LUCY WALKER

Sunetul cornului

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Joan Yelland coborî scara avionului DC-3 și traversă pista de aterizare acoperită cu pământ roșiatic, îndreptându-se către furgoneta parcată pe margine. Căldura o izbi cu forța unei lovituri.

O văzu pe Shelley Easton coborând de la volanul mașinii.

Să pășești pe o pistă de aterizare privată pe pășunea unei ferme de creștere a vitelor avea farmecul său, se gândi Joan. I se păru, pe moment, chiar mai plin de senzație decât să pășești pe covorul lung de pe podeaua lustruită a saloanelor spațioase din hotelurile de lux. Joan fusese de multe ori chemată să prezinte ultimele creații de la Londra, Paris și Roma în cadrul paradelor de modă organizate în scopuri caritabile în hotelurile de lux din Sydney și Melbourne.

Îi plăcea la nebunie să i se anunțe numele și să i se descrie rochia pe care o purta, apoi, zveltă, pășea cu pas

echilibrat, ușor și vioi de-a lungul covorului lung; în clipa aceea, se simțea întotdeauna parcă renăscută și înfiorată de spirit de aventură.

Trăia acum exact aceeași senzație mergând pe această bucată de pământ roșiatic unde părea să nu existe nimic altceva în afara avionului din spatele ei și a fetei care tocmai coborâse din mașină. În rest – liniște, nemișcare, pustiu.

Nu se simțea așa nici când urcase în avion, nici în prima parte a călătoriei. Poate că era efectul a ceea ce-i spusese pilotul când se așezase lângă ea, pentru zece minute, mai devreme în după-amiaza aceea.

„Și avionul, ca și vaporul, iese din furtună și își continuă călătoria până la capăt, ajungând cu bine la destinație", spusese el, apoi zâmbise și intrase din nou în cabina de comandă.

Nimeni din avion nu s-ar fi gândit că Joan avea de fapt probleme și că acel sfat îi prindea foarte bine.

Era frumoasă. Rochia ei albastră de in, simplă, era mult prea perfect croită ca să nu-ți dai seama cât de scumpă trebuie să fi fost. Pantofii erau, de asemenea, eleganți și de cea mai bună calitate. La mână îi strălucea un ceas cu diamante, iar pălăria roșie pe care o purta era, foarte probabil, o creație franțuzească. Avea mâinile albe, lungi și fine, evident neobișnuite cu munca.

Stând acolo, pe fotoliul din avion, cu ochii închiși și doar cu o vagă expresie de tristețe în jurul gurii,

părea să fie una din puținile persoane privilegiate din lume, cineva care avea norocul de a nu-i lipsi nimic.

Priviri curioase se hazardau în tot felul de presupuneri în legătură cu ea. Să fie oare model? Actriță? Cântăreață de operă?

Indiferent ce sau cine era, se vedea clar că nu se încadra deloc în peisajul acelui ținut nordic al crescătorilor de vite.

Înfățișarea ei delicată, tenta blândă a culorii pielii, arcuirea sprâncenelor, conturul buzelor, toate atrăgeau privirile celorlalți pasageri.

Și totuși, în momentele acelea, avea nevoie mai mult ca de orice de înțelegere și sprijin moral. Venea în vizită la nașa ei, doamna Atherton de la moșia Lantana, după ce practic fugise de acasă, din sud. Se așezase pe locul ei, adâncită în gândurile ei sumbre, fără să-și dea seama de interesul pe care-l suscita.

Când căpitanul veni să discute cu ea, așa cum făcuse cu fiecare pasager pe rând, îi veni oarecum greu să răspundă întrebărilor ei politicoase în legătură cu zborul, așa cum ar fi făcut-o cu o persoană obișnuită. Se gândi că nu mai văzuse niciodată așa o fată frumoasă. Când zâmbea, era ca și cum soarele încerca să strălucească deasupra unui câmp înzăpezit. Nu, imaginea nu era suficient de delicată… era ca atunci când curcubeul ieșea din negura norilor deasupra cărora zbura avionul.

În timp ce discutau, avionul intră într-un gol de aer: se lăsă în jos câteva sute de metri, apoi își continuă zborul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Joan deschise ochii mari, dar căpitanul îi zâmbi, liniștind-o.

Un gol de aer, explică el. Aparatul acesta nici nu se sinchisește de așa ceva. Nici chiar de o furtună, așa cum se mai produce din când în când.

— Și ce faceți în cazul unei furtuni? Încercați să zburați deasupra zonei sau sub ea?

— Nu, nu fugim de nimic. Trecem prin furtună; nu ne abatem din drum și mergem până la capăt, ajungând cu bine la destinație.

„Trecem prin furtună… nu ne abatem din drum…" își repetă ea. Numai că, în acel moment îi era imposibil să-și poată imagina cum să „ajungă cu bine la destinație" la capătul acelui periplu pe care inima ei și-l impusese pentru a se reface.

În orice caz, va merge mai departe; va depăși momentul. Apoi… viitorul va decide.

Se simțea mai bine.

Pentru prima dată după atâtea săptămâni, acceptă faptul că trebuie să fie căpitanul propriului ei suflet, iar dacă sufletul era ca un avion în zbor, trebuia să-l dirijeze spre un loc sigur în care să aterizeze într-o bună zi.

Căpitanului nu-i era îngăduit să-și trădeze nici cel mai vag interes, pentru că atitudinea lui trebuie să fie aceeași

față de toți pasagerii, dar, categoric, Joan - înaltă, zveltă, fragilă, frumoasă - rămânea cea mai exotică apariție pe care o întâlnise vreodată pe această rută.

Era singura fiică a unei femei bogate care deținea o poziție puternică în societate în Sydney. Doamna Yelland o trimisese pe Joan la o școală superioară elvețiană, apoi o adusese înapoi acasă și o introdusese încercurile mondene cele mai exclusiviste. Fiind mult timp la școală în străinătate, Joan nu-și făcuse prieteni acasă. Așa că se trezi aruncată imediat în vârtejul aparițiilor mondene, unde trebuia să fie văzută în locurile potrivite, cu „persoanele potrivite".Aceste persoane potrivite erau aproape în exclusivitate prietenii mamei ei. Fără să-și dea seama, doamna Yelland o transforma într-o oglindă a propriei ei vanități. Prezența permanentă alături de ea a fiicei ei atât de încântătoare și de deosebită care făcea obiectul felicitărilor adresate tot ei, îi sporea prestigiul. Era atât de mândră de fiica ei încât nu mergea nicăieri fără ea și nu suporta nici ca aceasta să meargă undeva singură.

Apoi, într-o seară plină de farmec, în viața ei apăru Ben Arnold.

Singura activitate în scop social în cadrul căreia Joan participa cu reală bucurie erau prezentările de modă în scopuri de caritate. Era modelul perfect. Fermecător de frumos și totuși enigmatică, inaccesibilă.

La una din aceste prezentări la care Joan era, ca de obicei vedeta, bărbatul atrăgător de la microfon, cu zâmbet luminos, a fost prezentat doamnelor ca provenind dintr-o binecunoscută familie din zona de vest, la auzul numelui căreia toate capetele au încuviințat cu satisfacție. Tot aprobator fusese remarcat și faptul că aproape că-și uită replicile de fiecare dată când Joan Yelland apărea pe podium.

Fără să-și dea seama cum, Joan se trezi într-un taxi care se-ndrepta grăbit spre inima Sydney-ului, râzând împreună cu Ben. Apoi, au ales o cafenea și au hotărât să-și petreacă restul zilei privindu-se unul pe celălalt, vorbind, râzând, culegând fiecarea stele din ochii celuilalt.

În ultimile săptămâni, Joan se simțise ca în paradis. Luase masa în oraș împreună cu Ben, dansase, făcuse surf, se plimbase de-a lungul coastei cu el; fericirea intrase, radioasă, în viața ei.

După care, doamna Yelland sfărâmase în bucăți acest glob aurit al existenței ei.

Ben Arnold a fost decretat ca vânător de zestre. Nu era Joan prima moștenitoare bogată căreia îi oferise inima. Doamna Yelland veni cu toate dovezile de netăgăduit pentru a-i demonstra lui Joan că Ben Arnold era îndrăgostit doar de averea ei.

Nu contează, se gândi Joan. Îl iubea pe acest individ pentru felul lui fermecător de-a fi și pentru că-i adusese bucuria în viață. Ce importanță avea că-i plăcea la ea cel

mai mult – ochii? Părul? Silueta zveltă? Averea? Nu suporta gândul de a reveni la singurătate, la existența în care nu era o umbră aurită a mamei ei.

Joan n-a aflat niciodată cine pusese la cale totul și cum s-a întâmplat, dar, cert este că Ben dispăruse.

— S-a întors în vest, acolo unde îi e locul, spuse doamna Yelland scurt. A aflat că moșia Mountain Falls și toate celelalte proprietăți sunt *ale mele*, nu ale tale, Joan. Și Ben Arnold nu va vedea nici un bănuț din această avere. Nici el, nici alt bărbat care vânează o afacere. Dacă nu găsim un bărbat care să-ți fie egal ca poziție socială și avere… atunci e mai bine să rămâi nemăritată. Eu n-am rămas singură în toți acești ani pentru tine? Aș fi putut să mă recăsătoresc de multe ori.

Uite, cu Somes Ellison, de exemplu.

Joan rămase mută de uimire și cu inima frântă

După două dăptămâni, când mama ei era la Melbourne unde participa la o gală, Joan îi telefonă: „Plec într-o vacanță, mamă" și închise înainte ca doamna Yelland să încerce s-o convingă sau s-o implore să renunțe la așa o nebunie.

Acum se afla aici, la mai mult de o mie de mile depărtare de doamna Yelland și de societatea din Sydney. Shelley Easton, singurul punct viu în toată acea întindere de o mie de mile pătrate, coborâse din mașină și se-ndrepta acum spre Joan.

— Bună, Joan! Bine ai venit de această parte a Ecuatorului. Presupun că știi cine sunt, nu-i așa? Sunt nepoata… Shelley Easton. Sper că mătușa te-a anunțat că vin să te iau de la Orphir. Este cea mai apropiată pistă de aterizare pentru DC-3.

— Mulțumesc foarte mult că ai venit. Sper că nu ți-a fost prea greu.

Shelley, o tânără cam de aceeași vârstă cu ea, avea părul negru, ochi negri frumoși și o gură foarte roșie. O privea lung pe Joan, fără prea multă prietenie.Această fată frumoasă și politicoasă o contraria. Va trebui oare tratată ca o floare de seră, după cum arăta? Îmbrăcată așa cum era, cu un șort și cămașă cu dungi albe și roșii, Shelley părea mai puțin înaltă decât era în realitate. Pe cap purta o pălărie albă din in, puțin cam ponosită și era încălțată cu papuci roșii.

— Nu mi-a fost greu să vin, dar se pare că îmi va fi ca să ajung acasă cu tine, spuse Shelley, privind îmbrăcămintea lui Joan. Râul crește. Nu vom avea timp să ajungem la casa Orphir. Am mers acolo și i-am anunțat. Aceea de acolo e valiza ta?

— Ah, da! Trebuie s-o iau și pe aceea.

— Cred că te așteptai să fie și un bărbat aici. Îmi pare rău, dar i-am lăsat pe cei doi bărbați care m-au însoțit la râu, să monteze instalația de trecere a râului, în caz că râul mai crește cât suntem aici. Curentul poate deveni prea puternic și caii nu mai pot trece. Apropo, cât de bine știi să călărești?

— Acceptabil. Călăresc mult când sunt la fermă.

Tare mult ar fi vrut ca răspunsurile ei să o satisfacă pe Shelley, pentru că, în acest moment, avea nevoie de o prietenă mai mult ca de orice, fiindcă se simțea foarte singură.

— Ținut în care se cresc oi, nu-i așa? Nu se călătorește dur în acea regiune, nu-i așa?

— Nu prea, răspunse Joan cu simplitate, simțind că nu e cazul să se scuze pentru că știa să călărească foarte frumos, dar numai pe cai pursânge.

Când au ajuns în dreptul valizei, Shelley se aplecă să o ridice.

— Nu, te rog. O duc eu. Nu este foarte grea. M-am gândit să nu aduc prea multe lucruri. De altfel, aici e întotdeauna cald, nu-i așa?

— Draga mea, nu ești îmbrăcată pentru a căra valize. Arăți foarte frumos, dar mă tem că va trebui să-ți schimbi hainele când ajungem la râu. Dacă vom traversa călare, te vei uda. Și, de fapt, nici nu poți să călărești cu fusta aceasta strâmtă.

— Ar fi trebuit să mă interesez înainte în legătură cu condițiile de aici. Am haine pentru călărie în valiză. Pot să mă schimb undeva?

Shelley așeză valiza pe bancheta din spate și, după ce amândouă urcară în mașină, porni motorul.

— Ai la dispoziție toată regiunea acoperită de tufișuri imediat ce trecem de această culme, după aproximativ o

jumătate de milă. Peisajul va fi cu totul altul, vei vedea. Mergem spre albia râului și acolo sunt și pomi. Este, de asemenea, o colibă, dar nu cred că te interesează, fiindcă o folosesc mai mult negrii. Indiferent unde, dar trebuie să te schimbi cu alte haine.

— Important este să mă pot schimba, nu contează unde.

— Nu cred că știi prea multe despre cum stau lucrurile la moșia unchiului, așa că ar trebui să-ți spun câte ceva. Mai întâi, mătușa… adică nașa ta… nu este mătușa mea. Soțul ei îmi e unchi. Înțelegi? Bun. Ei bine, moșia Lantana este aproape cea mai inaccesibilă din nord. Este izolată în partea de vest și est de pășuni și de acest râu la sud. Nu se poate intra sau ieși de pe ea rapid, așa cum se întâmplă în cazul celorlalte moșii.

Câteodată poate ateriza un avion mic, Anson sau Dovela, la ferma principală. Dar nu cel de tip DC-3. Dar, mai depinde și de vânt și de ploi.

— Sezonul de ploi trebuie să înceapă nu peste mult timp, nu-i așa?

— Oricând, de-acum. Chiar ne-am mirat că ai ales să vii chiar acum. Dar mătușii îi face mare plăcere să vii în orice perioadă. A fost tare fericită când a primit telegrama de la tine. Apropo, știi că noi nu putem primi telegrame? Sunt trimise prin radio la Danver's Creck și apoi ne sunt comunicate tot prin radio și le receptăm prin aparatul de

emisie – recepție. Râse. Asta înseamnă că toată regiunea de nord știe că vii. Nu poți transmite nimic cu caracter personal.

— Înțeleg.

— Revenim la sezonul ploilor și la Lantana. Dacă râurile cresc prea mult, este posibil să rămânem izolați. Cât timp intenționezi să rămâi?

Joan nu se gândise deloc la asta. Nu se gândise decât să fugă. Știa că nașa ei avea o moșie în nord și că fusese foarte bună cu ea pe vremea când era doar un copil sau la începutul adolescenței. Întotdeauna doamna Atherton se arătase plină de înțelegere și grijă față de fina ei. O ducea în parc și o lua în weekend-uri acasă la ea.

Era ciudat că acelea erau singurele ocazii în care Joan, deși doar un copil, se simțea în largul ei, eliberată de orice constrângere.

Nu-și mai văzuse nașa de cinci ani, dar, instinctiv, când a simțit nevoia să fugă de-acasă, gândul i s-a îndreptat spre ea. Ceva în inima ei îi spunea că nașa era singurul om din lume la care putea găsi refugiu.

— De fapt, nu m-am prea gândit. Dar nu voi rămâne decât puțin dacă este mai complicat să stau când încep ploile.

— Mătușii îi va plăcea. E în mare agitație de când a primit mesajul tău. Nu a mai avut răbdare să aștepte până

seara, ca să-ți răspundă, așa că a folosit o stație de radio pentru urgențe. Era de părere că este absolut necesar să vii *imediat*.

— Ce amabil din partea ei!

Îi era brusc recunoscătoare și lui Shelley pentru că-i spusese aceasta.

— Ești foarte politicoasă pentru cineva care locuiește la o fermă de creștere a oilor.

— Nu am locuit mult timp acolo. Mergeam doar în vacanțe. Avem o casă în Vancluse, Sydney. Și o alta la Palm Beach.

— Da, știu. Faceți parte din înalta societate. Chiar m-am întrebat de ce-ai ales nordul să-ți petreci vacanța. Ți se va părea foarte ciudat.

— M-am gândit că mi-ar plăcea să vin aici. Doamna Atherton m-a invitat de multe ori când eram mai mică.

— Da, dar de ce atâta grabă?

— Joan simțea că Shelley nu era foarte încântată de venirea ei. Făcea eforturi să fie politicoasă, dar nu-și putea ascunde curiozitatea.

— Nu știu. Poate că așa sunt eu. M-am hotărât în cinci minute.

— Cred că începuseși să te plictisești. Presupun că ajungi să te saturi de viața mondenă.

— Da… poate…

— Poți rămâne la Lantana cât dorești, desigur. Numai că, este posibil să te plictisești și acolo. Nu vei mai vedea

multă lume când încep ploile. Casa mătușii este mică. Știai că nu mai locuiesc în casa mare?

— Nu, nu știam. Acum era sigură că primirea pe care Shelley i-o făcea nu era prea entuziasmată. Dar de ce nu se gândise la această posibilitate?

Se simți din nou izolată și trebui să se gândească la cuvintele căpitanului. „Treci prin furtună, mergi până la capăt" pentru a se încuraja.

— Unchiul și mătușa încep să îmbătrânească, de aceea și-au construit o casă nouă, mai mică, lângă hotar. În casa veche stă administratorul. Știai că au un administrator?

— Nu. Nu știam. Presupun că e căsătorit și are familie, de aceea îi trebuie casa mai mare.

— Nu. De fapt, este necăsătorit, frumos și îmi aparține. Shelley spuse aceasta printre dinți, ca și cum terenul accidentat pe care urca ar fi făcut necesar să strângă volanul mai tare. Îți spun aceasta pentru că ești o femeie frumoasă și mi se pare corect să știi de la bun început că Edmond și cu mine suntem împreună.

Joan zâmbi. Ca și cum i-ar păsa cum arată administratorul de la moșia Lantana!

— Nu-ți face griji din partea mea. Sunt preocupată de altceva.

— Așa sper și eu, spuse Shelley mai relaxată. Trebuie să fie o mulțime de bărbați în jurul tău în Sydney. Nu numai că ești frumoasă, dar mama ta este foarte bogată

Ochii lui Joan se umplură de lacrimi. Degeaba încercase să fugă. Se izbea acum de același lucru. Chiar când o vedeau pentru prima dată, oamenii o judecau în raport cu bogăția mamei ei.

— Nu te așteptai, nu-i așa? spuse Shelley arătând spre peisaj. Deșertul se termină o dată cu această creastă.

— Râul arată liniștit.

— Doar nu te așteptai la un torent! Dar îl vei vedea și așa, dacă rămâi mai mult. Deocamdată sunt apele care vin din munți, după ruperea de nori de săptămâna trecută.

— Acolo unde se văd cei doi bărbați este locul de trecere?

— Da, ajungem în zece minute. Ei sunt Bing și Bob, doi din văcarii noștrii negri. Aduc caii de lângă copaci. Consideră, se pare, că putem trece prin vad.

— Dacă avionul nu ar fi avut o întârziere de două ore, crezi că ar fi fost mai ușor de trecut?

— Vom vedea când ajungem.

Cei doi bărbați instalaseră un fel de dispozitiv de traversare dar, văzând cât de precară era construcția, Joan preferă să încerce să treacă râul călare. În timp ce se îmbrăca, în spatele unor copaci, cu hainele de călărie, urmări cum se comportă unul din caii de rezervă trimis de Shelley să traverseze râul, ca să vadă dacă rezistă la curenți. Ajuns în mijlocul râului, calul devie puțin într-o parte, dar se redresă și reuși să urce pe mal.

— Hai Joan, repede. Lasă valiza. Bing o va traversa. Acum contează fiecare minut. Apa a crescut deja cu treizeci de centimetri față de azi dimineață.

— Voi călări desculță, cizmele sunt în cealaltă valiză.

— N-ai de ales. Vei călări pe Sonia. Dumnezeule, ești conștientă că pantalonii aceștia nu vor mai fi buni de nimic? E numai mâl. Fii atentă. Dacă se lasă dusă de curent, apleacă-te mult în față și ține-te de coamă. Știi să înoți? Bine. S-ar putea să aluneci, dar te prinde Bob. Nu te teme. Urmează-mă.

Shelley, extrem de expeditivă, sări pe calul ei, adresându-se celor doi bărbați.

— Voi merge eu prima. Bob, ai grijă de domnișoara Yelland.

Scările de la șaua Soniei erau prea scurte, dar nu mai era timp să le potrivească. Sonia, cu urechile ciulite, păși atentă în apă. Joan întoarse capul și văzu câțiva bărbați albi îmbrăcați cu haine kaki, care se alăturaseră celor doi negri. Nu era deloc speriată de traversare. De fapt, părea de mult timp amorțită, incapabilă să mai simtă ceva. Fusese foarte surprinsă de lacrimile dinainte, pentru că se credea de-acum imună la orice referire la avantajele pe care i le aduceau banii și poziția ei socială.

I se păru că vede pe unul din bărbații în kaki intrând în apă călare, dar nu mai avu timp să privească încă o dată, pentru că trebuia să-și concentreze toată atenția asupra calului ei.

Sonia înaintă, în curând va fi nevoită să înoate, pentru că apa trecuse deja de genunchii lui Joan.

Joan nu mai călărise niciodată pe un cal care înota. O privi pe Shelley, era întinsă pe gâtul calului. Nu se vedeau decât capul ei, capul și crupa calului deasupra apei.

Sonia intrase acum în plin curent. Devie puțin într-o parte, apoi încercă din nou să se îndrepte spre mal. Doar capul îi era deasupra apei și nasul era perpendicular cu apa și malul.

Brusc, Joan își dădu seama că Sonia este în impas și că nu va reuși să se redreseze. Își eliberă cu greu picioarele din scări. Trebuia să descalece repede. Presupunea că văcarul care venea în spatele ei își va da seama că se află într-o situație dificilă și va veni în ajutor. Știa să înoate, dar curentul era prea rapid.

Se agățase de coama Soniei. Auzi forăitul unui cal în apă, în spatele ei. Respira greu, pentru că era cu fața prea aproape de apa care îi intrase și în ochi. Își dădu seama că un cal înota lângă ea. Apoi, auzi o voce clară, autoritară:

— Întinde-te pe spatele ei. Acum, pune mai întâi o mână, apoi cealaltă, la marginea din spate a șeii. Așa. Când ajung la trei, dai drumul, îți lași amândouă mâinile pe crupa ei și o apuci de coadă… *cu putere.* Rămâi atârnată de coadă și nu-i da drumul. Te va remorca până la mal. Rămâi întinsă pe suprafața apei și dă-i drumul când începe să pășească pe țărm. Ai înțeles? Bine. Unu…doi…trei!

Joan făcu întocmai. Acum, totul părea ușor. Sonia putea înota din nou împotriva curentului și o trăgea pe Joan.

Apa învolburată era plină nu numai de mâl, dar și de frunze și ramuri care se prinseră în părul lui Joan și de cămașa acesteia.

Când Joan privi într-o parte, văzu că instructajul îi fusese făcut de un australian alb care înota pe un cal mare negru. Nu putea să-i vadă fața pentru că apa îi intra in ochi și bărbatul avea o pălărie îndesată pe cap.

— Bine. Dă drumul.

Joan dădu drumul. Calul se eliberă cu un salt și ea pipăi pământul cu piciorul, dar nu-și putu menține echilibrul, pentru că apa era foarte învolburată. Bărbatul se aplecă, îi întinse mâna și o trase afară din apă, ridicând-o și ținând-o strâns la pieptul lui cu atâta naturalețe și ușurință de parcă numai asta ar fi făcut toată viața. În câteva minute urca pragul de sub mal.

Bărbatul îi dădu drumul și Joan alunecă încet în apa care-i venea până la talie.

— Mulțumesc, spuse ea fără să-l vadă, pentru că încă avea ochii plini de mâl și apă.

— A fost o plăcere, spuse el cu o nuanță de umor.

Apoi, se îndepărtă.

Calul era într-adevăr foarte mare și el părea, din spate, foarte înalt.

Înaintând cu greu prin apă și curățându-se de frunzele și rămurelele care i se lipiseră de gât și brațe, Joana întoarse capul să vadă ce se întâmplase cu negrul care traversa în spatele ei, dar acesta era încă pe malul celălalt. Reuși să se cațere pe malul înalt. Shelley, udă din cap până-n picioare, își ținea calul de frâu. Bărbatul cel înalt se aplecă, din șa, spre aceasta, îi spuse ceva, apoi se îndepărtă.

— Te-ai descurcat bine, spuse Shelley. Probabil că nu e prima oară când treci înot așa.

— Nu. El… bărbatul călare pe calul negru mi-a spus ce să fac.

— Edmond? Nu mi-a spus nimic. A traversat lângă tine?

— N-am văzut de unde a venit. Credeam că e negrul.

— Edmod l-a trimis pe Bob înapoi să ducă mașina la moșia Orphir. Spune că este un ciclon deasupra coastei nord-vestice. Bing îți va trimite bagajul și apoi va aduce și restul cailor. Nu merită să-ți schimbi hainele. Mai avem drum lung de făcut și te vei usca la soare.

— Bănuiesc că se va usca și noroiul pe mine.

— Vom face o baie când ajungem acasă. Hai să stăm jos și să fumăm o țigară până îți trimite Bing bagajul. Sper să nu te superi dacă ți se strică pălăria. Data viitoare când vii, adu-ți una de in.

— Așa voi face.

Sigur că-i părea rău pentru pălărie. Chiar dacă avea bani, nu găsea mereu una la fel. Bineînțeles, nu ar fi trebuit s-o aducă. Și nici pantalonii aceia care se stricaseră deja.

Shelley părea să găsească foarte normală această metodă de-a se întoarce acasă. De fapt, și lui Joan îi plăceau aventura și lucrurile neobișnuite, numai că era obosită după călătoria cu avionul, plictisită de durerea din inima ei, plictisită la gândul că va avea de suportat remarcile lui Shelley referitoare la bărbații roind în jurul ei pentru că mama sa are bani.

— La ce oră ajungem?

— La ora nouă.

— Nu folosiți mașina în zona asta?

— Uită-te la stânci și la albiile de torent! De partea cealaltă a dealului terenul e mai neted, dar, pentru că avem nevoie de cai ca să ajungem până la mal și să traversăm râul, călătorim tot drumul călare. Este un loc de trecere cam la cinci mile mai jos, numit Drumul Contrabandistului.

Este mai îngust, dar e o zonă cam sălbatică. Unchiul îmi interzice în mod categoric să trec pe-acolo.

— Ai fost extrem de amabilă că ai venit să mă iei. Nu mi-am închipuit că este un deranj atât de mare.

— Mă amuză întotdeauna să merg la Orphir. Am petrecut acolo noaptea trecută. Îmi pare rău că n-am putut ajunge să bem ceaiul.

— Oricum, îți sunt recunoscătoare. Apoi, pentru a rupe tăcerea, continuă. Unde s-a dus Edmond? De fapt, Edmond și mai cum?

— Edmond Roderick. Este administratorul moșiei. Ți-am spus mai devreme. Are de făcut o mulțime de lucruri. Acel ciclon ar putea veni spre noi.

— Asta cam în cât timp s-ar întâmpla?

— E vorba de câteva ore. Uite, vine bagajul tău.

Înseamnă ca erau în siguranță, se gândi Joan. Probabil că de-asta și-a lăsat Edmond iubita și pe ea, părăsite.

*
* *

Se întuneca. Ar fi fost o seară chiar frumoasă dacă n-ar fi fost atât de cald. Era atât de multă liniște în jur. Copacii păreau că se află acolo de la începutul lumii. Călăreau, Shelley în față și Joan după ea, urmate de doi cai care cărau bagajele. După o jumătate de oră aveau deja hainele uscate și lui Joan nu-i mai păsa de noroiul de pe pantaloni.

— Vrei să facem o pauză să fumăm? întrebă Shelley.

— Da, ar fi bine venită.

Joan simțea o oboseală generală, dar nu din cauza călăritului. Se gândi însă că poate Shelley simțise nevoia de o scurtă odihnă.

— Te descurci bine cu Sonia?

— Da, e un căluț minunat. Poate că ar trebui să-i potrivesc puțin șaua.

— De ce n-ai spus până acum? Shelley desfăcea deja o cataramă. Ce ciudată ești, Joan. Nu prea știi să ai grijă de tine.

— Am plecat în grabă și m-am gândit că nu mai contează.

— Ba contează foarte mult să călărești comod. Hai să ne așezăm și să fumăm întâi, apoi voi scoate ibricul din mușuroi. Eu, cel puțin, urăsc ceaiul la termos.

Joan se miră. Luna apăruse încet deasupra dealurilor de la răsărit ca o minge galbenă uriașă și drumul și arbuștii se vedeau clar ca în plină zi. Se așezaseră, într-adevăr, lângă un mușuroi înalt cât Shelley.

— Din mușuroi?

— Da. Firește, e părăsit. Îl folosim ca loc de depozitare a proviziilor pe drum, uneori lăsăm aici și corespondența. Întinde-te puțin, Joan. Eu voi culege câteva rămurele ca să facem focul. Nu e nici o grabă să ajungem acasă. Mătușa își va da seama că vom face un picnic pe drum, fiindcă n-am avut timp să ajungem la Orphir. Probabil că au văzut deja avionul și știu cât e de târziu.

Shelley spusese toate acestea râzând, dar Joan deveni din nou conștientă de deranjul pe care-l cauzase cu venirea ei.

— Să te ajut și eu, spuse ea ridicându-se.

— Draga mea, nu-i nevoie decât de o singură persoană ca să fiarbă apa într-un ibric. Numai că vei bea ceaiul fără lapte. Dacă vrei, du-te să te plimbi pe șosea, până la curbă. Să vezi cum arată câmpia luminată de lună!

— Bine, mă duc.

Părea să aibă nevoie, măcar pentru câteva minute, de singurătate. Porni de-a lungul potecii, simțindu-se oarecum împăcată sufletește în acest ținut pustiu peste care domnea doar luna. Ajunse la curbă și, puțin mai departe, într-o vale care părea să fie acolo de la începuturile lumii. Continuă să meargă și trecu printr-un culoar îngust mărginit de arbuști, ca o scurtătură. Deodată, își dădu seama că mersese prea departe și că Shelley se va supăra că trebuie să o aștepte cu ceaiul. Se întoarse, numai că poteca pe care mergea era mărginită de copaci la dreapta, ori trebuia să fie câmp deschis.

Doar nu se rătăcise! privi cerul, luna ar fi trebuit să fie în stânga ei, numai că era în dreapta și, în plus, un nor negru acoperea stelele. Apoi, auzi galopul unui cal venind pe potecă în direcția ei.

Slavă Domnului, e Shelley, se gândi ea.

Norul acoperise acum și luna, ascunzând totul în jurul ei sub o mantie de întuneric.

— Shelley? Îmi pare rău. Cred că te-ai supărat pe mine. M-am dovedit a fi din nou o pacoste.

— Nu e Shelley, spuse o voce de bărbat, ușor amuzată. Dar nu mă-ndoiesc că ai făcut din nou o poznă.

Joan tresări.

— Ah, mă scuzați. Mă tem că m-am rătăcit. Mă puteți ajuta?

Se miră și ea că nu simțea nici un fel de teamă, dar aceasta era probabil datorită notei de amuzament din vocea străinului care lăsa impresia că o cunoaște pe Shelley.

Bărbatul descălecă. Instinctiv, Joan întinse mâna ca acesta să știe unde se află ea. În întunericul acela, nu vedea decât albul ochilor calului și propriul ei braț.

O mână puternică îi prinse mâna.

— Nu ți-e teamă singură aici?

— Nu.

— Ar trebui să-ți fie, pentru că ar putea apărea contrabandiști pe poteca asta care duce în vale.

— Contrabandiști? Nu știu ce sunt. Parcă spunea ceva și Shelley despre o potecă având acest nume.

Era extrem de uimită. Călărețul necunoscut încă o ținea de mână și ea nu manifestă nici o intenție de a și-o retrage. Era ca într-un vis cum stătea acolo, mirată și încrezătoare.

— Contrabandiști? întrebă ea din nou, încercând să-și retragă mâna.

El o trase spre el și-i așeză mâna pe brațul lui.

— Ești mai în siguranță aici. Câțiva pași după următorul cot și vei fi la marginea unei stânci. Te deranjează dacă mă ții de braț?

— Nu. Este foarte amabil din partea ta.

— Contrabandiștii sunt văcari care aduc orez din nord și-l distilează în locuri secrete pentru a face alcool. Cum altfel ar putea, bieții de ei, să bea ceva tare pe o zi toridă? Sunt șase sute de mile până la cârciuma cea mai apropiată. Se face și un pic de comerț cu praf de aur.

— Înțeleg. Și ești și tu contrabandist?

— Sunt chiar prințul lor, râse el. Vrei să-ți arăt drumul pe care-l folosesc ei?

— Nu cred c-ar fi înțelept. Probabil că Shelley își face griji în privința mea. O cunoști pe Shelley Easton?

— Sigur că da. Dar e departe de-aici, la trei sferturi de milă după următoarea vale. Am văzut, în timp ce veneam, că a aprins un foc.

— Bine, dar cum am ajuns aici?

— Foarte simplu. Ai luat-o pe o scurtătură printre copaci. Te conduc înapoi.

— Avem loc toți trei, adică eu, tu și calul? întrebă Joan amintindu-și cât de îngustă era poteca.

— Doar pe o porțiune mică. După aceea, te voi duce călare.

Mergeau cu atenție, pentru că nici chiar prințul contrabandiștilor nu vedea în întuneric.

— Tot nu ți-e frică?

— Nu. Ar fi vrut să adauge „Chiar mă simt bine”, dar se temu să n-o înțeleagă greșit.

— Atunci, am să-ți arăt ceva. Aici, la dreapta. Vezi masa aceasta de piatră neagră? Este Stânca Buffalo, la marginea unei prăpăstii. Nu te bucuri că m-ai întâlnit?

— Ba da, răspunse Joan, simțind că mai erau și altele motivele, fără însă să le poată numi precis.

Aici, în întuneric, nu mai avea nici o importanță că era fiica unei femei bogate, iar el se ocupa cu practici ilegale

— Uite. Pune mâna pe stâncă. Este înaltă de aproximativ patruzeci de metri.

— Ce de întuneric și cât de multă liniște e!

— Nu. Ascultă și vei auzi ceva.

Stăteau unul lângă celălalt în întunericul de nepătruns și în liniștea deplină care părea să se fi așternut peste întreaga lume. Apoi, deodată, percepu în depărtare un sunet înfundat, ca o pulsație, din care răzbătea din când în când câte un ton mai ridicat.

— Ce-i asta?

— Modul în care comunică negrii. Uite ce spun: „Femeia albă venită în vizită, cu părul ca vârful frunzei de eucalipt în lumina soarelui de dimineață, s-a rătăcit în Valea Buffalo, dar Contrabandistul a găsit-o.”

Deși nu-i vedea fața, Joan era sigură că zâmbește

— Cum comunică?

— Suflând într-un corn lung din lemn. Hai să-i ascultăm în continuare. Acum spun: „Contrabandistul o va duce înapoi la femeia albă Shelley." Aceștia sunt negrii din triburile care trăiesc în munți.

— Cum știu ce este un contrabandist și că mă vei duce înapoi la Shelley?

— Tu știi, nu-i așa?

— Da.

— Atunci, așa știu și ei.

Joan se amuză de acest raționament lipsit de logică însă plin de adevăr.

— Ascultă!

Își puse mâinile la gură și fluieră.

— Ecoul! Minunat!

— Acum, hai s-o anunțăm pe Shelley. Joan, strigă el din nou, e aici!

— *Joan,* răspunse ecoul, *e aici*!

— Ad-o înapoi! veni răspunsul reverberat de ecou.

— Venim!

— *Venim… venim… venim*, repetă ecoul

— Acum, să mergem. Vei sta pe cal în fața mea.

— Mulțumesc.

Bărbatul încălecă, apoi o ridică și pe ea.

— Femeia albă care a traversat râul cu Shelley este rece și mândră, când a coborât din avion, purta o pălărie roșie pe părul ei de aur.

— Asta spun negrii?

— Da, pe o rază de mii de mile numai despre asta vorbesc.

Ar fi vrut să-l întrebe ce părere avea *el* , dar ar fi însemnat ca discuția să capete un caracter mai personal. Bărbatul întâlnit în seara aceea trebuia să rămână doar un necunoscut în spatele unei măști. Simțea însă că aceste clipe vor rămâne în inima ei ca niște comori.

Când focul lui Shelley se văzu, bărbatul opri calul.

— Acum știi drumul către casă.

— Da, mulțumesc. Ce să-i spun lui Shelley? Cine m-a adus?

— Spune-i că unul din contrabandiști. Noapte bună, Joan

— Cum de știi cum mă cheamă?

— Toată lumea de la nordul tropicului știe. Aparatul de emisie recepție a spus albilor, iar cornul, negrilor.

— Noapte bună! contrabandistule.

Îl auzi râzând, îndepărtându-se. Înainte de a ajunge în dreptul cotiturii, luna ieși din nor și Joan îl văzu din spate: un călăreț înalt pe un cal mare negru.

Joan se întoarse și se îndreptă spre lumina scânteietoare a focului aprins de Shelley. Și în inima ei era o scânteie, dar știa că trebuie s-o ascundă, s-o înăbușe, s-o uite.

Capitolul 2

Când Joan păși în cercul de lumină al focului, Shelley, care era aplecată asupra ibricului, se ridică și o privi cu atenție.

— Ce figură ești! spuse ea râzând. Cine ar fi crezut că vei hoinării așa! Sper că nu te-ai speriat. Cine te-a găsit?

— Îmi pare foarte rău, spuse Joan așezându-se lângă foc, cu inima bătându-i cu putere, ca și cum s-ar fi întors dintr-o călătorie într-o țară a minunilor. A spus că e un contrabandist. Îți sunt foarte recunoscătoare că nu mă dojenești, Shelley. Nu mi-am închipuit că mă voi rătăci.

— Bine că s-a terminat cu bine. În ceea ce privește contrabandistul, draga mea, trebuie să fi fost vreun văcar care a luat-o pe scurtătură ca să traverseze valea. Se numește Drumul Contrabandiștilor, dar nu e decât un drum pe care își duc vitele, spuse Shelley amuzată de naivitatea lui Joan. Contrabandiștii, cei ce distilau în mod ilicit alcool

din orez și căutau aur, au dispărut cu mult înainte de a ne naște noi. În orice caz, oriunde în Lantana ești în siguranță! Oricine trece pe aici ne cunoaște, așa că nu trebuie să-ți fie teamă.

— Nu mi-a fost teamă. De fapt, a fost o seară minunată. Mi-a făcut plăcere că am mers călare și am stat lângă foc și-am discutat... și-am mirosit a frunze arse de eucalipt...

— Hai să plecăm, acum.

Shelley începu să înăbușe focul, călcându-l cu cizmele. Joan se grăbi s-o ajute.

— Vai, nu trebuie... Ți-ai stricat deja pantalonii. Doar n-ai de gând să-ți strici și cizmele. Am văzut că sunt dintr-o piele fină. Fac pariu că au costat o avere.

Joan nu știu ce să răspundă. Cizmele erau, într-adevăr, lucrate manual, dar nu-i plăcea să spună asta.

— Îmi place să fac și eu ce faci tu. E mai distractiv.

Abia după două ore de mers ajunseră acasă.

Clădirea propriu-zisă nu era mare, dar era înconjurată de o verandă spațioasă. Avea o grădină mică unde, pe lângă boscheți, se aflau și câțiva baobabi.

Doamna Atherton auzise deja caii și veni în întâmpinarea fetelor.

Joan văzu zâmbetul liniștit al doamnei Atherton și ochii plini de înțelegere și o sărută.

— Îmi pare bine că ai venit la mine, Joan. Ești obosită? Vino, fă un duș și apoi vom cina împreună.

Dincolo de această întâmplare oarecum oficială, Joan știa că nașa ei înțelesese perfect că viața îi devenise insuportabilă și că fugise, ba mai mult, chiar îi sugerase că venise la persoana potrivită.

— Mulțumesc, doamnă Atherton. Credeți că a fost o nebunie din partea mea să vin așa repede?

— Nu, draga mea. Înseamnă că ai simțit nevoia să vii, și asta imediat. Spune-mi, te rog „mătușă". „Nașă" e prea demodat și orice altceva sună prea oficial pentru stilul de viață de aici. Am plecat din casa cea mare și ne-am construit una care să fie mai ușor de administrat. În consecință, totul trebuie simplificat.

Intrară într-o încăpere pătrată spațioasă, evident, livingul. Fiecare din cele patru colțuri ale acestuia era amenajat astfel încât să îndeplinească un rol funcțional: o masă rotundă cu patru scaune în jurul ei și cu un vas cu flori la mijloc, într-un colț, o măsuță de scris cu un telefon și aparatul de emisie recepție alături, în altul, o masă din rafie și un grup de scaune, tot din rafie, în al treilea colț.

În centrul camerei era o masă mare pătrată de modă veche pe care stătea o ferigă uriașă într-un bol turcoaz.

De-a lungul pereților erau dulapuri pe care fuseseră aranjate porțelanuri și vase cu ferigi.

— Ce încăpere minunată!

— Mă bucur că-ți place. După cum vezi, e multifuncțională.

Dar restul locuinței este destul de mic.

— Joan, te descurci cu valiza mică? întrebă Shelley. Am lăsat-o pe cea mare la grajduri, până mâine dimineață. Mătușa nu mai ține servitorii negri.

— Te rog să mă scuzi. Am uitat complet de valiză. Voi fi mai atentă.

— Acum du-te la duș, cât timp eu pregătesc cina. Cred că e mai bine să nu-l trezim pe unchiul vostru.

Nu prea a dormit bine zilele acestea și prefer să-l las să se odihnească. Din păcate, îmbătrânim. Totuși, e mult mai bine acum, de când Edmond Roderick i-a luat de pe umeri povara administrării moșiei. Shelley, arată-i te rog camera lui Joan.

Era o încăpere nu foarte mare, doi pereți erau ocupați cu dulapuri incorporate, până la plafon, pe un alt perete era o măsuță de toaletă cu o oglindă mare, încadrată de două comode, pe al patrulea perete era ușa din plasă care dădea în dormitorul de pe verandă!

— Bucătăria este chiar în spate, între camera noastră și a mătușii. Este o casă extrem de simplă. O încăpere uriașă și alte trei mai mici, în spatele ei, cu ieșire spre verandă. Nu știu ce ne-am face fără această verandă.

— Nu te simți niciodată singură, Shelley? Pare atât de izolat aici.

— Pentru cei obișnuiți cu nordul, nu. Merg mult la casa mare și-l ajut pe Edmond. Prezența lui acolo face ca lucrurile să fie cu totul altfel.

— Da, desigur. Ești logodită cu el, sau încă nu, dar urmează?

— Încă nu, dar urmează. Merg la ferma Orphir cât de des pot. Uite, ia ăsta, adăuga ea, scoțând din șifonier un halat din bumbac. Mătușa se formalizează foarte mult în ceea ce privește mersul la duș în pijama, cu toate că pe bietul unchiul James, chinuit cum e de dureri, numai asta nu-l interesează.

— Și nu ți-e greu să faci drumul acesta lung călare și să traversezi râul?

— Nu... Îmi place. De altfel, dacă se-ntâmplă ceva la Orphir, vine în general și Edmond. Mergi tu prima la duș și între timp, o voi ajuta pe mătușa. Mergi desculță, ca să nu-l trezești pe unchiul. Îți vei da seama că, într-o casă construită din cherestea și fier, se aude cea mai mică mișcare.

Încă înainte de a simți prospețimea apei, Joan se revigoră; o reconfortaseră înțelegerea tacită a nașei ei și acea ciudată aventură, de pe drum. A fost un episod efemer, ceva căruia nu i se putea da mare importanță și totuși demonstra că viața oferea mereu surprize și că neobișnuitul putea ține loc de fericire.

Toată viața fusese coafată de stiliști experți, dar complimentelor lor în ceea ce privește calitatea părului ei, culoarea acestuia, coafura aleasă, nu însemnaseră nimic pentru ea. Acum, felul în care Contrabandistul îi descrisese părul, o mișcase.

— Vii, Joan? se auzi vocea lui Shelley din bucătărie.

— Este o cină ușoară.

— Arată minunat. Îmi amintesc, când mă invitai la casa din Blue Mountains, când intram în camera plină cu fructe glasate și murături, era ca și cum aș fi intrat în peștera lui Aladin. Și de Craciun, când făceai prăjituri și budinci, aveam și eu voie să învârtesc aluatul, ca apoi să mănânc ce rămânea în castron... Numai că nu-mi lăsai niciodată prea mult...

— Nu era sănătos pentru o fetiță.

— Așa, deci! interveni Shelley. Când Edmond a fost aici când făceai prăjituri, nu-i lăsai nimic în castron și doar el nu e o fetiță.

— Și lui îi place să mănânce aluatul rămas în castron?

— Cred că Edmond a fost un copil răsfățat, spuse doamna Atherton, dar pentru că este un administrator bun, îi trec cu vederea anumite defecte. Acum, mergi imediat la culcare. Avem tot timpul să discutăm mâine.

Shelley o privea curios pe Joan. Răceala și aerul rezervat se topiseră, nici urmă de aerul arogant și plictisit la care se așteptase. Dimpotrivă, Joan era veselă și plină de căldură. Și totuși, nu vroia ca aceasta să rămână mult timp. Ducea o existență liniștită și fericită și instinctiv, se temea ca nu cumva Joan s-o tulbure, prin apariția ei exotică.

— Da, Joan, mergi să te culci. Probabil că te vei întoarce înainte de începerea ploilor și doar n-ai de gând să apari în anturajul tău din înalta societate obosită, epuizată de căldură, stat în soare, nedormit.

— Prostii, Shelley! Noi nu stăm până noaptea târziu. Și sper ca Joan să stea mai mult.

— Mulțumesc, mătușă.

Acum era sigură. Shelley nu era bucuroasă de venirea ei. Probabil din cauza lui Edmond. De unde să știe ea că nici un Edmond nu putea fi interesat de genul de fată pe care ea, Joan, îl întruchipa! Numai Ben Arnold reușise să vadă dincolo de aparențe. După o pauză de câteva ore, acum îi revenea, brusc, durerea din inimă.

Cu pleoapele grele de oboseală, în nări cu mirosul frunzelor copacilor pe lângă care trecuse, Joan adormi cu senzația de siguranță pe care i-o dăduse umărul puternic de care se sprijinise.

*
* *

A doua zi dimineață, o trezi vocea blândă a mătușii.

— Ți-am adus micul dejun, draga mea.

— Vai, mătușă… Te rog să mă scuzi. Nu trebuia să te deranjezi. Nu înțeleg cum de am dormit atât de mult

— Erai foarte obosită. Noi ne trezim devreme. Unchiul tău se trezește înainte de ivirea zorilor și ne aduce un ceai.

Vrem să te însănătoșești cât stai la noi.

— Dar nu sunt bolnavă. Mă simt chiar foarte bine. Doar că mă plictisisem de Sydney.

— Mănâncă și îmi vei povesti totul după aceea. Plictiseala este echivalentul unei boli pentru o tânără. Remediul este muncă multă și odihnă din belșug.

— Știu, dar mama nu m-a lăsat niciodată să fac nimic.

— Și programul tău era plin de acțiuni plictisitoare, care nu te interesau? Nu e nevoie să-mi spui, copila mea. Nu mi-a plăcut niciodată stilul acesta de viață. Chiar mă-ntrebam unde e fina mea cu părul numai inele, când vedeam acele fotografii ale domnișoarei Joan Yelland, apărute atât de des în rubricile mondene ale ziarelor.

— Nu-i prea departe, răspunse Joan simțind cum ochii i se umplu de lacrimi. Numai că e acoperită cu un strat de pudră, are ruj pe buze și poartă haine scumpe. De asemenea, a împrumutat vocea altcuiva ca să se exprime.

— Și și-a pierdut zâmbetul. Dar, nu-i nimic. Ai dreptate, nu e prea departe, nu a dispărut complet. De fapt, ea a venit la mine, nu-i așa? Acum, termină de mâncat. Shelley s-a dus deja la ferma mare. Unchiul se gândea c-ar fi bine să mergi și tu, dar ea a insistat să te lăsăm să dormi. În plus, pantalonii tăi de călărie sunt plini de noroi, dar ți-am adus suficient doc ca să-ți faci o pereche în două ore! Fă o baie în bazin. Edmond l-a construit pentru Shelley când aceasta a venit să locuiască la noi. După aceea, vino pe terasă. Eu și unchiul tău ne bem ceaiul acolo.

După ce doamna Atherton ieși, Joan se rezemă din nou de perne. Nu înțelegea de ce nu fusese cinstită să recunoască în fața mătușii că nu știa nici să croiască, nici să coasă la mașină. Îi era poate rușine să admită că nu știe să facă lucruri care pentru mătușa ei și Shelley sunt elementare, sau poate că-i era teamă…da, teamă… de ironia lui Shelley.

Oricum, nu putea fi chiar atât de complicat să facă niște pantaloni, mai ales dac-ar avea un tipar! Întotdeauna era dornică să facă, sau cel puțin să încerce să facă lucruri noi. Doar nu era proastă!

Fusese o elevă bună, dar îngrozitor de timidă, conștientă și jenată de faptul că poziția ei se datora numelui, nu calităților ei.

Se privi o clipă în oglindă. Da, era adevărat, soarele care strălucea prin ferestre, da părului ei acea culoare arămie ca de foc. Ce ciudat că negrii observaseră și vorbiseră despre aceasta! Și mai ciudat, Contrabandistul îi ascultase și-și amintise ce-au spus despre părul ei.

Străinul acela îi vorbise blând, glumind, așa cum faci atunci când îl cunoști bine pe celălalt și îți place de el. Ce fel de om o fi? Cum poți să te porți atât de firesc cu un necunoscut, în bezna unei nopți fără lună? Și ce o reținuse de a-i povesti mătușii despre el?

Trebuia să-l salute pe unchiul ei. Nu-și putea petrece restul zilei mișcându-și capul dintr-o parte în alta în fața oglinzii, lăsând razele soarelui să se joace în părul ei.

Domnul Atherton se ridică încet de pe scaun. Era un bărbat fragil, adus de spate, cu trăsături blajine, nu atât de înalt ca soția lui.

— Ce frumos din partea ta că ai venit să vezi doi bătrâni ca noi.

Joan se simțea cu totul alta. Nu mai era domnișoara Joan Yelland, ci fata cu inima bună, așa cum o crease Dumnezeu și o cunoscuseră soții Atherton în copilăria ei.

— Dumneavoastră ați fost foarte amabili că m-ați primit.

— Nu, nu, insistă unchiul, privind-o surprins pe deasupra ochelarilor. Tu ai făcut o faptă bună. Suntem foarte singuri aici. Sigur, o avem pe Shelley, dar de-abia așteptam să vii, atât de dragul ei, cât și pentru noi.

— Ia loc, Joan, o invită doamna Atherton. Bei cu noi un ceai înainte de a merge să înoți?

— Da, mulțumesc. Nu refuz niciodată ceaiul, ca toți australienii de altfel.

— Bazinul e adânc. Știi să înoți?

— Da, chiar foarte bine. Cum evacuați și umpleți bazinul? Bănuiesc că trebuie un întreg sistem de conducte.

— Da, confirmă unchiul. Și punem mult clor înăuntru. O întreagă instalație inginerească, dar acum îl avem pe Edmond care se ocupă de toate. E un bărbat foarte capabil, acest Edmond. Se pricepe la orice, de la strânsul vitelor la instalațiile frigorifice. Încă nu l-ai cunoscut, nu-i așa?

Joan ezită o clipă.

— Nu prea m-am descurcat când am trecut râul călare. A venit din spate și mi-a spus ce să fac. Nu l-am putut vedea aproape deloc, pentru că îmi intrase apă în ochi.

— Da, îmi amintesc că a spus că va merge să aducă proviziile de la Orphir și a trebuit să se întoarcă imediat. Este un ciclon care staționează pe coasta nord-vestică și, dacă se deplasează în această direcție, vom avea neplăceri. Sper să nu ajungă până în Lantana.

— De aceea este totul atât de umed?

— Da, răspunse mătușa. De obicei, în această perioadă a anului este mai cald, dar mai uscat. Edmond ne-a sunat de la ferma mare, chiar înainte de micul dejun, ca să ne întrebe dacă suntem pregătiți să întărim obloanele de la verandă și să ne baricadăm și a spus că va trece pe-aici mai târziu ca să verifice.

— Așa că vei avea ocazia să faci cunoștință cu mândria Lantanei pe uscat. Îi suntem foarte îndatorați lui Edmond și sperăm că el și Shelley… dar… el e stăpânul nordului. Un bărbat grozav. Așteaptă să-l cunoști. Îți va plăcea. Dar, ține minte, el este singura autoritate în Lantana.

— Nu ne-am descurca fără Edmond, spuse mătușa. Face totul foarte bine. Unchiul se amuză câteodată, pentru că, în tinerețea noastră nu erau atâtea facilități, ca de exemplu avioane și instalații de refrigerare și jeepuri și case construite din blocuri de beton.

— Draga mea, nu-l invidiez pe Edmond, pentru că munca lui este mult ușurată de toate aceste progrese ale tehnicii, pur și simplu mă amuz văzându-l cum vă învârtește și pe tine și pe Shelley pe degete. O privi pe Joan pe deasupra ochelarilor. Mă aștept ca și tu să-i cazi victimă.

— Joan este mult prea rațională pentru a păți așa ceva. Și probabil că în Sydney cunoaște o mulțime de bărbați ca Edmond. Și în nici un caz nu ne învârtește pe după degete.

Suntem de acord cu el pentru că are dreptate. Ar fi foarte bine dacă s-ar căsători cu Shelley. Shelley se-nțelege atât de bine cu el. După moartea noastră, ea va moșteni Lantana.

— Shelley mi-a vorbit puțin despre el. Este administratorul vostru, nu-i așa?

— Da. Guvernul ne ia patruzeci de mii de acri de pământ din zona sud-vestică, în regiunea pășunilor, pe care îi avem în arendă. Edmond este primul candidat preferat și, dacă primește el terenul, va deveni proprietar de fermă și va putea dezvolta zona cu utilajele de la Lantana.

Joan simți din nou vechea durere. Și Edmond căuta o moștenitoare bogată? Înlătură repede gândul, în definitiv răutăcios și nefondat. Mătușa și-ar fi dat seama de aceasta, ori ea se arăta foarte de acord cu căsătoria. În plus, cum ar fi putut Shelley administra o proprietate atât de întinsă

ca Lantana fără ajutorul unui bărbat ca Edmond? O umbră de nefericire trecu din nou asupra ei. Poate că o fată bogată nu putea fi sigură că e iubită decât dacă se căsătorea cu un bărbat cu o avere și mai mare decât a ei. Și totuși, ea s-ar fi căsătorit cu Ben dacă n-ar fi intervenit mama ei și dacă Ben nu s-ar fi lăsat îndepărtat atât de ușor.

Joan nu-și dădu seama că tăcea și că domnul și doamna Atherton o priveau de câteva minute.

— Acum, draga mea, du-te să înoți, spuse unchiul atingându-i ușor mâna. Bucură-te și fii fericită cât ești aici. Să sperăm că ciclonul nu ne va da bătaie de cap și, dacă se hotărăște să se deplaseze, atunci s-o ia în altă direcție.

— Presupun că, în faza aceasta, nimeni nu știe în ce direcție se va îndrepta.

— Edmond știe. El știe totul.

— Vrea doar să fie sigur că am luat toate măsurile de precauție.

Acum, du-te, Joan. După aceea îți voi arăta cum funcționează noua mea mașină electrică de cusut.

Joan regretă din nou că n-a avut curajul să-i mărturisească mătușii că nu știe să croiască. Dar trebuie să existe tipare! Trebuie să încerce și să reușească!

În cele câteva clipe în care rămase pe trambulină înainte de a plonja în bazin, Joan avu impresia că vede un grup de bărbați călare, probabil angajați ai fermei, savurând răcoarea și liniștea din adâncul verzui. Când

ieși, auzi voci și mișcare, dar nu văzu pe nimeni din cauza baobabului din grădină. Își scutură apa din păr, îmbrăcă halatul din bumbac și păși pe aleea îngustă cu aceeași grație ca pe culoarul destinat prezentărilor de modă, cu senzația ciudată că parcă plutea, că în cele din urmă se eliberase de povara tristeții ei. Se așeză la marginea bazinului, întinse picioarele, dădu capul pe spate și închise ochii, lăsându-se pătrunsă de căldura soarelui. Ar fi putut dormi, dar ceva o făcu să deschidă brusc ochii. Doi bărbați tocmai încălecau, un al treilea își dezlega calul, iar Shelley sta lângă al patrulea, un bărbat înalt, îmbrăcat în kaki și purtând o pălărie cu boruri largi care îi adumbrea fața. Joan știu imediat că acela era Edmond Roderick, după cum stătea, după aerul degajat, după zâmbet, după nota de autoritate și superioritate din întreaga lui ținută. Și el și Shelley priveau în direcția ei. Zâmbetul lui era amuzat, ca și cum ar fi recunoscut-o. Shelley scutură cu putere capul, apoi se întoarse și-i arătă ceva dincolo de țarcul cailor. Bărbatul păru să stea puțin pe gânduri, apoi încălecă, se mai aplecă spre Shelley să-i spună ceva și plecă.

După ce își conduse calul la grajduri, Shelley veni prin grădină lângă Joan.

— Ce spectacol ai dat bărbaților! Spuse Shelley râzând.

— Te rog să mă scuzi, dar n-am știut că e cineva prin apropiere.

— Trebuie să-ți spun că ai niște picioare superbe. Dar e mai bine să le acoperi cu blugi dacă vom călări împreună cu muncitorii de la fermă. Nu prea sunt multe femei albe aici în nord și doar nu vrei să-i zăpăcești.

— Îmi pare foarte rău. Atrage-mi atenția când fac prostii. Poate că nu era ora potrivită pentru înot. Apoi, cu un zâmbet poznaș: și dacă ne gândim la genunchii noduroși ai bărbaților, nu le strică să le reamintim din când în când că le suntem superioare măcar în această privință.

— Mult superioare, în cazul tău. Mă duc să beau un ceai. Apropo, ai primit docul?

— Da, mi-a spus mătușa. Dar… am venit mai întâi să înot. Poate poți să-mi arăți mai târziu cum să croiesc blugii.

— E ușor. Măsori lungimea piciorului, talia, apoi tai materialul. O privi o clipă. Arăți minunat, Joan. Este firesc că vrei să-ți pui în valoare înfățișarea. Numai că… bărbații sunt bărbați, mai ales aici unde nu prea văd multe figuri în afară de mine și de mătușa.

— Dumnezeule, Shelley, și tu ești foarte frumoasă.

Într-adevăr, Shelley era o fată atrăgătoare, brunetă, plină de viață, prietenoasă. Numai că era cam posesivă în privința lui Edmond. Dar, în definitiv, de ce nu? Nu așa simte orice femeie pentru bărbatul iubit?

Și ea simțise oare același lucru pentru Ben? Nu, nu fusese posesivă, ci doar recunoscătoare. Deodată, avu o senzație de rău: recunoscătoare unui bărbat care se prefăcea că o iubește.

Shelley porni, apoi se opri și se întoarse brusc.

— Joan! Am fost la ferma mare. Au primit de dimineață un mesaj radio foarte ciudat. Vine un avion de la Daewin pentru a aduce medicamente la Lantana și au spus că vor aduce și un pasager, nu-i reține numele, care o caută pe domnișoara Joan Yelland. De altfel așa a și obținut permisiunea de a fi transportat cu un avion sanitar, folosindu-se de numele tău.

— Nu-mi pot imagina cine…

— Vei afla curând, presupun. Păcat că n-ai venit și tu pe ruta Darwin, ai fi putut folosi acel avion. Dar, nu se poate ști când vine un astfel de avion, sau dacă poate ateriza. Oricum, ieri n-ar fi putut și dacă acel ciclon se îndreaptă spre noi, nu va mai ateriza nici un fel de avion câteva zile … sau câteva săptămâni.

Capitolul 3

Joan nu se gândi prea mult la cine putea fi pasagerul care o căuta. Probabil vreun cumpărător de vite venit pentru afaceri care auzise întâmplător că se află în nord, cineva care se putea lăuda apoi că a fost oaspete la aceeași fermă la care era și Joan Yelland, sau poate cineva care vroia să-i facă plăcere mamei ei…

Se gândi, în schimb, la bărbatul înalt cu față luminată de un zâmbet, care era lângă Shelley, râsul lui provocator, iar gestul cu care își atinsese borul pălăriei cu biciul, era deopotrivă nonșalant și insolent. Dar această imagine trebuia îndepărtată repede din gândurile ei.

Doar două ore îi fusese îngăduit în această dimineață să fie o persoană obișnuită, fără griji, undeva în imensitatea pădurilor, munților și pășunilor, în compania unchiului , a mătușii și a o sută de păsări cacadu.

Acum, redevenea domnișoara Joan Yelland.

— Ei bine… ciclonul a pornit, spuse unchiul când ea intră în casă. Se pare că se îndreptă spre noi. Se prevede că va lovi coasta în primele ore ale dimineții de mâine, poate și mai devreme. Edmond spunea ieri că vine să verifice dacă baricadarea funcționează bine. Ți-a amintit ceva despre aceasta, Shelley?

— A verificat șoproanele. L-am asigurat că aici totul e în regulă.

— În nici un caz Edmond nu se va baza numai pe asigurările tale. Doar n-o să rămânem tocmai acum fără acoperiș când avem un oaspete de seamă.

— Dar noi? întrebă Shelley, prefăcându-se indignată. Cel puțin, părul lui Joan e ondulat natural, dar al meu e drept. Nici un ciclon nu va reuși să-i aplatizeze buclele. Mai vrei un ceai, unchiule?

— Nu, mulțumesc. Mergeți voi două și beți pe verandă. Îi voi telefona lui Edmond.

— Ar trebui să se fi întors de-acum. Hai să mergem pe latura vestică, Joan, e mai răcoare acolo.

— Poate vrea și mătușa să bea un ceai.

— Nu, de obicei, ea nu mai bea până la prânz. Acum e la instalația frigorifică unde alege alimentele pe care să le aducă în caz că vom fi închiși în casă câteva zile. Sper să nu dureze mult. Nu va fi nici o plăcere pentru tine să stai în casă. Cred că ar trebui să facem o plimbare cu jeepul după-amiază, ca să reușești să vezi ceva înainte de începerea ploilor.

— Ești foarte amabilă, Shelley, dar nu vreau să-ți strici programul din cauza mea.

— Întotdeauna se găsește ceva de făcut, dar îmi face plăcere să mergem la Dealul Izolării. Nici eu n-am mai fost de mult acolo și priveliștea e minunată. Ah, Edmond ți-a trimis salutări și a spus că speră să nu fi răcit de la traversarea de ieri prin apă.

— Bănuiesc că a văzut de dimineață că sunt cât se poate de sănătoasă. Simți că se înroșește, pentru că Shelley nu spusese că bărbatul lângă care fusese de dimineață era Edmond și pentru că nu vroia ca aceasta să-și închipuie că o interesa existența lui.

— Te-a admirat când ai plonjat în apă. Mă tem că nu-l vei vedea prea mult cât stai aici. În cazul în care va fi ciclon, va avea foarte mult de lucru în săptămânile următoare. Dacă ai terminat de băut ceaiul, hai să ne plimbăm în grădină să-ți arăt plantația de pepeni de care mătușa este atât de mândră. Dar, fii atentă să nu te pună să tai pepeni pentru gem, e o muncă îngrozitoare.

— Mi-ar face plăcere să ajut… cu sau fără mănuși de menaj, adaugă Joan, anticipând astfel remarca pe care Shelley ar fi făcut-o cu siguranță.

— Unu la zero pentru tine. Am meritat-o. Poți să începi deja să-ți faci ucenicia spălând vasele.

În sfârșit, Joan simțea că este tratată de pe poziții de egalitate

În după-amiaza aceea, fetele merseră la Dealul Izolării.

— Vezi șopârlele astea uriase? Sunt cele mai rapide vietăți și totuși băștinașii le pot prinde cu mâna.

— Sunt mulți băștinași în apropierea Lantanei?

— Nu cred că se știe cu precizie câți. Găsim uneori urme de la focurile lor de tabără și auzim cum comunică prin semnale sau vedem fum.

— Se feresc de albi?

— În principiu, da, dar dacă un alb vine în tabăra lor, mai ales când e într-o situație dificilă, îl ajută. Edmond i-a vizitat de multe ori și-l cunosc bine. Chiar a convins o dată o familie să lase medicul să le trateze copilul bolnav și, de atunci, îl consideră pe Edmond, nu pe medic, vraciul.

— Conduci extrem de bine, Shelley.

— Edmond e întotdeauna îngrijorat din pricina mea. E ciudat cum bărbații n-au niciodată încredere în felul în care o femeie conduce mașina.

Ciudat cât de multe lucruri afla Joan despre Edmond Roderick din povestirile lui Shelley. Aceasta îl vroia numai pentru ea și totuși nu se putea abține de a vorbi mereu despre el.

Și ea, Joan, simțise nevoia să amintească mereu de Ben, dar n-avea pe nimeni căruia să-i facă destăinuiri; ar fi fost bucuroasă să-i audă măcar pe alții vorbind despre el, pentru că așa, avea impresia că este cu el. Dragostea are, categoric, aspecte ciudate, să dorești pe cineva numai pentru tine și totuși să simți nevoia să povestești tuturor despre el.

Într-adevăr, Shelley era foarte îndrăgostită de Edmond.

— Ce se vede din vârful dealului? întrebă Joan, ca să schimbe subiectul „Edmond".

Ond spune că este cea mai impresionantă priveliște din întreaga regiune.

Iar. Părerea lui Edmond conta... nu a unchiului, nu a mătușii, nici măcar a ei însăși.

— De ce se numește Dealul Izolării? insistă Joan, încercând încă o dată să scape de subiectul Edmond.

— Băștinașii l-au numit așa. E ceva legat de ritualurile lor tribale. Când un tânăr din trib intră în dizgrația colectivului, era trimis să trăiască singur pe vârful dealului. Numai că nu avea nici mâncare, nici apă și nu i se îngăduia să mai coboare vreodată… Îți poți imagina restul.

— Dumnezeule! Sper să nu vedem relicve.

— În nici un caz! Asta se întâmpla în vremuri imemoriale. Poate că e doar o legendă. Cert este că băștinașii nu urcă niciodată acolo.

— Îi deranjază dacă noi mergem? Dar presupun că n-au cum să știe.

— Ba știu. Știu absolut totul și se anunță între ei.

— Prin corn.

— Cum de știi asta? întrebă Shelley aruncând o privire scurtă spre Joan. Voi nu aveți așa ceva în sud.

Joan se simți stânjenită. Instinctiv, știa că dacă i-ar fi povestit totul lui Shelley, ar fi rănit-o.

— Am văzut în muzee, răspunse ea evaziv, rugându-se ca Shelley să n-o întrebe cumva în care anume muzee. Ce ținut ciudat, adăugă ea repede. Arbuști și copaci în unele locuri, stâncă pustie în altele…

— Adevărate păduri în munți… ca drumul de aseară. Ai văzut ce ușor te poți rătăci. Sigur că te-aș fi găsit dacă nu te-ar fi adus acel văcar. A spus că e un contrabandist. Nu și-a spun numele?

— Nu. Și era beznă. Nu l-aș putea recunoaște niciodată. Era politicos, dar neinteresant.

De ce mințise?

„Oh, Shelley", țipă inima ei, „nu mai pune întrebări la care nu vreau să răspund. Nu mă mai întreba… pentru binele tău și-al meu."

Jeepul se opri brusc în fața unei stânci golașe, așezate aproape perpendicular.

— Putem urca?

— Da, sunt niște adâncituri ca niște trepte în stâncă.

La capătul urcușului pe peretele aproape vertical, priveliștea era într-adevăr fascinantă, stânci incendiate de apusul soarelui, un curs de apă care se oprea într-un lac de un albastru metalizat acoperit cu nuferi, o câmpie cu pământ roșu, nesfârșit și tăcut. Era un peisaj selenar situat parcă în afara timpului.

— Este absolut fantastic, dar trebuie să coborâm. Nu avem cum decât lăsându-ne în jos, pe treptele săpate în stâncă. Rochia ta va fi definitiv stricată, dar îți vei cumpăra alta.

Nu numai rochia, pătată, murdară și zdrențuită, a fost tributul cerut de coborâre, dar și pantofii ei albi iremediabil zgâriați.

— Observi, acum că ne îndreptăm spre vest, linia aceea cenușie la orizont? Este primul semn al ciclonului. Soarele parcă ar avea un văl deasupra.

— Văd că e mai aproape și mai puțin strălucitor.

Deodată, Shelley opri mașina, scoase un binoclu și privi ceva în depărtare, după care puse binoclul la loc, fără a-l oferi și lui Joan și porni din nou.

— Era Edmond, dă drumul vitelor.

— De ce?

— În cazuri din acestea intră în panică și, dacă sunt închise, se calcă în picioare, astfel încât riscăm să avem mai multe vite moarte decât dacă ar fi în libertate.

— De aceea Edmond e atât de ocupat?

— Exact. Este tot atât de mult de lucru înainte ca și după un ciclon. Toate animalele, chiar și caii, trebuie lăsate libere. Natura și instinctul lor au grijă de ele mai bine decât suntem noi în stare s-o facem, în caz de incendiu, secetă sau ciclon. Se pare că animalele știu mai bine să se ferească.

— Ați fi izolați fără cai, nu-i așa?

— Nu și față de ferma mare. Dar nu s-ar putea ajunge la ferma Orphir. Mă întreb dacă a aterizat avionul cu medicamente. În orice caz, dacă are de gând să plece, trebuie să se grăbească. Mă întreb cine e pasagerul pe care

l-au adus din Darwin. Cât de fascinat trebuie fie de tine dacă a făcut atâta drum ca să te vadă. Câți admiratori ai?

Shelley zâmbea, dar dincolo de zâmbetul ei, Joan își dădu seama că era într-adevăr curioasă.

— O mulțime , răspunse Joan în glumă, dar cu un gust amar pe care numai ea îl știa.

— Așa bănuiam și eu. Ești foarte frumoasă. Nu trebuie să-ți spun eu, probabil că auzi aceasta în fiecare zi, în fiecare oră. Este firesc să ai atât de multă grijă de felul cum arăți. Numai că aici, nimeni nu apreciază astfel de lucruri. Edmond apreciază munca și realitățile vieții.

*

* *

Cum au ajuns acasă și au coborât din mașină, o rafală puternică de vânt stârnită din senin ridică rochia lui Joan până deasupra taliei și umplu de praf fețele amândurora.

— Asta înseamnă că e foarte grăbit ciclonul nostru. Să vedem ce vești are unchiul. Îmi place dantela furoului tău, Joan. Aici nu se poartă așa ceva.

— Văd că sunt îmbrăcată total nepotrivit.

— Blugi, asta îți trebuie. Ar fi bine să-ți faci două perechi, nu una.

— Nu prea știu să-i croiesc, dar presupun că va ieși ceva până la urmă, dacă încerc.

— Sper. Nu-ți face griji pentru cum arăți. Nu va observa nimeni.

Shelley se înșela.

— Draga mea Joan, spuse doamna Atherton. Te-a târât Shelley printr-un gard de sârmă ghimpată sau ai trecut deja printr-un ciclon?

— A fost o rafală puternică de vânt. Dar mă simt bine așa. Încep să mă aclimatizez.

— Doamne, Joan! exclamă domnul Atherton care tocmai veni din camera lui. Cred că-ți va lua câteva zile ca să te aranjezi. Shelley, m-a sunat Tom Brooks de la Orphir. Vântul suflă cu aproape nouăzeci de mile pe oră. Dacă nu-și schimbă direcția, noi suntem următoarea țintă. La ferma mare nu răspunde nimeni.

— Știu, unchiule. Edmond și toți oamenii sunt afară și dau drumul vitelor.

— Vino să bem un ceai, Joan, spuse doamna Atherton. Tocmai l-am făcut. Să mergem pe verandă. Este posibil să n-o mai putem utiliza câteva zile.

— N-ar trebui să mă curăț puțin?

— Nu ne formalizăm când e vorba de ceai.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Joan, luând tava din mâinile mătușii ei.

„Mă simt bine", se gândi ea, bucuroasă că gestul ei mărunt își găsise utilitatea. „Mă simt murdară… și obosită…și utilă… mă simt bine. Acum voi avea curajul să-i spun mătușii că nu știu să croiesc blugii.

Îi era recunoscătoare lui Shelley pentru că o luase în acea plimbare de unde se întorsese în halul în care arăta.

Unchiul era prea ocupat cu aparatul de emisie – recepție ca să vină lângă ele pe verandă, așa că Joan îi duse ceaiul acolo unde se afla, lângă radio. Se transmitea în direct și domnul Atherton, cu capul într-o parte și ochelarii aproape căzuți de pe nas, asculta mesajul unei stații îndepărtate către o altă stație îndepărtată.

— În regulă, WEX 6, noapte bună. Vorbim mâine la aceeași oră. Terminat Danver's Creck.

— Mulțumesc WEX 6 și REX 6, se auzi vocea controlorului. Noapte bună tuturor. Ești pe recepție, WEX 1? Răspunde, WEX 1. Răspunde, Tom Brooks de la Orphir! Terminat.

— Sunt Tom Brooks, Bill. Mulțumesc pentru apel. Nu vreau să mai aud nimic despre ciclon. Am informații din discuțiile de mai devreme cu Jim și Randolfe. Vreau să știu unde este avionul sanitar. Sunt îngrijorat că nu va putea ateriza pe pista de la Orphir. Terminat.

— Răspunde, WN6. Ești acolo, Edmond Roderick? Răspunde, Edmond Roderick.

Joan așeză ceașca pe masă, lângă domnul Atherton și tresări la auzul vocii aduse de unde.

— Aici WN6, ferma mare Lantana. Roderick este afară. Îi voi transmite eu mesajul. Aici Ben Arnold. Am venit cu

avionul sanitar și am aterizat la Lantana. Sunt niște defecțiuni la motor. Doriți să vorbiți cu pilotul? Tocmai a intrat. Terminat.

Așadar, Ben Arnold era pasagerul misterios.

Joan rămase lângă aparat, deși nu mai urmărea discuțiile care continuau la distanțe de sute de kilometri între interlocutori. Vocea lui Ben! Îi aducea tot trecutul de fericire și tristețe.

Afară era o oarecare agitație.

— James, spuse doamna Atherton intrând în grabă, voi închide ferestrele dinăuntru. Fixează tu, te rog obloanele de la baie. Joan, ajut-o pe Shelley să fixeze obloanele de afară. Îți va spune ea ce să faci.

Un fulger urmat de bubuitul îngrozitor al tunetului confirmă necesitatea stării de urgență. Joan ieși în fugă și începu s-o ajute pe Shelley care fixa deja cu bare obloanele. Soarele încă nu apusese, dar era deja întuneric.

Abia patru obloane erau fixate când a început ploaia și deși întreaga operațiune dură doar douăzeci de minute până când casa a fost transformată într-o cutie ermetică, fetele erau deja ude până la piele.

În living, domnul Atherton aprindea o lampă cu gaz.

— Primul lucru care s-a defectat a fost instalatia electrică spuse acesta. Shelley, de ce n-a venit Edmond să verifice dacă totul este în regulă, așa cum a promis?

— Indiferent cât ar fi verificat, fulgerul tot ar fi lovit stâlpul electric. Ar fi trebuit să montăm linia subterană, la fel ca aceea telefonică, așa cum, a propus Edmond. Joan, du-te tu prima să te schimbi. Până atunci, mă duc să verific ferestrele din camera mătușii, ca nu cumva lemnul să se fi umflat de căldură.

— Dacă Edmond ar fi venit, insistă unchiul pe un ton supărat, ar fi fost deja verificate. Are la dispoziție mașini, avioane, cei mai buni cai din regiune și nu poate să vină la o distanță de două mile să-și facă datoria.

— Nu te mai plânge atât, unchiule. De fapt, eu nu l-am lăsat să vină. Am insistat să se ocupe de vitele de la fermă, pentru că sunt mult mai importante. Valorează de zece ori mai mult decât casa asta.

În tot acest timp, Joan făcea automat gesturile și rostea cuvintele impuse de situațiile respective, dar în mintea ei continua să răsune vocea lui Ben.

Trebuia să recunoască totuși că venirea lui stricase totul.

Dorise să plece, să înceapă o viață nouă, cu locuri și oameni noi care s-o ajute să scape de gândurile obsesive care formau cercuri concentrice în jurul aceluiași punct fix: Ben. Pe parcursul ultimelor patruzeci și opt de ore, aceste cercuri concentrice începuseră să se dizolve în noile activități, chiar griji, care-i captaseră atenția. Iar acum, trecutul pătrundea din nou în viața ei.

Automat, cu mișcări de marionetă, Joan merse în camera ei, se dezbrăcă de rochia zdrențuită, își puse halatul și merse la baie. Aruncând o privire distrată spre fereastră, deveni brusc conștientă de o mișcare în întunericul de afară. Un bărbat cu capul descoperit, se dădu jos de pe cal. Desfăcu șaua și tot harnașamentul, deschise poarta și, lovind ușor calul pe crupă, îl îndemnă să plece. Cu coada în vânt și nările adulmecând aerul, acesta dispăru imediat.

Între două vârtejuri de vânt, bărbatul reuși să alerge până la casă. Numai că, se gândi Joan, cu toate obloanele trase, nu-l va auzi nimeni bătând.

Așa că Joan fugi din baie spre partea verandei în care era o ușă spre exterior. Constată ușurată, că doamna Atherton ajunsese acolo înainte, văzându-l, probabil, pe ochiul de geam practicat în oblonul de la bucătărie.

Desfăcu oblonul și bărbatul intră, cu hainele șiroind de apă și capul plecat, gâfâind.

Picioarele goale ale lui Joan se vedeau în toată splendoarea lor de sub halatul scurt strâns cu grijă în jurul ei.

Străinul, rezemat de ușă, o privi zâmbind amuzant.

— Edmond, spuse doamna Atherton, să-ți aduc niște haine uscate. A fost o nebunie din partea ta că ai venit, dar îți mulțumesc. James este îngrijorat. Apoi se întoarse în grabă și dispăru.

Bărbatul o privi pe Joan, fără să-i scape nici un detaliu.

— Iată că ne întâlnim din nou.

Joan făcea eforturi vizibile să-și mențină capul sus.

Mai întâi vocea lui Ben… acum acesta… era prea mult pentru ea.

— Ești… Edmond Roderick.

— Și tu… domnișoara Joan Yelland din Sydney. Ce mai e nou în King's Cross?

— Și de la proprietatea Mountain Falls.

— Și de la Mountain Falls, încuviință el. Și, dacă mai continuăm această conversație lămuritoare, va trebui să te însoțesc până la baie, unde, după cum văd, mai ai de lucru.

— Ușa de la living este în dreapta. Sunt sigură că vei fi primit cu căldură acolo.

Spera ca tonul ei să fi fost destul de glacial. Se întoarse cu spatele și încercă să se îndepărteze cu demnitate, în ciuda ținutei ei atât de neformale.

Avu impresia că Edmond râde. Era un râs pe care-l mai auzise deja.

Joan intră în baie, se rezemă de perete și-și îngropă obrajii în palme. Apoi, începu să spună rugăciunea la care apela, de când era copil, în momentele de derută:

„Bunule Doamne, învață-o pe Joan Yelland ce să facă."

Capitolul 4

Joan întârzie mult în cameră.

Shelley intră ca un vârtej, făcu baie, se îmbrăcă într-o rochie simplă din bumbac, își trecu rapid pieptenele prin păr și-și dădu cu ruj pe buze.

— Nu te grăbi, Joan. Ai tot timpul. Edmond este în bucătărie cu mătușa și oricum nu mai e loc pentru încă o persoană acolo.

Ceea ce nu era în totalitate adevărat, pentru că vocea ei se auzi după câteva clipe tocmai din bucătărie. Nu se auzea tot ce vorbeau, dar era o atmosferă plăcută și însuflețită.

Era evident că toți îl plăceau pe Edmond Roderick. Uitaseră chiar de ciclonul de afară.

Numai Joan nu uitase, pentru că și inima ei era răvășită de un ciclon. Nu-i putea rezista decât închizându-se în carapacea ei.

Ploua și, din când în când, câte o rafală de vânt zguduia casa din temelii.

Fardată discret, purtând o rochie albă de in, o bandă albastră deasupra căreia părul îi cădea cu o neglijență studiată și pantofi roz pal a căror delicatețe accentua și mai mult finețea picioarelor ei, Joan redevenise modelul pregătit să apară în fața publicului; era ca o fațadă în spatele căreia își putea ascunde adevăratul eu.

Și totuși, nu vroia să iasă din cameră să se alăture celorlalți. Și-ar fi dorit să fugă de tot, de ochii scrutători și observațiile ușor disprețuitoare ale lui Shelley, de vocea lui Ben, de privirea provocatoare a bărbatului cu haine ude…

Acum tânjea după Ben, acum îl revedea pe bărbatul înalt rezemat de ușă.

„Așadar, ne întâlnim din nou."

Parcurse iar poteca de munte, rezemată de umărul puternic al contrabandistului.

Când intră în living, domnul Atherton încă mai asculta radioul. Ușa de la bucătărie era deschisă și Edmond intra cu câte o farfurie în fiecare mână. Se opri și o privi amuzat.

— O adevărată transformare, domnișoară Yelland.

— Dacă te referi la rochie, n-a suferit nici o transformare. Așa am cumpărat-o din Melbourne.

— Nu, mă refeream la cine este în rochie, inclusiv ceea ce se vede deasupra și de sub aceasta. Așează farfuriile pe

masă, apoi își linse degetul, ca un școlar care și-l vârâse în cremă. Mi-a plăcut și ce purtai înainte, chestia aceea udă, roz cu alb. Și, desigur, tot ce se vedea ieșind din ea.

— Mulțumesc.

— Având în vedere că am salvat o viață din furia apei…

— Sunt foarte recunoscătoare. Dar, dacă nu te superi, prefer să nu mai amintim despre aceasta. Acum, trebuie să ai grijă de alte persoane de-aici… de exemplu, de doamna Atherton.

— Știi, îmi dai impresia unei prințese de gheață, spuse el cu un zâmbet ironic.

— Din cauza combinației de alb și albastru.

— Presupun că te menții mai bine în gheață. Și, oricum, cu rochia asta n-ai putea face mare lucru în bucătărie.

— Ai dreptate, nici n-aș putea și nici nu știu.

— Bănuiam.

În momentul acela intră Shelley din bucătărie, tot cu două farfurii. Văzându-i unul lângă celălalt, o umbră îi întunecă fața.

— Apropo, domnule Roderick, spuse Joan, observând-o și vorbind special mai tare ca să fie auzită. Cred că ai ca oaspete un vechi prieten al meu. Ben Arnold. I-am auzit vocea la radio mai devreme. Cred că ar dori să mă vadă. Și eu țin foarte mult să-l văd.

— Ah, spuse Shelley venind spre ei cu farfuriile cu salată, el era pasagerul misterios din Darwin. Vai, Joan,

să-l lași să străbată jumătate de continent fără să-l ajuți cumva! Se întoarse spre Edmond, râzând. Cum arată? Povestește! Și chiar a făcut tot acest drum pentru Joan?

— Shelley dragă, începu Edmond, pune salatele pe masă înainte de a fi nevoie să fie adunate de pe jos. Mai bine dă-mi-le să le duc eu.

— Hai, Joan, povestește-mi tu. Cum arată? Edmond e mult prea politicos ca să-și comenteze oaspeții.

— Este înalt, blond și frumos. Și îmi place.

— Foarte mult?

Joan o privi pe Shelley cum sta în fața ei, cu picioarele ușor depărtate și mâinile înfundate în buzunare; în ochii ei era curiozitate, dar nu numai. Privirea ei îngrijorată cerea o asigurare.

— Foarte mult, spuse Joan cu blândețe.

Era împreună cu Ben Arnold departe de mama ei, departe de lume. Erau majori. Se puteau căsători fără să spună nimănui decât după ce totul se termină. Chiar dacă o iubea numai pentru banii ei… în definitiv, și acesta era un motiv.

Joan se decise imediat că, dacă Ben venise s-o ceară în căsătorie, se va căsători cu el imediat. Această hotărâre o eliberă de povara nesiguranței și neliniștii, astfel încât se simți deodată înveselită.

— M-am gândit că ar fi putut veni în seara aceasta, așa că m-am îmbrăcat pentru el, pentru orice eventualitate.

— Nici o speranță. Ascultă cum se aud ploia și vântul. Și situația se va înrăutăți, suntem abia la periferia

ciclonului. Întorcându-se spre Edmond. Păcat că nu l-ai adus pe tipul acela cu tine. De ce l-ai lăsat acasă? Ne-ar fi prins bine prezența a doi bărbați aici.

— N-am știut că prezența lui aici este atât de mult dorită, spuse el vesel, mutându-și privirea de la Shelley la Joan.

— Hai, ajută-mă să aduc tot ce trebuie la masă, spuse Shelley, întinzând mâna spre el.

El o luă de mână și, zâmbindu-și unul celuilalt, intră în bucătărie.

Se iubesc, își spuse Joan.

Cina se desfășură într-o atmosferă plăcută; soții Atherton erau încântați de prezența lui Edmond, iar Shelley era în elementul ei.

— Vai, Joan, ce unghii superbe ai! spuse Shelley de la primele gesturi ale lui Joan, când s-au așezat la masă.

Cum ai reușit să le dai forma asta? Și ce culoare!

— Timpul și perseverența m-au ajutat.

— Sunt sigur că ambele, spuse Edmond.

— Edmond, n-o mai tachina, interveni doamna Atherton. Joan n-a avut încă timp să se adapteze stilului nostru de viață de aici.

— Dacă rămânem aici prizonieri mai mult de două zile, va avea.

— Dacă ești nevoit să rămâi aici cu noi, ce se întâmplă cu casa ta? întrebă Joan politicoasă.

— Am oameni de încredere, pe Tate, contabilul, pe Arthur Reynolds, șeful văcarilor și momentan, pe domnul Ben Arnold care se pare că este foarte obișnuit cu viața la fermă.

— Este din vest, spuse Joan calmă.

— Acolo sunt bărbați robuști și femei care inspiră respect. Ați fost vreodată în vest, doamnă Atherton?

— Nu, dar mi-ar plăcea să merg.

— Va trebui să ne inviți pe toți, Joan, spuse Shelley cu o privire strengărească, după ce te căsătorești.

Doamna Atherton privi nedumerită de la unul la celălalt. Era chiar pe punctul de a întreba ce-i cu toată povestea aceea, dar, văzând expresia înghețată de pe fața lui Joan, schimbă subiectul.

— Edmond, când verifici dacă obloanele sunt bine fixate? Am avut o invazie de furnici albe și s-ar putea să fi intrat în lemnărie.

— Imediat după cină, iau ciocanul și le întăresc. Asta în timp ce Joan spală vasele.

— Nu îmbrăcată așa și cu unghiile acestea impecabile, spuse Shelley; Joan, cred că special le-ai dat cu ojă ca să scapi de spălatul vaselor. Le voi spăla eu. Insist.

Sună telefonul. Domnul Atherton se ridică să răspundă. Se adresă celorlalți de la masă, dar din cauza zgomotului ploii, nu se auzea nimic. Se ridică și Edmond și merse lângă domnul Atherton, apoi îi făcu semn lui Joan să vină. Vorbise și Edmond la telefon, avea fața lipsită de expresie și privea în jos. Era evident că nu-l plăcea pe Ben. Îi întinse receptorul.

— E Ben Arnold. Te-a sunat și după-amiază, cât ai fost plecată, dar unchiul tău a uitat probabil să-ți spună.

— Mulțumesc. Vocea ei era mai mult o șoaptă. Alo! Joan la telefon.

Deși ceilalți nu puteau auzi conversația, se întoarse cu spatele pentru că n-ar fi suportat să-i vadă fața, și își sprijini piciorul de stinghia scaunului de lângă măsuța de telefon.

— Mă bucur că te aud, Ben, dar te aud foarte greu, din cauza zgomotului ploii.

— Ce ghinion… Să rămân aici, blocat, înconjurat de apă. Roderick n-a prea fost un bun prieten… să plece și să mă lase… Reynold mi-a spus că n-a mai avut timp să treacă pe-aici să mă ia…

— A fost foarte ocupat. Mă auzi? Am spus că a fost foarte ocupat.

Simțea că e cineva lângă ea. Ridică privirea și-l văzu pe Roderick. Avea o figură serioasă. Îi întinse o țigară, i-o așeză între buze și i-o aprinse. Apoi, trase un scaun de sub masă și o împinse ușor, ținându-și mâinile pe umerii ei, până o așeză.

Joan nu-l putea privi. Se întreba dacă făcea asta din amabilitate sau râdea de ea. Și cum de suporta Shelley să asiste la această pantomimă? Își întoarse capul și observă, cu ușurare, că Shelley era în bucătărie și pregătea cafeaua, după aroma ce umplea încăperea.

— Nu am prea auzit ce-ai spus, Ben. Sună-mă mâine, te rog. Sunt sigură că doamnei Atherton îi va face plăcere să vii să ne faci o vizită, când se oprește ploaia.

Capitolul 5

Cum să-l întrebe cât intenționează să rămână? Cum să-i dea de înțeles că poate lui Edmond Roderick nu-i face plăcere vizita lui? Sau poate nici soților Atherton? Dar, poate se înșela. Nu și în privința lui Edmond. Expresia feței lui a fost clară. Of, Doamne, ce complicații vor mai apărea? Și de ce nu reacționase așa cum s-ar fi așteptat, auzindu-i vocea?

În orice caz, va trebui să evite orice gest curtenitor din partea lui Edmond, chiar dacă era vorba doar de o firească politețe a acestuia, ca în acest caz, de exemplu. Dar simțea că lui Shelley nu i-ar plăcea. Și nici soților Atherton, de fapt, pentru că deja îl vedea pe Edmond ca viitorul soț al lui Shelley.

Și oare câți ani avea? Patruzeci? Treizeci? Bărbații din această regiune arată de obicei mai în vârstă decât în realitate.

Munca și responsabilitățile sunt cauza. Totuși, mai degrabă în jur de treizeci de ani.

— Visezi cu ochii deschiși, Joan! spuse doamna Atherton, atingând-o cu mâna pe umăr. E totul în regulă, draga mea?

— Da, da, mulțumesc, spuse Joan tresărind, pentru că nu-i auzise pașii. Mă gândeam…

— Telefonul acesta te-a deranjat?

— Nu, deloc. Era un vechi prieten. Mi-a făcut plăcere că m-a sunat.

Când s-au întors la masă, Shelley turna cafeaua și Edmond dispăruse din încăpere.

— Dragostea! râse Shelley

Joan simți nevoia să-i dea noi asigurări.

— Mi-a făcut plăcere să-l aud. Oare crezi că mătușa îmi va permite să-l invit când se va opri ploaia?

— Când se va opri ploaia! Vocea lui Shelley era plină de regret. Poate să continue așa săptămâni întregi!

— Dar Edmond nu va sta aici săptămâni întregi, nu-i așa?

— El nu. Va pleca imediat ce trece punctul critic. Numai că prietenului tău din Sydney nu știu dacă i-ar plăcea să meargă prin treizeci de centimetri de apă peste alți zece de noroi.

Și nu uita că nu mai sunt cai disponibili.

— Ben vine din regiunea de vest!

— Da, draga mea, scuză-mă. Știu ce simți. Eu, de exemplu, nu suport să mă necăjească nimeni cu malițiozități despre Edmond. Îmi dă o oarecare nesiguranță.

— Da, dragostea vine întotdeauna cu bucurii, dar și cu suferință. Mă întreb dacă și bărbații simt la fel.

— Tu îl întrebi pe Ben, iar eu pe Edmond… când vom avea ocazia. Să ne bem cafeaua, acum. Edmond caută un ciocan. Va verifica apoi dacă nu cumva au pătruns furnici. În aceste ținuturi depistarea furnicilor albe este tot atât de importantă ca depistarea zăcămintelor de țiței sau de uraniu.

— Unde va dormi Edmond?

— Aducem un pat de campanie de pe verandă. Avem o mulțime pliate într-un colț lângă baie. Câteodată, familia Brooks de la casa Orphir își petrece weekend-ul la noi, sau dăm uneori petreceri.

Joan se ridică s-o ajute pe Shelley să strângă masa.

— Nu, Joan, lasă-le. Du-te și stai de vorbă cu mătușa. Mie și lui Edmond ne place să spălăm vasele împreună; astfel, putem discuta.

Doamna Atherton se retrăsese într-un colț al salonului cu coșulețul de lucru. Joan se așeză pe un scaun lângă ea, jenată că nu știa să lucreze nici cu acul, nici cu andrelele, brusc conștientă că mâinile ei, pe cât de frumoase și fine, erau tot pe atât de nefolositoare.

— Știu ce gândești despre mine, mătușă. Aș vrea să fiu altfel.

— Eu nu, draga mea. Cred că n-ai avut de-a face cu modul nostru de viață, asta e tot. Am putea să rezolvăm și problema blugilor.

— Mulțumesc, mătușă. Ar fi tare bine să mă ajuți. N-am vrut să te rog.

— Prostii! Roagă-mă tot ce vrei. Doar pentru asta sunt nașele. Și acum, să începem lecția de croit. Numai că nu avem electricitate, așa că nu vei putea folosi mașina de cusut.

— Va fi curând, dacă nu cumva Edmond atinge vreun fir sub tensiune, spuse Shelley supărată, tocmai intrând.

Vântul s-a liniștit puțin și Edmond s-a dus să verifice instalația electrică. În definitiv, pentru asta venise, nu să participe la o acțiune mondenă.

— Cred că vremea asta te-a indispus, Shelley, încercă mătușa să aplaneze situația.

— Shelley e supărată fiindcă Edmond n-a lăsat-o să meargă cu el și să se joace cu firele de înaltă tensiune, interveni domnul Atherton.

— S-ar spune că eu sunt cea neajutorată și nefolositoare de aici, spuse Shelley acru, făcând aluzie la Joan. Se pare că Joan a creat o modă și-acum Edmond își închipuie că așa trebuie să se poarte orice fată. Numai că ar regreta până la sfârșitul vieții dac-ar trebui să-și petreacă zilele lângă un astfel de specimen.

— Asta s-a văzut clar din modul în care mă tratează, spuse Joan împăciuitor. Nu mai fi supărată, Shelley, a făcut asta pentru că ține la tine și vrea să te protejeze.

— Da, dar el? Ascultă cum tună. Poate să moară trăsnit sau înecat.. sau ambele.

Apoi se întoarse repede și fugi în bucătărie.

— Situații ca aceasta pot apărea frecvent când mai multe persoane sunt obligate să rămână în aceeași încăpere mai mult timp. Se creează în mod inevitabil o atmosferă tensionată și mai e și lipsa de aer…, încercă mătușa să o scuze pe Shelley. Shelley ține foarte mult la Edmond și e firesc să fie îngrijorată pentru el. Sperăm să anunțe logodna în curând. Așa, va fi mai liniștită. Vom sugera ca perioada de logodnă să fie scurtă.

O nouă bubuitură de tunet o făcu pe Joan să realizeze cât de fragilă era o casă în fața stihiilor dezlănțuite. Ea însăși simțea o strângere de inimă știindu-l pe Edmond afară.

Deodată, Shelley intră în fugă de pe ușa din față a verandei.

— Am să te rog să mă ajuți, Joan. Unchiul și mătușa nu sunt suficient de puternici. Vino cu mine, dar nu le spune nimic.

Shelley merse repede în colțul de nord-est al verandei, unde zgomotul ploii se auzea și mai tare decât înăuntru.

— Edmond e aici. Țintuit de vânt lângă perete.

Se aplecă și lovi cu un ciocan mic în oblonul din lemn. Joan își dădu seama că era un semnal în codul Morse. Veni și răspunsul, Edmond găsise vreun obiect cu care bătea de afară.

— Nu a pățit nimic, traduse Shelley, dar nu poate da colțul din apus din cauza vântului. Va înainta pe latura de

nord și va aștepta un moment potrivit să dea colțul pe la răsărit. Așa, va putea intra pe ușa dormitorului de pe verandă al mătușii. Va trebui să mă ajuți să ținem ușa astfel încât să opunem rezistență vântului, când o deschid puțin ca să intre.

— Desigur.

Shelley înăuntru și Eduard, afară, au mai schimbat între ei câteva mesaje Morse și, după strălucirea ochilor lui Shelley și zâmbetul acesteia, Joan presupuse că erau cuvinte de dragoste.

În pauza dintre două rafale de vânt, Edmond reuși să ajungă, anunțându-și sosirea cu o bătaie puternică în oblon.

— Hai să-i dăm drumul înăuntru. Ai grijă, Joan, dacă nu ținem ușa bine, vântul o va trânti. Te rezemi de ea cu toată puterea și vezi să nu aluneci. După ce Edmond intră, împingem ușa la loc. Ești gata?

Shelley scoase bulonul de fixare și-l aruncă lângă ea. Împingea ușa cu amândouă mâinile, iar Joan o împingea cu spatele. Deja vântul o deplasase cu doi centimetri și totul zăngănea pe verandă cu un zgomot infernal.

— Edmond va împinge, dar noi trebuie să împingem în continuare, ca și cum nu l-am lăsa să intre, țipă Shelley la urechea lui Joan.

Tehnica era clară: n-ar mai fi putut închide ușa niciodată, fără această presiune din interior.

Mai întâi o mână… apoi cizma… și Edmond reuși să pătrundă înauntru. Conform instrucțiunilor, Joan împingea cu spatele în ușă cu toată forța. Într-o fracțiune de secundă, Edmond veni în locul lui Shelley, cu spatele rezemat de ușă. Era atât de plin de apă, cum Joan își închipuise că numai un înecat poate fi. Era lângă ea, umăr lângă umăr. Shelley se aplecă să ridice bulonul ca să-l fixeze la loc, între ușă și spatele lui Edmond. Acesta își aplecă puțin capul ca să-i facă loc și aruncă o scurtă privire spre Joan; li se atingeau umerii, coapsele și cizmele lui stăteau lângă pantoful ei delicat, într-o băltoacă în continuă extindere.

— Ne întâlnim în locuri ciudate… și în poziții ciudate, nu-i așa, Joan? Te deranjează că, în curând, am să-ți stric pantofii cu apa care se prelinge de pe cizmele mele?

Nu era vorba numai despre pantofi. Felul în care o privea… felul în care-i zâmbea… Nu era bine. O înșela și pe Shelley și pe ea.

— Da, răspunse ea cu voce joasă. Mă deranjează.

— În cele din urmă, te-ai dovedit a fi foarte utilă, spuse el desprinzându-se de ușă, în timp ce Shelley fixa bulonul. Acum suntem chit, nu-i așa?

Joan nu-l înțelese.

— Bine că te-ai întors. Credeam că nu te mai vedem, spuse Shelley, examinându-l.

— M-am întors pentru că nu ne sărutasem de rămas bun, îi răspunse Edmond zâmbind, trecându-și mâna udă prin părul ei scurt, negru. Dar nu mă invită nimeni înăuntru la un ceai?

— Fă tu ceaiul, Joan. Eu îi voi aduce lui Edmond un rând de haine uscate. Are întotdeauna aici o rezervă de haine.

Joan uitase complet de Ben Arnold în timp ce pregătea ceaiul pentru Edmond. Uitase cum suna vocea lui în aparatul de emisie-recepție; în schimb, îi răsunau în urechi cuvintele lui Edmond. „Ne întâlnim în locuri ciudate… nu-i așa Joan?" Și, în același timp, auzea din nou cuvintele Contrabandistului, spuse în glumă: „Păr ca vârful frunzei de eucalipt, cu soarele strălucind în el."

Ar fi vrut să se așeze undeva și să plângă pentru toată tristețea pe care dreagostea o aduce.

*
* *

Shelley, Joan și Edmond își beau ceaiul în bucătărie, pentru că „e mai amuzant acolo."

Edmond arăta minunat: proaspăt, cu ochii parcă mai sclipitori și tenul bronzat. Shelley era încă agitată, parcă l-ar fi salvat personal din ghearele morții și povestea, exaltată, prin ce chinuri trecuse din cauza îngrijorării.

— Taci măcar cinci minute, Shelley, și bea-ți ceaiul ca să nu se răcească. Sau va trebui să fac altul, proaspăt? întrebă Edmond în glumă, privind-o tandru.

— Să…? începu Joan, ridicându-se.

— Stai jos, Joan. Este între mine și Shelley.

— Cred c-ar fi mai bine să mă-ntorc la cusutul pantalonilor. Tocmai…

Imediat după ce făcuse ceaiul, Joan a vrut să se retragă, dar de data asta Shelley, bine dispusă, insistase să rămână. În momentul acela, ar fi fost urât din partea ei să plece. Dar acum, după ce își băuse ceaiul…

— Te rog, ia loc, Joan, spuse Edmond.

Joan simți o ușoară enervare. Edmond făcea uz în mod deliberat de autoritate asupra ei; de fapt, nici el, nici Shelley nu doreau ca ea să mai rămână. Făcea pur și simplu paradă de autoritate. Doamna Atherton și Shelley îl cam răsfățaseră.

— Vă rog să mă scuzați… începu ea cu răceală.

Edmond se răsuci pe picioare și veni în fața ei. O privi în ochi și zâmbi.

— Nu te simți bine în bucătărie, Joan? Te poți distra oriunde… în bucătărie, în șopron, în salon, dacă ai simțul umorului.

Joan deschise gura, gata să protesteze, indignată. Interpretase tăcerea ei în timpul ceaiului ca pe un semn că nu se simte bine în bucătărie? Obrajii i se îmbujorară de revoltă față de nedreptatea ce i se făcea. Edmond observă și zâmbi iar.

— Asta-i bine… Prințesa de gheață are unele sentimente, totuși. Stai jos ca o fetiță cuminte și dă frâu liber acelor trăiri.

Joan simți că nu se putea împotrivi acelui bărbat. Știa că nu putea trece de el, și-ar fi pus mâinile lui puternice pe umerii ei și ar fi obligat-o să se așeze. Așa că se așeză singură din nou.

— Nu-i mai spune „prințesă de gheață", interveni Shelley. Nu e chiar atât de rece. În plus, nu i-ar plăcea lui Ben. Nu-i așa, Joan?

— Pe Ben îl despart de noi două mile și zece mii de metri cubi de apă, spuse Edmond.

Apoi, acesta se așeză și se întoarse spre Shelley.

— Auzi și tu ce-aud eu? A scârțâit acoperișul.

— Ah, Edmond! N-aș suporta! Să nu-mi spui că acoperișul cedează!

— L-am verificat acum paisprezece zile. Nu-mi plac fisurile!

Cuvintele lui au fost acoperite de un tunet îngrozitor.

Doamna Atherton apăru în pragul ușii bucătăriei.

— Cred că vom avea o noapte urâtă. Unchiul s-a dus să se culce, poate reușește să doarmă puțin până când vine momentul de vârf. Cred că și voi, fetelor, ar trebui să faceți la fel. Centrul ciclonului trebuie să fie foarte aproape.

— Joan, mergi tu la baie prima. Când ești gata, bate în perete. Edmond va merge ultimul.

— Noapte bună, Edmond, spuse Joan, de acord să plece imediat, gândindu-se că Shelley și Edmond vor să fie singuri ca să-și spună noapte bună.

— Edmond, spuse doamna Atherton, vrei te rog să-ți aduci un pat pliant?

— Da, dar nu mă îmbrac în pijama. Mă culc așa cum sunt, îmbrăcat. Motivul: acoperișul a scârțâit. Așa că, dacă voi fi nevoit să mai stau afară încă o dată, prefer să fiu îmbrăcat.

— Glumești, spuse doamna Atherton.

Dispariția subită a zâmbetului lui Edmond o asigură că nu era vorba de nici o glumă.

Joan nu mai rămase să asculte restul discuției. După câteva minute, doamna Atherton bătu la ușă și intră.

— V-am adus două halate, pentru tine și pentru Shelley, în caz că e vreo urgență în timpul nopții. Acum, încearcă să dormi, dacă poți în acest vacarm.

— Voi încerca. Somn ușor. Și, mătușă…

— Ce este, draga mea?

— Mulțumesc pentru că ești atât de bună cu mine și atât de înțelegătoare.

— Eu îți mulțumesc pentru că ai venit la mine. Nici nu-ți dai seama cât de măgulitor este pentru cineva în vârstă cum sunt eu.

Apoi ieși.

Acum că plouase și era apă din belșug, Joan își permise luxul de a face baie fără economie. Văzu aruncate într-un

colț hainele ude ale lui Edmond, o grămadă jalnică fără trupul falnic pe care-l îmbrăcaseră. Simțea nevoia să le aranjeze, să le atingă, dar își dădea seama că acest gest ar fi pătruns într-o intimitate ce nu-i era îngăduită.

Se aplecă să îndrepte doar mâneca de la cămasă, pentru a-i conferi cât de cât mai multă demnitate. Atunci văzu că mâneca era sfâșiată și pătată de sânge. Așadar, Edmond se rănise, dar nu spusese nimic. Nu putea face nimic pentru el. Era privilegiul lui Shelley, sau al mătușii, de a-i veni în ajutor. Așeză mâneca astfel încât să fie sigură că nu-i va scăpa neobservată lui Shelley. Apoi, îi dădu acesteia semnalul că poate veni.

Shelley intră în baie, apoi deschise iar ușa și aruncă afară hainele lui Edmond.

Oare văzuse mâneca sfâșiată și petele de sânge?

„Dar ce mă interesează pe mine?, se întrebă Joan. „Trebuie să încetez de a mă mai gândi la el. Mă provoacă, râde, apoi face sau spune ceva frumos. E imprevizibil. Sau nu e?"

Apoi se gândi la Ben și la cât de efemeră poate fi dragostea.

La rândul ei, Shelley bătu în perete și veni în dormitorul pe care-l împărțea cu Joan.

Edmond făcea o gălăgie îngrozitoare în baie.

De fapt, își dădu seama că o aude pentru că ploaia și vântul încetaseră.

Oare se terminase? Se ridică puțin, să audă mai bine. Era liniște.

Edmond ieși din baie și stinse lumina. Era beznă. Intră în dormitorul lor și le acoperi pe fiecare în parte cu pătura făcută sul la capătul patului.

— Veți avea nevoie de ea în curând. Deja temperatura a scăzut cu zece grade.

— Dar s-a terminat, nu-i așa? șopti Joan.

— Nu, îi răspunse Edmond tot în șoaptă. Centrul ciclonului este chiar deasupra noastră. În câteva minute, probabil zece, o puternică rafală de vânt va izbi casa.

— Ce bine că ne încurajezi! se auzi vocea lui Shelley. Joan, nu-l lua în seamă. Nu va fi mai rău decât a fost până acum. Mergi la culcare, Edmond.

— Voi merge după prima izbitură.

Edmond se duse în salon, se așeză pe marginea patului său pliant și-și răsuci, încruntat, o țigară. Apoi se duse la telefon, ridică receptorul, apăsă pe o pârghie de pe disc și așteptă câtva timp.

— Tu ești, Arthur? Acum e liniște la voi?… Bine, și aici.

Ne așteptăm să lovească peste unul sau două minute, la voi va ajunge mai întâi. S-a prăbușit ceva?… Eucaliptul din curte? Îmi pare rău. Țineam mult la copacul acela. La garaj e totul în regulă?… Bine. Și aici, dar sunt puțin cam îngrijorat din cauza traverselor de la acoperiș. De asta am și venit de fapt. Să vedem cum se comportă în următoarele zece minute… Ah, Arnold. Da. Cum se descurcă?… Da? A spus el că e din vest, unde sunt foarte des cicloane…

Este capabil… Bine. Mă bucur să aud că se descurcă…

Spune-i că totul e bine aici și că domnișoara Joan Yelland e legănată de vise dulci… Bine, Arthur. Spune-i să-i telefoneze mâine dimineață… Cum, a-nceput?… Bine, închide. Noapte bună și succes!… Mulțumesc.

Edmond puse receptorul în furcă și merse lângă ușa verandei, ascultând, cu capul lăsat ușor într-o parte, vuietul din ce în ce mai accentuat. Își încleștă dinții în așteptarea izbiturii. Era ca și cum miliarde de hoarde țipau și atacau partea de vest a casei. Clădirea se zgudui, dar rezistă. De deasupra se auzi un scârțâit amenințător. Lumina electrică se întrerupse din nou. O lampă care încă mai era aprinsă în salon îi dădu suficientă lumină ca să urce pe scara deja proptită de peretele vestic al verandei, ca să pătrundă prin gura de acces, între tavan și structura metalică a acoperișului. Avea lanterna gata pregătită, la curea.

„Mai scârțâie o dată, bestie, să te pot găsi," șuieră el printre dinți.

Răspunsul nu întârzie: se auzi un scârțâit însoțit de zgomotul unei grinzi care se rupse. Într-o secundă, Edmond identifică grinda care se ridicase și, așezat pe ea, luă lanțul care lega traversa de stâlpul vertical. Se ridică ușor, dar grinda se ridică și ea… doar cu doi centimetri, dar la forța aceea a vântului, era periculos. În același timp, se ridică și o bucată din metal de la streașină și,

când Edmond se așeză din nou pe grindă, rămase un loc liber de doi centimetri, prin care vântul pur și simplu sfâșia.

Edmond se târî pe burtă de-a lungul grinzii până când putu atinge cu lanterna zona plafonului de deasupra locului în care dormeau fetele și bătu cu lanterna un mesaj în cod Morse.

— Repede, Joan, spuse Shelley auzind imediat mesajul și sărind din pat. Edmond e în acoperiș și are nevoie de ajutor.

Joan se dăduse deja jos din pat și își punea halatul dat de doamna Atherton.

— Până și eu știu să decodez acest semnal: trei puncte, trei linii, trei puncte. E un S.O.S.

— Nu te mai încheia la nasturi și aprinde lămpile. Iar s-a întrerupt electricitatea.

Shelley pornise deja spre Edmond. Cât putu de repede, Joan aprinse lămpile. Când ajunse la verandă, Shelley cobora iar.

— Trebuie să aduc buloane și un sfredel. S-a ridicat o grindă sub streașină. Avem nevoie de o lanternă. Trebuie să urci și să stai pe grindă până când Edmond prinde o bucată de acoperiș. Din fericire, are un instrument special pentru așa ceva. Acum, urcă repede. Riscăm să se desprindă tot acoperișul dacă pătrunde vântul pe sub el.

Țipase la urechea lui Joan din cauza zgomotului asurzitor al furtunii.

Joan constată că poate să urce scara extrem de ușor și repede. Cu capul prin gura de acces, îl văzu pe Edmond cu brațul întins înainte practic cu degetele, prin apăsare, foaia de tablă. Acesta își întoarse capul spre ea, privind-o cum încearcă să calce repede din grindă în grindă.

— Te-ai gândit bine să nu te-ncalți cu pantofi cu toc. Fii atentă! Dacă aluneci, să știi că vei cădea prin tavan: este carton tencuit cu ipsos și podeaua livingului nu e prea moale în această perioadă a anului.

În ciuda ironiei și glumei, Joan realiza că era vorba de o situație urgentă și că forța vântului căreia Edmond îi opunea rezistență apăsând cu degetele trebuie să fi fost cumplită. Ciudat, zgomotul era aici mai mic, deși se aflau practic la câțiva centimetri de cauza lui.

Joan ajunse în cele din urmă.

— Acum așază-te pe grindă, lângă picioarele mele. Pe măsură ce îmi retrag picioarele sub mine, te muți mai în față, astfel încât să menținem un echilibru.

Joan făcu întocmai. Când Edmond ajunse cu genunchii sub el, se putu răsuci în poziție șezând lângă ea.

— Acum caută în buzunarul de la pantaloni și scoate un clește.

Joan vârî mâna în buzunarul lui și scoase cleștele. Se întreba de ce nu-l scosese chiar el, din moment ce ținea bucata de fier apăsată doar cu brațul drept. Cu mâna stângă se ținea de grinda pe care stăteau.

— Bun. Ascultă-mă, Cârlionț și fă exact cum îți spun. O să-mi trec un picior peste grindă, ca să ajung cum trebuie la afurisita asta de bucată de metal. După aceea, ridică-mi mâna stângă până la stâlpul vertical.

Joan rămase mută de uimire. Înseamnă că se rănise rău la umăr, dar nu spusese nimic toată seara. Se folosea de mâna stângă, dar nu-și putea mișca umărul. Cineva trebuia să-i ridice mâna… și îl va durea… chiar foarte tare.

Nu spuse nimic, ci încuviință doar din cap. Se aplecă deasupra umărului lui, îi ridică mâna stângă mai sus de cap și i-o așeză pe stâlpul vertical. Îi văzu fața contorsionată de durere, dar tot nu spuse nimic.

— E bine așa. Acum mă descurc. Nu te mișca de pe grindă. Chiar dacă nu cântărești prea mult, tot contează.

Când ajunse și cu mâna stângă sub bucata de metal, își eliberă dreapta și își mișcă puțin brațul amorțit.

— Cleștele, te rog, iubito.

Joan îi puse cleștele în mâna dreaptă și vorbi pentru prima dată de când venise.

— Nu-mi mai spune așa.

— De ce? întrebă el cu dinții încleștați.

Îndoia bucata de metal înăuntru cu cleștele pentru a înfășura traversa de sus și faptul că se ajuta cu umărul stâng să opună rezistență, trebuie să-i fi produs niște dureri cumplite.

— Pentru că sunt iubita altcuiva, tot așa cum și tu ești iubitul alteia.

Simțea o durere în inimă pentru suferința lui și, în același timp, era uimită de forța colosală a mâinilor lui. Trebuia însă să se prefacă în continuare.

— Vom continua această discuție imediat. Acum, scoate din buzunarul meu două cuie de zece centimetri. Ciocanul e la picioarele tale. Să nu cumva să te ridici de pe grindă. Apleacă-te ca să ajungi la el. Mai crești cu vreo câțiva centimetri dacă e nevoie. Pune-mi cuiele în gură și ia cleștele. Vezi, nu-l scăpa din mână, fiindcă ar trece prin tavan și i-ar putea sparge capul lui Shelley. De ce-o întârzia atât de mult? Ne-ar trebui o lanternă. De ce nu te-ai gândit să aduci și o lanternă cu tine, Joan?

— De ce n-ai adus tu, Edmond? Tu ai venit primul.

— Unu la zero pentru tine. Pune, te rog, ciocanul în mâna mea dreaptă. Acum mă voi ridica puțin de pe grindă ca să țin și cuiul și ciocanul în același timp. Trebuie să stai bine pe grindă și să-ți așezi mâna sub umărul meu stâng și să-l proptești în timp ce țin cuiul cu mâna stângă. Te descurci?

— Da. Poți începe.

Își așeză mâinile sub umărul lui și simți o umflătură: Dumnezeule, pesemne că a făcut întindere de ligament, printre altele. Categoric mai erau și altele, având în vedere petele de sânge de pe cămașă. Nu spuse nimic, și nici Edmond.

Tresări de durere când îi întinse umărul, apoi deveni rigid. Joan îl atinse cu blândețe. Cât putea să mai suporte

acea durere? După câteva minute, cuiele erau deja bătute în bucata de metal înfășurată în jurul traversei.

— Acoperișul va rezista peste noapte. Acum, de-ar veni Shelley cu buloanele…

Edmond își cobora ușor ambele brațe: dreptul, pentru că-l ținuse prea mult timp ridicat și-i amorțise, iar stângul, din cauza durerii din umăr.

Joan își sprijinea o mână sub omoplatul lui și, cu mâna cealaltă îi coborî ușor brațul. Trebui să se aplece asupra lui ca să ajungă și văzu astfel că Edmond avea ochii închiși și dinții încleștați. Sta călare pe grindă, cu spatele la ea.

Joan încă îi mai ținea brațul, chiar deasupra încheieturii mâinii. Apoi se retrase.

Urmă o tăcere lungă, după care Edmond deschise ochii, întoarse capul și, în lumina lanternei orientate spre ei, o privi. De data aceasta, Joan nu și-a mai putut ascunde expresia îngrijorată.

— Mulțumesc mult, Joan. Nu ți-am mai spus „iubito," adăugă el zâmbind. Așa e bine?

Joan încuviință din cap. Apoi Edmond își trecu piciorul peste grindă și stăteau acum unul lângă celălalt.

— Cred că Shelley fabrică acele buloane, spuse Joan ca să întrerupă tăcerea. Acum, fiindcă stai tu pe grindă, aș putea să cobor să văd ce s-a-ntâmplat cu ea.

— Poate să întârzie cât vrea, pentru că s-a remediat ce-a fost urgent. Nu-ți place aici sus cu mine, Joan? Ești mult mai aproape de îngeri.

— Nu atât timp cât stau lângă tine. Sau poate că ești un înger al întunericului.

— Asta nu e o idee rea. Mă voi prezenta la porțile Raiului ca fiind îngerul negru al lui Joan Yelland. Crezi că așa voi putea intra, tot așa cum numele tău mi-ar deschide ușile cercurilor înaltei societăți din Sydney?

— N-ai ajunge nicăieri. Cât despre mine, eu am un alt pașaport spre regatele cerești.

— Ben Arnold? Asta încerci să-mi spui?

— Da, spuse Joan, adăugând în sinea ei: „Îmi pare rău pentru minciuna spusă, dacă m-ar auzi Shelley, m-ar iubi pentru asta."

Probabil că și unchiul și mătușa ar iubi-o pentru această minciună. Bărbatul acesta aparținea lui Shelley. Păcatul de neiertat pe care o femeie îl putea comite era să ia bărbatul altei femei.

Și Edmond ce făcea? Flirta de dragul flirtului? Sau își făcuse socoteala, ah, ce gând îngrozitor, că averea ei e mai mare decât a lui Shelley?

Joan își scutură capul, ca pentru a îndepărta acest gând. Oare mereu va judeca bărbații astfel?

— Spune-mi, Joan, când ai fost ultima oară undeva atât de sus încât să simți că ai lumea la picioare?

— Nu demult. Numai că era sus pe o stâncă și mai întuneric decât aici, pentru că luna era învăluită într-un nor și n-am văzut lângă cine eram.

— Hmm. Și cum era?

— Nu știu cum arăta pentru că era întuneric. Dar îmi amintesc vocea lui.

— Avea o voce plăcută?

— Da, răspunse Joan gânditoare. Atâta doar că m-a înșelat. Mi-a spus că e ceva și în realitate era altceva. Dar a fost amuzant.

— Și ce ți-a spus că e… acel bărbat fără chip?

— Contrabandist. Ai auzit de așa ceva, Edmond?

Acesta râse.

— Poteca prin Valea Albastră. Scurtătura văcarilor spre râu. Drumul celor ce vindeau ilicit romul… drumul acoperit cu praf de aur… Da, știu ce este acela un contrabandist.

Apoi tăcu timp de câteva minute, căută cu mâna dreaptă în buzunarul cămășii și scoase un pachet cu țigări.

— Ține astea, te rog, Joan. Acum trebuie să caut chibriturile.

Joan scoase o țigară și i-o puse în gură. Își dădea seama că, după atâta effort, nu-și mai putea folosi deloc mâna stângă. Când Edmond îi dădu și cutia cu chibrituri, îi aprinse țigara, fără însă să-și dezlipească privirea de la vârful acesteia. Bărbatul acesta aparținea lui Shelley și familiei Atherton. Va trebui să revină la atitudinea lor obișnuită de atac și ripostă.

— Cred că voi lua și eu o țigară.

Edmond îi privi picioarele goale sprijinite de traversa alăturată.

— Dumnezeule, Joan, îți dai cu ojă și pe unghiile de la picioare?

— De ce nu? Răspunse ea rece.

— Cine le vede?

— Eu. Mă îmbrac pentru mine.

Cât de repede putea intra în pielea domnișoarei Joan Yelland!

— E ceva tot atât de inutil ca și albul imaculat de crin al mâinilor tale. Spune-mi, ai muncit vreodată în viață?

— Nu prea. Și nici nu intenționez. De ce-aș face-o?

Doar ăsta era răspunsul la care se așteaptă el, nu?

— Eterna întrebare a femeii. *De ce*? Trebuie să existe un motiv pentru orice?

— Din punctul meu de vedere, da. Singurul motiv pentru care stau aici, de exemplu, este că, dacă n-aș ajuta cumva ca acoperișul să nu se prăbușească, m-ar uda ploaia și n-aș putea găsi un coafor aici.

Continuau să fumeze. Edmond nu comentă nimic.

— Spune-mi și mie, cum este să fii model? o întrebă el în cele din urmă. Cum este să mergi știind că te privesc o mulțime de oameni? Nu te întrebi niciodată la ce se gândesc?

— Se presupune că se gândesc la hainele pe care le văd și care anume li s-ar potrivi.

— Nu se-ntâmplă niciodată să se uite la tine, nu la haine?

— Nu știu. Nu mă gândesc la asta. Cumpără acele haine la niște prețuri fabuloase, așa că e normal să se uite și să se gândească la ele.

Edmond se întoarse puțin s-o privească în lumina palidă a lanternei. Deodată, Joan simți o oarecare neliniște la gândul că Shelley nu va veni la timp, bateriile se vor consuma și va rămâne singură în întuneric atât de aproape de Edmond încât se simțea tentată să-și așeze capul pe umărul lui. De ce avea un astfel de efect asupra ei? Faptul că-i evidența și mai mult fragilitatea? Oare orice femeie avea tendința să caute un punct de sprijin?

Shelley, în nici un caz! Era atât de operativă și de practică, încât lui Joan îi trecu prin minte că ar fi o soție mai bună pentru un bărbat care ar căuta un sprijin. Dar Shelley și Edmond erau de mult timp împreună și respectul pe care fiecare din ei îl avea pentru celălalt era poate o bază mai trainică pentru dragostea lor.

Joan înțelegea foarte bine atitudinea sceptică și amuzamentul lui Edmond față de unghiile ei făcute cu ojă, mâinile ei care nu făceau nimic util, de corpul ei, un suport pentru o paradă a eleganței.

— Toate aceste acțiuni se fac în scopuri caritabile, spuse ea ca o scuză. Se strâng atât de mulți bani în scopuri nobile. Și îmi face plăcere s-o fac, adăugă ea cu toată sinceritatea.

Se așteptă ca Edmond să facă vreo remarcă sarcastică, dar, ciudat, rămase tăcut. Întinse mâna și-i luă țigara, o stinse pe grindă lângă el, după care o stinse și pe a lui.

— Cum ai știut că prezint moda?

— Am văzut în ziare. Doamna Atherton mi-a arătat câteva fotografii apărute în presă. Să știi că este foarte mândră de tine.

Joan se așteptă la o remarcă dură din partea lui și era pregătită să-i răspundă cu aceeași monedă, dar faptul că-i spusese ceva atât de plăcut o deconcertase.

— Ai purtat vreodată acea pălărie roșie cu care ai venit la o prezentare de modă?

— Pălăria roșie! Cum de știi de ea? S-a stricat după ce mi-au fost traversate bagajele.

— Te-am văzut când ai coborât din avion. Eram puțin mai departe pe drumul spre Orphir și puneam la punct unele amănunte cu văcarii când a aterizat avionul.

— Și ție ți s-a părut ciudat și nepotrivit?

— Mi s-a părut frumoasă. Totodată, o pălărie care iese în evidență. De aceea o purtai, ca să atragi atenția?

— Desigur, spuse Joan jignită. Întotdeauna port lucruri care să atragă atenția asupra mea. Ce altceva poate face un model? Chiar și unde e aproape pustiu.

— Atunci, pățești ce-ai pățit tu, s-a stricat, deci erai ca și în pustiu. Și, tot așa, încercai să atragi atenția când ai venit astă seară să-mi deschizi cu halatul ud și desculță?

— Nu știam că ești tu. Și nu-i nici o diferență între a fi ud de la duș și a fi ud după o traversare a râului, agățată de coada calului.

— Dacă nu contează când, unde sau cum te uzi, atunci de ce te-ai grăbit să-mi deschizi ușa ca să nu mă lași în ploaia de-afară?

Joan nu putea să se ridice indignată și să plece. Își dădea seama că Edmond profită de situație și râdea de ea.

În sfârșit, Shelley urca scara.

— Ce atmosferă plăcută e aici, spuse ea suspicioasă, luminându-i cu lanterna pe care o adusese. Este acoperișul în pericol, sau nu? Arătați de parcă ar fi vorba de o petrecere.

— De ce-ai întârziat atât de mult? întrebă Edmond.

— Ah, ați fixat bucata de metal. Foarte bine. Presupun că Joan poate pleca acum. Voi sta eu pe grindă în timp ce tu prinzi buloanele.

— Ideea e bună, numai că nu-mi mai pot folosi deloc mâna stângă. Nu intenționam să amintesc de aceasta, dar operațiunea pe care urmează s-o fac presupune două mâini valide.

— Ai la dispozitie mâinile mele. Dar ce-ai pățit?

Shelley se strecură între Edmond și Joan.

— M-a lovit Joan cu ciocanul. Poți s-o sfâșii când coborâm.

— Negreșit. Bănuiam că nu va fi de mare ajutor, totuși a fost foarte frumos din partea ei că s-a oferit.

Acum, du-te, Joan și tu, Edmond, spune-mi ce să fac. Voi fixa grinda cu scoabe cât se poate de sigur.

— Nu mă-ndoiesc, spuse Edmond și-și trecu degetele prin părul ei.

Fără să spună un cuvânt, Joan o porni spre scară, convinsă că nici unul din ei nu remarcase plecarea ei.

Simțise puterea lui Edmond, dar și slăbiciunea lui. Îl văzuse și cum suferă și cum se amuză. De ce nu reușise să râdă și ea cu el? Probabil că o credea complet lipsă de simțul umorului.

Nu exista decât o soluție: când Ben va reuși să ajungă acasă la familia Atherton, își va anunța logodna. Asta va pune capăt acestui interludiu ciudat în care se comportă de parcă nu mai era ea însăși.

Capitolul 6

Când Joan se trezi a doua zi dimineață, Shelley încă dormea, iar pe figură i se citea mulțumirea.

Joan se gândi din nou la Edmond și la privirea lui uneori cinică, uneori prietenoasă, alteori conspirativă.

Ca Shelley să se simtă în siguranță, se îmbrăcă pentru rolul „tânăra bogată din Sydney".

În drum spre bucătărie, Joan trecu prin living unde Edmond încă dormea pe sub cămașa deschisă, nu se vedea nici un bandaj.

— Te-ai trezit devreme, spuse doamna Atherton. V-am auzit când ați reparat acoperișul.

— Să te ajut. Voi prăji eu pâinea.

Joan se descălță și rămase în ciorapii de mătase în fața aragazului.

— Ai făcut un lucru înțelept, spuse doamna Atherton zâmbind aprobator.

— M-am îmbrăcat așa pentru că asta se așteaptă de la mine.

— Pentru noi este ciudat. Presupun însă că vei avea mare succes dacă reușim să mergem la ferma Orphir. Doamna Brooks este o femeie foarte elegantă, la curent cu tot ce se poartă în Sydney și Melbourne.

Joan observă că doamna Atherton rămase puțin pe gânduri.

— Mă pricep să prăjesc pâine, ai observat, mătușă? Sunt și eu bună la ceva.

— Nu trebuie să ai un complex de inferioritate, draga mea. După cum ți-ai croit pantalonii, se vede că ești foarte pricepută.

— Mi-ar plăcea să locuiesc aici, în nord. Este atât de multă libertate…

— Viața aici la fermă este foarte diferilă de cea din sud. Povestește-mi, ce-i cu tânărul acesta? Shelley mi-a spus că te curtează. Are o fermă? Se ocupă de creșterea vitelor sau a oilor?

— E obișnuit cu viața la fermă. Cred că ar vrea să-și găsească o proprietate.

Nu putea da toate amănuntele despre Ben, și anume că nu avea banii necesari pentru a-și cumpăra o fermă și că încerca să facă rost de ei prin căsătorie.

— Îmi face plăcere să mă gândesc că vei avea un soț într-un viitor apropiat. Sunt de părere că e bine să te căsătorești de tânăr. Asta doresc și pentru Shelley. Nu are

nici un rost să mai amâne. Cum spuneam, referitor la acest tânăr. Este rudă cu familia Brooks și asta e foarte important.

— De ce?

— Tom Brooks este consultantul guvernamental în materie de concesionări de terenuri. Urmează să se ia o mică parte din pământul nostru și una foarte mare de la ferma Orphir. Dacă lui Tom Brooks îi va plăcea acest tânăr… l-ar putea ajuta. Desigur, noi ne așteptăm ca Edmond să obțină terenul de la Blue Valley până la Blue Range, adică pământul nostru.

— Care, în acest fel va rămâne tot al vostru.

— Nu, va aparține lui Edmond. Dar dacă el și Shelley… Se întrerupse. Vezi tu, Tom Brooks de la ferma Orphir se va gândi tot așa dacă îl va plăcea pe acest tânăr și dacă agreezi ideea de a locui în nord. Va exista pământul, iar mama ta va avea capitalul necesar pentru investiții. Cum ai spus că-l cheamă?

— Ben Arnold.

Nu îndrăzni să-i spună mătușii care ar fi reacția mamei ei la o asemenea propunere.

— Trebuie neapărat să mergem împreună cu el la ferma Orphir. Acum, voi duce micul dejun unchiului tău și tu, vei duce o tavă lui Shelley și una lui Edmond.

Shelley era atât de adormită, încât se bucură de micul dejun servit la pat, fără să conștientizeze prea bine faptul că rolurile se inversaseră.

Apoi, Joan duse tava și lui Edmond și dispăru imediat ce observă privirea lui sceptică, amuzată și mirată în același timp.

Când telefonul sună puțin mai târziu, răspunse Joan. La celălalt capăt al firului era Ben, iar în spatele ei, în partea cealaltă a încăperii, Shelley și Edmond discutau, ceea ce o făcea să-și continuie convorbirea cu voce tremurată, stingherită de caracterul public pe care orice discuție personală îl capătă în acea casă.

— Edmond, spuse Joan după ce termină de vorbit, a zis Ben că șeful personalului tău, Arthur Reynolds, va veni să vadă ce-i cu umărul tău. Ar vrea să vină și Ben.

— De ce nu? A făcut drum lung ca să te vadă. Mi-a spus Shelley că…

— Dar cum a aflat ce-ai pățit?

— Există patru modalități de comunicare la o fermă: telefonul, aparatul de emisie-recepție, codul Morse și... se opri.

— Da, știu. Cornul.

— Poți folosi telefonul chiar și în mijlocul nopții și chiar și cu un singur braț valid.

— Shelley, dacă mai vrei ceai, trimite-mi, te rog, un S.O.S. în bucătărie: trei puncte, trei linii, trei puncte.

— Înveți repede! spuse Shelley, surprinsă.

Joan știa că toți din casă credeau că e foarte bucuroasă să-l vadă pe Ben. Mătușa îi sugerase chiar să meargă să-și

continue cusutul pantalonilor pe verandă, astfel încât să poată fi singură măcar câteva minute cu el. Cu toate acestea, nu simțea decât tristețe. Nu vroia să-l întâlnească pe Ben aici și acum, ca și cum s-ar fi temut de ceva, fără însă să știe precis de ce anume. Cum va putea lămuri trecutul cu toți cei din jurul ei? Și nici nu mai vroia, de fapt, să lămurească nimic. Poate că fusese o prostie din partea ei să sufere atât de mult pentru că o părăsise. Și, de fapt, nici nu o părăsise cu adevărat, din moment ce acum făcuse o călătorie atât de lungă să o vadă.

Când auzi jeepul, se ridică și, când zgomotul pașilor se apropie, se duse să scoată grinda care fixa obloanele. Intră primul bărbat, scuturându-și pălăria udă de ploaie, îl urmă un al doilea, mai în vârstă. Cel de-al treilea era Ben, cu farmecul lui la fel de cuceritor, numai că inima lui Joan nu tresări.

Nu simțea decât remușcare. Ben venise prea târziu. Îi era imposibil să-l mai vadă cu aceiași ochi.

Ben zâmbi și întinse mâna spre Joan, intenționând s-o strângă la piept. În aceeași clipă, privind peste umărul ei, ridică surprins din sprâncene, dădu drumul mâinii lui Joan și se înclină ușor.

— Domnișoara Shelley, presupun.

Joan se întoarse și o văzu pe Shelley stând în prag, cu ochii ei negri atât de expresivi mari de mirare.

— Ah! Ești Ben.

— Nimeni altul!

— Joan n-a spus un cuvânt despre tine. Credeam că trebuie să fii șchiop, ciung și chiar… Și când colo…

Shelley arăta clar cât era de impresionată.

— Vino să faci cunoștință cu unchiul și cu mătușa, continuă Shelley. Mor de nerăbdare să te vadă. Cine traversează jumătate de continent pentru o fată trebuie să fie neapărat o persoană interesantă.

— Vii, Joan? spuse el, cuprinzând-o după umeri. Ești foarte tăcută, scumpa mea, îi șopti el, fără să aștepte însă un răspuns.

Când intră în living, Ben își luă mâna de pe umărul lui Joan și se înclină în fața doamnei Atherton.

Joan știa că toți cei din încăpere văzuseră cum o ținuse după umeri. Cei trei bărbați care îl cunoșteau deja pe Ben, inclusiv Edmond, o priveau, încercând probabil să-i citească fericirea pe față.

După o tăcere de o clipă, Edmond vorbi:

— Joan, ți-l prezint pe Arthur Reynolds, șeful personalului de la Lantana. Și acesta este domnul Tate, contabil și mare demnitar, adică banii sunt în mâna lui.

Domnul Tate, înalt, slab, chel, îmbrăcat cu un costum de culoare închisă, cu vestă și cravată, se înclină adânc.

— Îmi pare bine de cunoștință, domnișoară Joan. Ar trebui să ne cerem scuze pentru această vreme. Dacă am fi știut la timp că veniți, am fi aranjat cumva.

— Ei, să trecem la treabă, spuse Edmond fără nici un chef. Ai adus trusa medicală, Arthur? Vreau să-mi repari umărul.

— Așază-te lângă fereastră și scoate-ți cămașa. Tate, fii bun și ridică obloanele ca să pot vedea mai bine.

— Vino aici, Joan, și lasă-l pe Edmond în grija lui Arthur, interveni domnul Atherton. Astfel de intervenții de prim ajutor sunt destul de dure. Mai bine ne ajutați să servim un ceai acestui tânăr. Ia loc aici lângă Ben. Presupun că aveți multe să vă spuneți.

— Ai o rană mare la umăr, Edmond. Cred că ar fi mai bine să mergem pe verandă, spuse Arthur.

Joan îl auzi, deși încerca să se concentreze asupra lui Ben.

— Lui Joan îi place modul nostru de viață de aici, spuse doamna Atherton. I-ar plăcea să locuiască aici. Tocmai îi spuneam că se vor da în arendă pământuri unor oameni cu experiență în creșterea vitelor.

— Da, Tate și Reynold discutau despre aceasta aseară. Despre ce este vorba mai exact?

— Nu este o concurență prea mare, exceptând marile companii, spuse domnul Atherton. Ideea este de a se da tinerilor posibilitatea de a deveni proprietari și de a dezvolta porțiuni de regiune cărora noi, proprietarii mai în vârstă, nu le mai facem față.

— Am auzit că Edmond Roderick are șanse să obțină zona Blue Range.

— Da. Pe asta ne bazăm și noi, spuse doamna Atherton. Astfel, va putea supraveghea în continuare Lantana. Intenționăm să-l numim pe Arthur Reynolds administrator când Edmond va avea Blue Range.

— Este sigur că va obține arenda?

— Tom Brooks de la ferma Orphir este consilier guvernamental în această problemă și cunoaște pe cei mai buni oameni cu experiență. Am înțeles că soția lui vă este rudă, domnule Arnold.

— Ben. Vă rog să-mi spuneți Ben. Așadar, soțul mătușii mele îndepărtate va avea un cuvânt greu de spus când va veni momentul să dăruiască fermierilor câte o bucată de pământ.

— Să fim bine înțeleși, spuse domnul Atherton. Trebuie să fie oameni cu experiență și să aibă capital. În plus, nu este vorba de un dar pe care domnul Brooks i-l face lui Edmond Roderik. Cred că domnul Brooks ar face un atac de inimă dacă ar obține altcineva pământul, sau dacă Edmond ar ezita, l-ar implora în genunchi să accepte.

— Ce să accepte? întrebă Shelley, venind cu tava cu ceai.

— Arenda pentru Blue Range. De nimic nu este atât de speriat Tom Brooks ca de străinii care ar putea veni să lucreze aici.

— Bei ceaiul cu lapte și zahăr? îl întrebă Shelley pe Ben, zâmbindu-i și așezându-i în față o ceașcă cu ceai.

— Desigur, dacă mi le-aduci tu cu mâinile tale frumoase.

— Unchiule, nu mai vorbi despre Tom Brooks. E rudă cu Ben.

— Este purul adevăr. Tom Brooks nu doarme noaptea de grijă pentru acest pământ.

— Shelley are dreptate, interveni și doamna Atherton.

— Ba nu, subiectul mă interesează, spuse Ben politicos, realizând totuși că nu va mai fi continuat. Bei ceaiul cu lapte și zahăr, Joan? Apoi râse. Uite ce face depărtarea. Nici nu mai știu cum bei ceaiul.

— Acum, vă lăsăm să discutați singuri, spuse doamna Atherton ridicându-se. Avem multe de făcut în bucătărie, eu și Shelley. Joan, nu avem nevoie de tine. Termină de cusut. Nu mai plouă și mâine poate vrei să călărești.

Joan ieși pe verandă. Edmond stătea într-un șezlong lângă masa unde era materialul ei croit.

— Te rog să mă scuzi, Joan, dar nu mă pot ridica. Tocmai am fost măcelărit.

— Nu te mișca, Edmond. Am venit doar să-mi iau lucrul.

— Chiar știi să coși?

— Cu amândouă mâinile: cu una țin acul și cu cealaltă, materialul.

— Aș dori ca mâinile acestea două ale tale să facă și pentru mine ceva, să-mi torni un whisky.

— Cred că îl meriți.

— După ce Reynolds m-a cusut o jumătate de oră, cred că merit o sticlă întreagă.

Doamna Atherton și Shelley erau în bucătărie, iar cei trei bărbați erau atât de preocupați de discuția lor, încât nici n-au observat-o pe Joan intrând și turnând un pahar cu whisky.

Nu mai avea nici un fel de iluzie în legătură cu faptul că Ben ar fi putut-o găsi mai interesantă decât discuția la care participa. Îi aduse paharul lui Edmond.

— Ia loc, să discutăm. Nu-mi spune că ești ocupată. Doamna Atherton și Shelley sunt în bucătărie, iar bărbații discută despre pământ și vite, cele două subiecte la care se limitează repertoriul lor.

— Îl cunoști deja și pe Ben atât de bine.

— Doar e rudă cu familia Brooks.

— Cu doamna Brooks. Ești răutăcios.

— Și tu ești jignită pentru că te ignoră. Așa e, Joan?

— Nu. De ce aș fi?

— Pentru că venise să te vadă, nu să discute cu ei.

Joan nu-i răspunse. Își luă lucrul și-l privi încurcată.

— Nu știi de unde să începi și nici chiar cum să începi, așa-i?

— Da, spuse ea privindu-l drept în față. Presupun că nu te așteptai să spun adevărul.

— Ba, exact la asta mă așteptam. De aceea, îți voi pune următoarea întrebare. Ochii lui erau cenușii și lipsiți de orice expresie. Ben Arnold a venit să te vadă pe tine, sau pe Tom Brooks?

— Nu știu

— De ce ați venit la Lantana? V-ați înțeles să vă întâlniți aici? Pentru că Lantana Downs e aproape de Orphir? Este în legătură cu acea arendă?

— Nu sunt obligată să-ți răspund la prima întrebare. Răspunsul la toate celelalte întrebări este *nu.* Și acum, te rog să mă scuzi.

Se ridică. Edmond se ridică și el cu greutate și, brusc, își duse mâna dreaptă la umărul stâng, cu fața albă de durere. Instinctiv, Joan întinse mâna și-l prinse de braț.

— Te simți bine, Edmond?

— Da.

O luă pe Joan de mână și rămaseră așa, tăcuți, câteva secunde. Apoi, fie că el a tras-o spre el, fie că ea a cedat acelei forțe magnetice, Joan se trezi la pieptul lui, cuprinsă strâns de brațul lui drept.

— Nu face asta, Joan, îi șopti el, cu buzele în părul ei. Nu face asta.

Joan se depărtă de el, privindu-l cu ochi uimiți.

— Ce vrei să spui, Edmond? *Ce anume* să nu fac?

— Nu te căsători cu el dacă nu-l iubești, Joan. Și nu încercați să obțineți arenda prin ușa din spate. Ușa din față e larg deschisă pentru orice om cinstit.

— Nu înțeleg despre ce vorbești. Și de ce spui asta despre Ben? Nu-l cunoști. Pe când eu îl cunosc bine, de mult timp…

— Nu e nevoie să mai continui. Îl iubești… Înțeleg… Ești gata să faci totul pentru el. Dar, pentru Dumnezeu, fă-o cum trebuie…

Amândoi întoarseră capul la auzul pașilor lui Shelley.

— Ce faceți aici? Parcă v-ați certa.

— Nu ne certăm. Discutăm doar în contradictoriu. Shelley, crezi că operația de la umăr îmi dă dreptul la un al doilea pahar cu whisky? Joan mi-a adus deja unul.

— Categoric. Dar despre ce vorbeați? De ce vă contraziceți?

— Dacă Joan să se căsătorească sau nu cu Ben Arnold. Ea îl place.

— Și de ce să nu se căsătorească? Este extrem de drăguț.

— Există toate motivele pentru a o face; dacă el reușește ce și-a propus, s-ar putea să devină un om foarte bogat.

— Și Joan încerca să te convingă să-ți folosești influența față de domnul Brooks? Râse, Oh, Joan, ar fi trebuit să mă-ntrebi mai întâi pe mine. Asta îl înfurie grozav.

— Vezi? întrebă Edmond cu un zâmbet sardonic. Ar trebui să asculți sfatul lui Shelley, ea știe întotdeauna.

— Stai jos, dragul meu, îi spuse Shelley lui Edmond. Îți aduc imediat ceva de băut și de mâncat.

— Mulțumesc. Se așeză din nou și privi dincolo de Joan, la pajiștile ude inundate de soare. Ce-și mai poate dori un bărbat? O pâine, un pahar cu vin și…pe tine.

Joan, prea uimită ca să mai spună ceva, își luă materialul și plecă.

Capitolul 7

Ben stătea tot timpul lângă aparatul de emisie – recepție. Vorbise cu Tom Brooks și arăta foarte mulțumit pentru că era evident că familia Brooks abia aștepta să-l vadă. Micul avion sanitar era încă pe pista fermei Orphir și urma să fie trimis pentru a-l aduce pe Ben.

Edmond anunță că pagubele erau minore și că unul din oameni, Bill Smart, va lipsi trei sau patru zile de-acasă ca să verifice zonele de hotar ale proprietății; soția și fiica lui rămâneau singure, dar se descurcau.

Soția lui se lovise la picior într-o bucată metalică zburată din acoperiș, iar fetița, Suzy, era puțin răcită.

— Ar trebui să începem să adunăm vitele și caii, spuse Edmond. Ce zici, Shelley?

Shelley se arătă entuziasmată. Ben ceru permisiunea să fie acceptat și el în echipă. Cum nimeni nu se gândi că și

Joan știa să călărească și că i-ar fi plăcut și ei să meargă, aceasta insistă că este încântată să rămână acasă cu unchiul și mătușa.

În timp ce toată lumea își făcea siesta de după-amiază, Ben o invită pe Joan la o plimbare.

— Ascultă, iubito, începu acesta, mă ierți dacă merg cu Shelley în după-amiaza aceasta să căutăm caii? Știi, am un motiv…

— E amuzant să aduni caii. Mă bucur pentru tine.

— Există un motiv, presupun că ghicești.

— Oarecum. Nu știam că ai rude în această parte a țării.

— Să știi, draga mea, că am fost foarte nefericit după ce te-am părăsit în Sydney, dar a trebuit să fac asta din cauza mamei tale.

— Da, știu. Îmi pare rău că ai suferit, Ben. Nu aminti nimic de propria ei suferință.

— Am hotărât să fac un tur în nordul Australiei. Am rude peste tot și au pământ… și bani. Ramura noastră a familiei nu a avut bani decât pentru a ne oferi o educație bună. După aceea, s-a sperat că rudele ne vor ajuta.

— Ceea ce nu s-a întâmplat.

— Niște veri de-ai mei mi-au spus că Tom Brooks de la ferma Orphir caută un tânăr care să se ocupe de fermă. Apoi, am auzit că ești și tu la Lantana. De fapt, am citit la rubrica „Pasageri notabili" a Buletinului informativ al Liniilor Aeriene. M-am uitat pe hartă și am văzut cât de aproape e Lantana de Orphir.

— Înțeleg. Nu mai e nevoie să-mi spui, Ben. Te-ai gândit că poți împușca doi iepuri dintr-o lovitură.

— De fapt, trei. Am venit fără să plătesc, cu avionul sanitar. L-am cunoscut pe Edmond Roderick care e interesat de mine.

Joan se miră, Edmond nu-l plăcea pe Ben. Era sigură de asta. Era singurul lucru de care era sigură în privința lui Edmond, că era foarte cinstit în relația cu un bărbat. Ben era cel orb.

— Ben, lasă-l pe Edmond Roderick, nu încerca să te folosești de el ca să ajungi la Orphir. Te rog… este spre binele tău.

— Bine, dar un cuvânt din partea lui este o recomandare excelentă.

— De ce nu te gândești că poate nici n-ai nevoie de această recomandare, că Tom Brooks te va plăcea pentru ceea ce ești cu adevărat?

— Da, se va bucura să mă vadă. Dar nu închei un contract cu un om ca el dacă n-ai un capital.

— Și ce legătură are Edmond Roderick cu banii tăi? O vorbă bună din partea lui nu va face o avere, ca prin farmec.

— Aici intri tu în scenă. O cuprinse cu brațul după umeri. O minunată întâmplare a făcut ca și tu să fii aici. Cât am stat acasă la Edmond, i-am povestit despre noi și el a bănuit motivul pentru care te afli și tu aici, să te-ntâlnești cu mine. Înțelegi?

Asta explica întrebările lui Edmond! Ben îi spusese că întâlnirea lor fusese aranjată dinainte, că probabil erau logodiți în secret. Astfel, Tom Brooks va afla imediat cât de bogată e mama ei. Joan simți un fior rece.

Ben se folosise de numele ei în mod abject. Se trase deoparte de sub brațul lui.

— Joan, nu te supăra. Pentru Dumnezeu, nu mă înțelege greșit. Nu vreau nici un bănuț de la tine sau de la mama ta. Este vorba doar de idee, ideea în sine este valoroasă. Dacă primesc arenda… asta e. Nu se mai pot răzgândi după aceea. Trebuie doar să pot porni.

Continuând să-i explice, o cuprinse din nou cu brațul după umeri. Trecură de un gard unde unul din văcari trăgea cu buldozerul un copac înțepenit între firele electrice, iar Edmond îl dirija. Joan era atât de rănită în sentimentele ei, încât nici nu-i observă.

— Joan, continuă Ben, nu vreau decât să pot porni cumva și tu poți să mă ajuți.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine, Ben? Pentru că știi bine că banii sunt ai mamei, nu ai mei.

— Draga mea, ești cea mai minunată ființă pe care am cunoscut-o și aș fi nebun de fericire dacă ai accepta să te căsătorești cu mine. Chiar aș insista să nu ți se dea nici un ban, ca să mă crezi că sunt sincer. Dar nu despre asta e vorba. Dacă mergem împreună la Tom Brooks… dacă te-ai purta ca și cum… ca și cum totul ar fi deja aranjat între noi… Nu trebuie să spunem nimic despre părerea mamei tale. Tom Brooks ar fi foarte impresionat.

— Numele meu și vorba bună din partea lui Edmond…

— Și legătura mea de rudenie cu soția lui. Înțelegi?

În amintirea acelor momente fericite… dar și a acelor lacrimi… Poate că Ben ar fi cu totul altul dacă ar avea șansa… Și ce drept avea ea să nu-i acorde acea șansă și să strice totul?

— Nu voi spune neadevăruri, Ben, dar nu voi spune și nu voi face nimic ca tu să ratezi această șansă.

Ben o luă de braț și o întoarse cu fața spre el.

— Nu, Ben. S-a terminat totul. Sper să primești arenda, dar între noi nu mai e nimic.

— Dar te iubesc, Joan…

— Din interes, spuse ea cu un zâmbet trist. Să ne întoarcem. Shelley te așteaptă.

— Dacă nu pot ajunge la Orphir cu avionul, sau dacă Tom Brooks nu vine la Lantana, cred că se poate traversa râul printr-un anume loc, în dreptul Drumului Contrabandistului.

— Da, îl știu.

— Îl știi? Ai fost acolo?

— Știu totul despre acel loc. E periculos. Să nu cumva să treci pe acolo pentru tot aurul din lume.

— Chiar așa? Nu știam că e chiar atât de periculos.

— Promite-mi că nu vei trece pe acolo și eu îți promit că nu voi spune nimic care să-ți strice șansa pe care crezi că o ai.

— Bine, dacă așa vrei. O privi cu zâmbetul lui fermecător. Totuși, cred că ții puțin la mine, Joan.

Tocmai pentru că nu mai ținea la el nu suporta gândul să întineze prin prezența lui acel loc. Dar, asta era ceva ce Joan nu-i putea explica.

Edmond se întoarse acasă la el. Își luase rămas bun de la soții Atherton.

— Mi-a făcut plăcere fiecare minut petrecut aici. Apoi, întorcându-se spre Joan: mai ales episodul de pe acoperiș, nu-i așa, Joan? Cred că vei povesti în tot sudul ce-ai pățit.

— A fost amuzant. Sper să ne mai vedem înainte să plec.

Acea îmbrățișare de pe verandă modificase relația lor în mod subit. Nu va ști niciodată ce l-a făcut s-o îmbrățișeze și să-i șoptească acele cuvinte, dar clipa aceea, ca și clipele petrecute cu Contrabandistul, deși iluzorii ca un vis, o învăluiau în magia lor.

— Poate, dar cam două săptămâni de-acum înainte voi fi mai mult afară, încercând să adun vitele.

— N-o lăsăm pe Joan să plece fără să organizăm o petrecere aici sau la Orphir, spuse doamna Atherton și atunci vom fi din nou toți.

— Bine. La revedere.

A doua zi dimineață, când Joan și doamna Atherton s-au trezit, Shelley plecase deja călare pe Tinker.

În grajd, Sonia lovea cu copita în ușă, anunțând că-i e foame.

Mătușa rămase surprinsă că Joan știa să hrănească și să țesale caii.

— Avem și noi cai la ferma noastră.

Nu mai adăugă, din politețe, că erau dintre cei mai buni cai de rasă din țară.

Când Joan intră în casă, unchiul și mătușa ascultau cu atenție un mesaj la radio. După atitudinea lor, părea ceva important.

— Sun peste o oră să-mi spuneți ce faceți. Ia din nou temperatura lui Suzy, spuse unchiul, apoi încercă din nou să ia legătura cu Danver's Creek.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Doamna Smart, soția celui care s-a dus să controleze regiunea de hotar, nu se simte bine, i s-a umflat piciorul lovit de bucata de metal în timpul ciclonului. Pe de altă parte, fetița ei, Suzy, are temperatură mare.

— E departe casa lor?

— Pe drumul cel mai scurt sunt cincisprezece mile, dar drumul cel mai bun este cel pe care merg vitele, asta înseamnă cu patru mile mai mult. Dar nu avem pe cine să trimitem.

— Aș putea merge eu?

— Sigur că nu. E un drum necirculat. Ar fi fost bine să fie Shelley aici. Ea cunoaște drumul și ar fi putut spune imediat dacă starea lor e gravă sau nu.

— Dar Shelley nu-i aici. Nu sunt decât eu și aș vrea să merg.

— Nici nu mă gândesc, Joan. Doamna Smart poate că nici n-ar fi anunțat, dar Edmond a stabilit o regulă foarte strictă și anume că trebuie să se informeze despre orice boală sau stricăciune, indiferent cât de mică, dacă bărbatul respectivei familii e plecat.

Totuși, doamna Atherton părea îngrijorată.

— Mesajul ei a fost preluat de la Danver's Creek, spuse domnul Atherton. N-au putut trimite pe nimeni. Avioanele nu pot decola până când pista nu se usucă.

Se așteptau să mergem noi în ajutor.

Cineva trebuia să meargă în ajutor, se gândi Joan, și ea era singura care ar fi putut.

Deocamdată, însă, nu se putea face nimic. În nici un caz înainte de ora nouă, când urma să se mai primească un mesaj.

— Mătușă, spuse Joan după ce terminară treaba, o jumătate de oră mai târziu, mor de nerăbdare să-mi probez pantalonii. Aș putea ieși la o plimbare călare cu Sonia, în jurul pășunii?

— Sigur, draga mea, dar nu mai departe. Poate să fie agitată după escapada ei în sălbăticie.

— Voi fi atentă.

Își puse blugii și se privi în oglindă. Niciodată nu fusese mai mândră ca de acești pantaloni făcuți de ea. Merse apoi la grajd, o înșeuă pe Sonia și potrivi șaua.

Când intră din nou în casă, era deja ora nouă și unchiul și mătușa erau lângă aparatul de emisie-recepție. Vocea doamnei Smart părea că vine de undeva din depărtare.

— Temperatura lui Susy a crescut. I-am dat tabletele cu sulfamidă. Numai că eu sunt cam amețită. Nu știu dacă e din cauza piciorului. E foarte umflat. Terminat.

— Nu fi îngrijorată, o sfătui unchiul. Dă-i lui Susy multe lichide. Vom încerca în continuare să găsim pe cineva la ferma Ajana.

Mai putem comunica la ora unu. Vom găsi pe cineva pe care să-l trimitem la tine. Terminat.

— Da, dar pe cine? întrebă mătu;a.

— Pe mine. Sonia e deja pregătită de drum.

— Nu se poate să mergi. Este ținut sălbatic până acolo. Și cum ai să te descurci cu o femeie și o fetiță, amândouă bolnave?

— Unchiule, te rog desenează-mi o hartă cu toate reperele, astfel încât să nu mă rătăcesc. Vreau să mă duc.

— Draga mea copilă… Apoi tăcu un minut. Cred că ești hotărâtă să pleci.

— Gândește-te, unchiule că s-ar putea să fie ceva grav. Călăresc foarte bine. Cel puțin, voi sta cu ea până primește ajutor.

— Și dacă ți se-ntâmplă ceva pe drum?

— Sonia ar veni imediat să vă anunțe. Mătușă, ar fi bine să iau cu mine mâncare și apă… cine știe.

— Dacă ar fi vorba despre Shelley, nu m-aș opune, spuse doamna Atherton. Ea este atât de capabilă.

— Poate și eu aș fi… dacă mi s-ar permite să încerc măcar.

Unchiul și mătușa cedară în cele din urmă în fața argumentelor ei, așa că, după o jumătate de oră, Joan era deja la drum. Își pusese o pălărie de in de-a lui Shelley și luase sticla cu apă, lanțuri, traista cu mâncare, toate atârnând de șaua Soniei. Trebuia, de asemenea, să treacă pe la doamna Tate și să împrumute câinele Runner care o cunoștea pe Sonia și astfel, era de așteptat să le însoțească la drum.

— Poți mult mai mult decât arăți, Joan, îi spuse unchiul, încrezător, înainte de plecare. Vei reuși.

— Ia și pachețelul acesta, spuse mătușa, venind repede din casă. Poate că nu are mușchi și eu cred foarte mult în cataplasmele cu muștar, sunt foarte bune în caz de răceală. Pune-i lui Suzy imediat cum ajungi.

— Și nu uita, o iei la dreapta imediat după ce ajungi la buturuga neagră, cam la o milă de la malul abrupt de deasupra cheilor.

— Dacă vine unul din băieții negri, îi vom trimite un mesaj lui Edmond.

Joan nu avu nici o dificultate în a urma drumul și era încă devreme după-amiaza când ajunse la casa familiei Smart. Nu era nici un semn de viață.

Runner stătea cu urechile ciulite și privea casa, apoi lătră scurt, ascuțit. Un alt lătrat veni ca răspuns. Joan descălecă, o legă pe Sonia de un stâlp al șopronului și în clipa aceea, pe ușa deschisă ieși un câine. Rămase să-l privească pe Runner, după care cei doi câini începură să dea din coadă în semn de recunoaștere.

Joan merse până la ușa casei și dinăuntru se auzi o voce tremurată:

— Intră.

Joan intră într-un living mic; o femeie tânără, cu părul ciufulit, stătea într-un fotoliu într-un colț. Lângă ea, pe o canapea, dormea un copil. Femeia avea piciorul sprijinit pe un scaun.

— Da… mă gândeam că vii, spuse femeia, apoi adăugă, nesigură: au spus că vii, nu-i așa? Am uitat.

Joan înaintă și se aplecă să privească fața femeii. Era de un roșu aprins și broboane de transpirație i se prelingeau de pe frunte, pe gât, oprindu-se în gulerul rochiei de bumbac.

— Sunt Joan Yelland. Familia Atherton de la Lantana m-a trimis.

— Da. Știam că era cândva o fată… ce spuneam? Mi-e îngrozitor de cald. Când a venit Bill să mă ia avea o cămasă cu dungi roșii. Mama spunea…

Joan puse mâna pe fruntea femeii și se îngrozi ce temperatură mare avea.

— Stai liniștită acolo, te rog, spuse ea. Mă întorc imediat.

Se duse la Sonia, o eliberă de șa și de bagaje, o mută în țarcul pentru cai, asigurându-i apă și mâncare, conștientă că va trece destul de mult timp până se va putea ocupa din nou de ea.

Apoi se întoarse la doamna Smart, dându-i să bea apă puțin câte puțin.

„Acum trebuie să am grijă de Suzy", se gândi ea. „Mai întâi, să pun la punct lucrurile mărunte. Unde am învățat asta? Nu, pesemne că am citit-o undeva."

Doamna Smart era îngrozitor de bolnavă, mult mai grav decât fetița ei.

Era un termometru pe bufet, acolo unde l-a pus probabil doamna Smart după ce-l folosise ultima oară. Joan verifică temperatura lui Suzy: În orice caz, mai mică decât fusese anunțată la ora nouă dimineața. Tabletele de sulfamidă își făcuseră efectul. Dar oare unde le-o fi pus doamna Smart? Căută în toate cele patru camere care compuneau casa și găsi, în cele din urmă, trusa medicală.

Numai că nu mai erau decât patru tablete. Cui să le dea? Mamei sau copilului? Dumnezeule! Întotdeauna, dilema aceasta era cumplită

„Voi aștepta să văd cum evoluează lucrurile."

O duse pe Suzy în brațe într-o cameră cu un singur pat și o acoperi cu o pătură subțire.

„Deschide toate ușile și ferestrele. Într-o casă din lemn, trebuie deschise ușile și ferestrele, iar într-o casă din cărămidă, trebuie închise. Unde am învățat asta? Și acum… să mă uit ce e cu piciorul doamnei Smart și s-o așez pe canapea."

Ridică fusta doamnei Smart și se retrase cu un țipăt de groază. Piciorul era atât de umflat, încât pielea lucea și era întinsă, gata să plesnească, iar o dungă roșie urca direct spre abdomen.

Septicemie!

Odată, avusese și ea un panarițiu la un deget și-și amintea că trebuise să-l țină în apă fierbinte; așa îi trecuseră și durerea și inflamația.

Încălzi apă și reuși s-o urce pe doamna Smart pe canapea, proptind-o de spătarul acesteia.

Hotărî însă să nu-i controleze temperatura pentru că, dacă saltul mercurului nu spărgea termometrul, oricum i-ar fi fost mult prea frică să citească valoarea indicată.

Aduse un vas cu apă fierbinte și reuși să așeze piciorul doamnei Smart deasupra acestuia. Apoi începu să toarne continuu apă pe picior. Se ridică de câteva ori să vadă ce face Suzy; se duse o dată să-i dea Soniei să mănânce; dădu celor doi câini restul sandvișurilor pe care le avusese pentru drum și le umplu vasul cu apă de băut. Când Suzy se

trezi, îi pregăti lapte praf. Constată însă că din nou îi crescuse temperatura. Îi dădu încă două tablete de sulfamidă.

„ Să mă ierte Dumnezeu dac-am făcut ceva ce nu trebuia, dar patru tablete nu sunt suficiente ca s-o salveze pe doamna Smart, pe când pe Suzy o pot salva pentru că mai luase deja."

Umplea mereu vasul cu apă fierbinte și storcea cârpa peste piciorul umflat.

Încercase de câteva ori să utilizeze aparatul de emisie-recepție, dar i-a fost imposibil să găsească acea combinație de cifre prin care să poată intra în emisie. Auzise o dată voci, ale piloților, probabil, dar nu reuși să ia legătura cu ei.

În cele din urmă, renunță să mai încerce, pentru că nu-și putea permite să piardă nici măcar timpul acela.

Când doamna Smart deveni agitată, Joan îi dădu să bea laptele rămas de la Suzy, ca s-o calmeze.

Se gândi s-o trimită pe Sonia înapoi acasă cu un mesaj. Dar, dacă se-ntâmpla ceva cu doamna Smart… însemna să rămână izolată cu Suzy acolo. Nu, Sonia nu trebuia să plece.

Toată noaptea, Joan spălă neîncetat umflătura de pe picior cu apă fierbinte. O durea spatele îngrozitor și, de câteva ori, aproape că i se închideau ochii de somn. Spre dimineață, i se păru că dunga aceea roșie de sub piele e mai puțin intensă, dar asta o făcu să continue cu și mai mult zel.

Când Suzy se trezi iar, Joan îi mai dădu lapte cald. Nu mai avea temperatură atât de mare și-i administră o tabletă, penultima de fapt.

În zori, doamna Smart păru să se trezească din somnul febril în care zăcuse toată noaptea, dar era prea lipsită de putere ca să mai vorbească. Joan mai pregăti lapte praf și bău și ea puțin de data aceasta. Nu mâncase și nu băuse nimic de la sandvișul mâncat pe drum.

— Cine ești? întrebă Suzy, de dimineață, venind din camera ei.

— Mă numesc Joan.

Copilul părea complet restabilit.

— Ești asistentă medicală?

— Sunt *asistenta* . Câți ani ai, Suzy?

— Aproape cinci. Mama doarme?

— Da, doarme adânc. Eu trebuie să pun continuu apa caldă pe piciorul ei, unde s-a tăiat. Suzy, când se întoarce tatăl tău?

— După patru zile. A plecat ieri.

Încă trei zile! Dumnezeule, fă ca soții Atherton să ia legătura cu ferma Ajana… indiferent unde o fi aceasta. Sau să vină un negru ca să-l trimită după ajutor.

— Suzy, ți-ar plăcea să fii asistentă medicală? N-ai vrea să stai aici și să continui să torni apă peste piciorul mamei tale? Uite - așa… vezi? Apa nu e foarte fierbinte acum.

— Bine. Poți să-mi dai ceva de mâncare?

— Chiar asta am de gând să fac. Mă duc să mai iau și niște lemne pentru foc. Să nu te oprești, Suzy. Stoarce într-una cârpa peste piciorul mamei. Îi va face bine.

Urma roșie de pe picior se atenuase, într-adevăr, devenind de un roz pal. Văzu că doamna Smart, cu ochii larg deschiși, o privea.

— Te simți mai bine? întrebă Joan, zâmbind.

— Cred că da.

— Atunci vom mânca toate ceva.

Joan era atât de ametită, încât nu-și dădu seama cum trecuseră următoarele două sau trei ore. Știa doar că tratamentul aplicat trebuia să continue.

— Aud cai apropiindu-se, spuse Suzy la un moment dat și alergă la ușă.

Joan era atât de obosită, încât nici nu mai vedea, nici nu mai auzea nimic.

— Sunt la poalele dealului. Vor ajunge curând, spuse Suzy.

Joan o spălă cu buretele pe doamna Smart, a treia oară începând de dimineață. Schimbă apa din vas și continuă să toarne apă fierbinte pe locul rănit. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să continue ceea ce făcea. Transportul cailor în depărtare nu putea fi decât o fantezie a fetiței.

— Intră în casă, Suzy. Trebuie să te odihnești. Doar știi ce bolnavă ai fost.

— Vin, anunță Suzy. Sunt patru.

Da, se gândi Joan complet ametită. Cei patru cavaleri apocaliptici. Cum erau? Răzbunători sau miloși? Niciodată n-am știut povestea.

Auzi, într-adevăr, tropăit de copite în curte și pași grei apropiindu-se de casă, dar nu-i veni să creadă. Ar fi prea frumos să fie adevărat. Simțea nevoia să plângă, dar știa că în nici un caz nu trebuia să facă așa ceva.

Apărură niște umbre în prag și doamna Smart ridică privirea. Joan, care nu-și mai putea îndrepta spatele din cauza durerii, se întoarse cu greutate.

Venise! Edmond Roderick stătea acolo, lângă ușă.

Simți o ușurare atât de mare încât îi fu imposibil să articuleze un cuvânt.

Capitolul 8

Edmond se aplecă, o luă pe Suzy în brațe și intră cu ea. În spatele lui erau Arthur Reynolds, Shelley și Ben, precum și un bărbat mai în vârstă, de statură mică și bine legat, purtând o pălărie cu boruri largi, legendarul Tom Brooks de la ferma Orphir, după cum află Joan mai târziu.

Edmond o lăsă jos pe Suzy și se întoarse spre ei.

— Shelley, fă un ceai. Ben, dă de mâncare cailor, te rog. Arthur, pune în funcțiune generatorul pentru aparatul de emisie-recepție.

Joan, încă incapabilă de a-și îndrepta spatele, ridică privirea spre Edmond, pe când acesta se uită spre doamna Smart.

— N-am știut să folosesc aparatul de emisie-recepție, spuse ea, cerându-și, într-un fel, scuze.

Cu gesturi mecanice, Joan continuă să toarne apă pe piciorul doamnei Smart.

— Suzy, de ce nu i-ai arătat cum să procedeze? întrebă Edmond.

— Vino și arată-mi mie, o rugă Arthur Reynolds.

Suzi veni în fugă și se așeză pe scaunul din fața aparatului, apoi răsuci butoanele.

— 62Y Danver's Creck? Aici e Suzy Smart de la 12Y Lantana. Terminat.

O voce clară de bărbat umplu încăperea.

— 62Y Danver's Creck răspunde lui 12Y. Terminat.

Joan privea cu ochi goi din cauza oboselii. Edmond se întoarse spre ea și privirile li s-au întâlnit.

— Joan, până și un copil știe să folosească aparatul, remarcă Shelley care tocmai intrase în cameră.

Deodată, Joan se ridică, împleticindu-se și Edmond o prinse.

— Nu m-am gândit s-o întreb, spuse Joan.

În clipa aceea, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Joan nu-și mai amintea decât mâna lui Edmond pe capul ei, îndepărtându-i buclele de pe frunte și apoi brațele lui ridicând-o și ducând-o spre patul mare din camera doamnei Smart. Își amintea de trupul ei strâns lipit de al lui, a treia oară, nu-i așa?

Ca prin vis, îl auzi pe Edmond spunând „N-ar fi trebuit să-ți facem una ca asta, Cârlionț. N-a fost corect."

Erau blândețe, regret, delicatețe în acea voce. Dar Joan știa că nu-i decât un vis. Apoi, ușurată și epuizată, se prăbuși într-un somn adânc.

Doar a două zi pe la prânz Joan începu să se simtă ca un om normal. Dormise până la miezul nopții când Shelley îi aduse o supă fierbinte. Apoi se sculase, făcuse baie și se culcase din nou. Shelley, și ea obosită, se întinsese în partea cealaltă a patului dublu, tratarea interminabilă a infecției doamnei Smart fiind preluată de Edmond. Toți bărbații erau mult prea obosiți ca să mai meargă la zona de hotar să-l aducă pe soțul doamnei Smart și, de altfel, nici nu mai conta, din moment ce se făcea tot ce era de făcut. Nefiind suficient loc pentru ca toți bărbații să poată dormi în casă, aceștia și-au improvizat o tabără în curte. În zori, domnul Brooks a preluat aplicarea tratamentului lăsându-l pe Edmond să se odihnească. Piciorul doamnei Smart era clar spre vindecare și temperatura ei ajunsese la normal.

Abia la prânz au fost toți împreună la masă pentru prima dată de când veniseră. Suzy era în al nouălea cer, cu atât de mult lume în jurul ei care s-o răsfețe, iar doamna Smart, deși palidă, zâmbea.

— Ești o fată minunată, îi spuse ea lui Joan când aceasta, cum s-a trezit, veni în salon să vadă cum se simte.

Atunci, Joan și domnul Tom Brooks făcură cunoștință unul cu celălalt. Ben și Arthur Reynolds erau în curte și aveau grijă de cai, iar Edmond și Shelley încă nu se treziseră.

— Ah! Spuse Tom Brooks cu o voce puternică și pe un ton plin de cordialitate, dând mâna cu Joan. Așadar, tu

ești Joan Yelland de la ferma Mountain Falls. Ce proprietate frumoasă! Oile acelea fac o avere, nu-i așa?

Joan se întrebă când avusese ocazia Ben să-i vorbească lui Tom Brooks. Îi spusese oare că urma ca ei doi să se căsătorească? O căsătorie între o concesionare de teren și un capital serios. Nu putea să-l facă pe Ben să-și rateze șansa.

— Da… răspunse ea cu modestie. Cred că Mountain Falls a prosperat mult în ultimii ani. Dar cum merge la ferma dumneavoastră, domnule Brooks?

Era un bărbat robust, cu ochi cenușii pătrunzători și sprâncene stufoase. Avea un aer de autoritate absolută, astfel încât Joan chiar se mira cum de el și Edmond se-nțelegeau atât de bine, deoarece și Edmond era un caracter cu o personalitate foarte puternică.

— Hmm… da. Vom discuta mai târziu despre asta. Ceea ce este important acum este că doamna Smart poate pune piciorul în pământ. Infecția s-a localizat, datorită îngrijirii tale, neîntrerupte de ieri.

Îi aruncă o privire rapidă, ca și cum tot nu putea înțelege cum de reușise această fată atât de delicată și firavă să facă față unei situații atât de dificile.

— Îmi amintesc când ai venit, spuse doamna Smart, ca pentru a confirma. Apoi totul a devenit confuz în mintea mea. Dar de fiecare dată când deschideam ochii, erai aici lângă mine. La un moment dat mi-am făcut griji pentru Suzy, dar apoi am văzut-o stând rezemată de tine și atunci

îmi amintesc că m-am liniștit. O privi cu ochi plini de recunoștință. Ești o fată minunată! Edmond mi-a spus c-ai venit călare de la Lantana. Trebuie să fi fost deja atât de obosită… asta înseamnă în total peste treizeci de ore. Nu știu cum ai putut sta trează.

Suzy veni fugind și, văzând-o pe Joan lângă canapeaua mamei ei, merse la ea și-și lipi capul de fusta ei, într-o pornire instinctivă de deplină încredere.

— Cum te simți? întrebă Joan, mângâind-o pe cap.

— Grozav.

— Dacă-i așa, spuse domnul Brooks, atunci du-te să-l trezești pe Edmond și anunță-l că Joan va pregăti prânzul pentru noi toți, așa că dacă vrea să-și primească porția… Deodată o privi neîncrezător pe Joan. Presupun că poți găti pentru atâția oameni, da?

— Pot face orice.

— Chiar te cred.

— O voi ruga pe Shelley să aibă grijă de tine, îi spuse Joan doamnei Smart. Îți va bandaja piciorul. Vreau să dovedesc tuturor, inclusiv mie, că pot pregăti mâncare pentru atâta persoane. Pot să-ți folosesc bucătăria?

— Desigur. Și Shelley mă va ajuta. M-a îngrijit grozav și aseară, înainte să meargă la culcare. E o fată grozavă.

— Amândouă sunt grozave, spuse domnul Brooks. Ai un exemplu pentru ceea ce va trebui să devină Suzy.

Joan intră în camera lui Shelley

— Bună dimineața, Shelley. Îmi pare rău pentru scena de-aseară. Vrei, te rog să o ajuți tu pe doamna Smart în continuare? Eu voi pregăti prânzul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joan… Suntem șapte și jumătate de hrănit. Asta cere timp și pricepere. Nu poți…

— Crezi? Vei vedea. Dar va trebui să mănânci tot ce-ți pun în față. Fără mofturi.

Shelley rămase mută de uimire. „Ce-o fi cu ea?" se gândi. „Dar, adevărul este că s-a descurcat într-o situație foarte dificilă. „Hotărî să nu intre în bucătărie decât pentru a lua strictul necesar, ca să nu aibă nici un amestec. În definitiv, să-și primească singură critica! Inutil să-i atragă atenția că, să pregătești o masă pentru șase adulți, dintre care, patru bărbați vânjoși, era cu totul altceva decât să faci o omletă pentru două persoane.

Joan găsi în bucătărie orez din belșug, ceapă, roșii conservate, sos de soia și o carte de bucate și, tot timpul cât găti, gândurile ei rătăceau din nou pe Drumul Contrabandistului.

Auzea voci, râsete, pași, dar asculta involuntar, așteptând să audă o anume voce. Încerca să se gândească la altceva, dar îi revenea din nou în minte momentul acela de pe poteca de munte, în care se sprijinise cu atât de multă încredere de umărul unui necunoscut… și-ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

Uitase complet de Ben Arnold, de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Apoi, se gândi la clipele petrecute sub acoperiș, împreună cu bărbatul cu privire cinică dar amuzată… și la visul ei de noaptea trecută când același bărbat o ducea în brațe…

Muncea neîncetat, prăjea orezul, tăia ceapa și roșiile. Depindea atât de mult de reușita acestei mese. Aproape că nu conta atât de mult aprecierea bărbaților, cât speranța unui cuvânt de laudă și a respectului din partea lui Shelley.

După ce va reuși să-și facă din Shelley o prietenă adevărată, se va întoarce acasă. Asta, în cazul în care totul mergea bine cu planul lui Ben. Pentru prima oară se gândea la el. După câteva clipe, acesta era în ușa bucătăriei, mut de uimire.

— Tu erai… Venea un miros nemaipomenit de apetisant și mă gândeam că trebuie să fie altcineva.

Joan avu impresia că Ben evită s-o privească în ochi. Ce-i spusese oare lui Tom Brooks? Să-l întrebe cum mergea cu planul lui?

— Cred că domnul Smart a tăiat un bou chiar înainte de a pleca, pentru că am văzut ieri niște bucăți enorme de carne în camera frigorifică. Ben, știi ce parte trebuie tăiată pentru a face o friptură la frigare?

— Sigur, urmează-mă, spuse Ben părând deodată ușurat că poate face ceva s-o ajute. Doar ți-am spus că în familie am crescători și de oi, dar și de vite.

— Ben, întrebă Joan blând, când se întoarseră cu tava încărcată cu bucăți de carne, cum te-ai descurcat cu domnul Brooks?

— Minunat, răspunse acesta luminându-se la față. Apoi, întâlnind privirea lui Joan, nota de entuziasm dispăru. Joan, vom avea o lungă discuție în legătură cu aceasta mai târziu. Cred că domnul Brooks m-a plăcut. Mi-am dat seama că m-a testat și m-a evaluat, dar m-am descurcat bine. Și ar vrea să concesioneze cuiva din familie.

— În acest caz, ai toate motivele să fii foarte fericit.

— Da… numai că… a trebuit să-i spun ceva. A părut mulțumit, deși surprins. De fapt, am vorbit cu el aseară, după ce-am ajuns aici. Tu aproape că lesinaseși, Shelley era la bucătărie, Edmond, la aparatul de emisie-recepție, iar eu și domnul Brooks stăteam pe verandă și fumam.

Joan punea sare și piper pe bucățile de carne, așa cum văzuse la maeștrii bucătari care preparau friptura în fața clienților, în marile restaurante de lux.

— Spune, Ben.

— Oricum, a fost mulțumit

Sigur c-a fost mulțumit, se gândi Joan. Ben era un bărbat plin de personalitate, priceput la creșterea vitelor, se înrudea cu familia Brooks și era susținut de banii de la ferma Mountain Falls.

— Înseamnă că n-ai nici un motiv de îngrijorare, nu-i așa? îl întrebă ea, răsucind continuu bucățile de carne, așa cum îi văzuse procedând pe maeștrii bucătari.

— Știi…

— Doar nu trebuie să ne căsătorim, nu? întrebă Joan, cu o privire gravă.

— Mai bine vorbim mai târziu. Nu mă pot concentra din cauza fumului și sfârâitului cărnii care se prăjește. Mai bine merg să aranjez masa.

— Te rog.

Va trebui să se mărite cu el… dacă aceasta era condiția reușitei planului lui? Mama ei nu va da însă nici un ban. Da, era mai bine să discute mai târziu. Îl va face să înțeleagă acest lucru. Cum să rezolve problema?

I se făcu milă de el.

— Dacă ai aranjat masa, fii un scump și bate într-o farfurie de tablă ca să anunți. E păcat să se răcească orezul și friptura. E în joc reputația mea.

Ben, însă nu păru să se bucure de cuvintele ei tandre.

Deși fără nici un chef, Ben bătu în farfuria de tablă, dând semnalul că masa era gata. Suzy se așeză prima la masă. Shelley intră în bucătărie și se oferi să pună mâncarea în farfurii.

— Dumnezeule, Joan! Spuse ea cu respect și admirație. Asta ajunge pentru o săptămână. De unde știi să pregătești friptură și orez?

Joan arătă spre cartea de bucate de pe masă.

— Și, completă ea, aproape scuzându-se, am văzut bucătarii pregătind carnea în restaurantele hotelurilor și la petrecerile cu grătar. Dacă vrei să duci mâncarea la

masă… eu voi merge să mă spăl și să mă pieptăn. Crezi că va putea mânca și doamna Smart?

— Vom încerca să-i dăm o porție mică. Mergi să te aranjezi și eu îi voi pregăti o tavă.

Când Joan se întoarse în bucătărie, bărbații erau deja la masă și Shelley le punea mâncare. Luă tava pregătită și o duse doamnei Smart.

— Poți să încerci să mănânci puțin?

— Foarte puțin. Nu prea am poftă de mâncare, dar venea din bucătărie un miros foarte apetisant. Chiar ești o minune. Cu figura aceasta frumoasă pari a fi total neatinsă de greutățile vieții și totuși… faci totul desăvârșit.

— Asta este cea mai frumoasă laudă primită. N-ai idee cât de mult înseamnă aceste cuvinte pentru mine. Acum, voi merge și eu la masă, până mai rămâne ceva de mâncare.

Când Joan apăru pe verandă, se auzi zgomot de scaune trase și toți inclusiv Shelley, se ridicară ținând câte un pahar în mână.

— În cinstea ta, Joan, spuse Tom Brooks cu o voce răsunătoare. Am discutat și suntem toți de acord că i-ai salvat viața doamnei Smart, ai ajutat-o pe Suzy să se însănătoșească și ai gătit cea mai bună mâncare pe care am avut-o după ciclon. Să fim fericiți cu toții!

Se întoarseră spre Joan și-i zâmbiră, repetând: „Pentru fericirea noastră, a tuturor!”

Involuntar, privirea ei se îndreptă spre bărbatul înalt din capul mesei care conta pentru ea mai mult decât oricare altul pe lume. Edmond îi zâmbea, iar în ochii lui descifra un fel de mesaj. Imediat însă, Joan își înăbuși bucuria din suflet. Edmond aparținea lui Shelley.

— Vino aici, continuă domnul Brooks. Vei sta pe locul de onoare, în dreapta lui Edmond. Suntem la ferma Lantana și el este administratorul. Așa că se cuvine ca el să stea în capul mesei. Și, fiindcă tot ne-am ridicat, propun să toastăm și pentru toate femeile din aceste ținuturi, pentru aceste minunate luptătoare. Se întoarse spre Shelley, apoi înspre living, unde era doamna Smart, apoi spre Suzy care sta pe un scaun înalt în stânga lui Edmond. În cinstea acestei domnișoare care știe să mânuiască aparatul de emisie-recepție!

Apoi se așezară toți, râzând și glumind.

— Nu fi supărată din cauza aparatului, Joan, spuse Edmond, servind-o cu friptură și orez. În definitiv, dacă ar ști combinația și un copil ar putea deschide un seif. Ai fi descoperit cu ușurință secretul dacă ai fi avut timpul necesar la dispoziție. Numai că ai avut ceva mai important de făcut… și nimic, nici măcar un mesaj, n-ar fi schimbat situația. Ieri, avioanele erau încă blocate și toată lumea, pe o rază de cinci sute de mile, se ocupa de strângerea vitelor.

— Mulțumesc pentru aceste cuvinte amabile. Cum ați primit mesajul, în cele din urmă?

— Nu cu ajutorul cornului, răspunse el cu un zâmbet, ci prin codul Morse. Tate a tot făcut semne luminoase dintr-un copac înalt și l-am trimis pe Bing să vadă ce s-a întâmplat.

— Și de ce n-ai aflat din sunetul cornului? Credeam că toți negrii de pe o rază de o sută de mile știu ce se petrece.

— Știu, dar sunetul cornului e acoperit de tropotul copitelor. Desigur, dacă ar fi fost noapte și ar fi fost contrabandiști pe-aproape… ar fi auzit.

— Cunosc povestea. Am mai auzit-o, demult. Dar trebuie să-mi cer scuze pentru scena de aseară.

— Nu. Dacă aș fi trecut prin ce-ai trecut tu, și eu aș fi plâns. Ba mai mult, m-aș fi simțit îndreptățit s-o fac.

— Și bărbații puternici plâng?

— Adânc în sufletul lor. Ca niște copii

Joan întâlni privirea lui Shelley.

— Mulțumesc pentru ajutor, Shelley, spuse ea ridicând paharul. Apropo, cum ai reușit să faci supa la miezul nopții?

— În modul cel mai simplu. Din conservă.

În mod ciudat, atât Shelley cât și Ben păreau jenați.

— Ce vom face acum, Edmond? întrebă Arthur Reynolds. Mai sunt vite rătăcite și Bill Smart se întoarce peste o zi, sau abia două sau trei, dacă întâlnește vreo situație mai dificilă.

— Trebuie să ducem fetele acestea înapoi în lumea civilizată, spuse domnul Brooks.

— Și cineva trebuie să aibă grijă de Suzy, spuse Joan.

— Vreau să rămâi tu aici, spuse Suzy.

— Chiar asta va face, interveni Edmond. Adică, dacă nu te deranjază, adăugă el, întorcându-se spre ea. Încă douăzeci și patru de ore și, ori se-ntoarce Bil Smart, ori doamna Smart va fi complet restabilită.

— Mi-ar face mare plăcere să mai rămân, spuse Joan.

— Dar, Joan, nu te-ai putea descurca… începu Shelley, apoi tăcu brusc deoarece ochii tuturor de la masă se întoarseră spre ea cu un reproș mut. Greșesc. A devenit o obișnuință la mine să cred că numai eu mă descurc.

— Ar trebui să plec, Edmond, spuse Tom Brooks. Dacă ești de acord, îl voi lua și pe Arthur Reynolds și vom aduna văcarii de la Lantana și de la Orphir.

— De acord. Arthur, ești echipat?

— Da, șefule. Noi ne vom ocupa de strângerea vitelor, iar tu vei rămâne să ai grijă de cei de-aici.

— Va trebui să fac asta. Este responsabilitatea mea până când se întoarce Bill Smart. Ben, tu ce vrei să faci?

Ben tăcu și se gândi o clipă. Joan știa că i-ar fi plăcut să meargă împreună cu domnul Brooks, dar probabil că trebuia să facă paradă de galanteria lui și să rămână lângă ea. Și Shelley trebuia să rămână, s-o ajute să aibă grijă de doamna Smart.

Voi rămâne și eu, spuse el în cele din urmă. Presupun că bărbații ceilalți se pot descurca și fără mine, dar sunt absolut sigur că tu nu te descurci singur cu trei femei și jumătate.

Toți râseră, apoi se ridicară de la masă.

După amiaza trecu liniștită.

Joan adormi, după ce încercase zadarnic să se convingă de faptul că venise doar de mai puțin de-o săptămână la Lantana.

Edmond era în living, frunzărind rapoartele lui Bill Smart. Doamna Smart adormise deja. Shelley și Ben ieșiseră să-i conducă pe domnul Brooks și pe Arthur Reynolds, însoțindu-i călare o bucată de drum.

Joan se trezi abia când soarele apunea, puțin jenată de siesta ei prelungită.

— Unde e Edmond? întrebă ea.

— S-a dus la cai, în curte. Erau cam agitați.

— Dacă vă descurcați singure, aș ieși și eu afară puțin.

— Du-te neapărat. Acum Suzy și cu mine doar ne răsfățăm, dar suntem complet restabilite.

Joan ieși, simțind nevoia disperată de a respira aer proaspăt și se-ndreptă spre gardul de demarcație. Edmond veni din spatele grajdului.

— Te simți mai bine?

— Nu m-am simțit rău. Doar am adormit fără să vreau.

— Cred că îți trebuie câteva zile să te refaci. Ți-ar plăcea să faci acum o plimbare călare, sau cele nouăsprezece mile de la Lantana până aici ți-au ajuns pentru o lună?

— Aș vrea să mă plimb puțin, să mă mai dezmorțesc. În plus, ador să călăresc.

— Așa mă gândeam și eu. L-am înșeuat pe Satan și vroiam s-o scot și pe Sonia, e cam agitată aici.

— Shelley și Ben i-au însoțit călare pe Tom Brooks și pe Arthur. Se pare că Brooks și Ben al tău au o mulțime să-și povestească pentru că văd că au mers mai departe decât intenționau.

Nu mai era nici urmă de remarcă înțepătoare în cuvintele lui Edmond și întreaga lui atitudine față de ea se schimbase.

— Hai să galopăm! propuse el.

— De acord!

La început, Edmond se află în frunte, apoi dădu și Soniei satisfacția de a prelua conducerea.

Când ajunse în vârful dealului, Joan se opri. În partea cealaltă, mult mai jos, unde poteca roșie șerpuia la poalele dealului, doi cai erau priponiți unul lângă celălalt. Deși se aflau destul de departe, Joan îl recunoscu pe Tinker, calul lui Shelley.

Dar unde erau Shelley și Ben?

Edmond, intenționat, venea cu calul la pas. De multe ori, la apusul soarelui, simțeai nevoia să fii singur într-un loc ca acesta. Edmond vroia probabil s-o lase să se bucure de aceste câteva clipe acolo, fără s-o deranjeze.

Joan descălecă și se apropie de marginea acelei culmi.

Îl simți pe Edmond venind și oprindu-se în spatele ei. Deodată, văzu o mișcare la poalele dealului, printre stânci.

Shelley și Ben, ascunși până atunci de umbrele apusului, se ridicară de pe stânca pe care stăteau așezați până atunci. Se îmbrățișară și rămaseră mult timp așa.

Shelley sărutându-se cu Ben! Shelley și Ben! Dar Shelley era a lui Edmond! Și ce se va întâmpla acum cu planurile lui Ben? Doar se bazase pe relația cu ea pentru a-l impresiona pe domnul Brooks.

Uimită, se întoarse spre Edmond. Văzuse și el scena.

Privirile li se întâlniră. Edmond o privi cu remușcare. Se vedea pe figura ei că primise lovitura din plin.

Cum a putut Ben să facă una ca asta gazdelor lui… oamenilor de a căror ospitalitate se bucura?

Edmond își strânse buzele și o linie albă se formase în jurul gurii. Din privirea ochilor lui înguști dispăruse lumina blândă de mai devreme. Pentru o clipă, păruse îngrozitor de furios, apoi figura lui deveni lipsită de orice expresie, la fel ca în ziua aceea când vorbise despre Ben, pe verandă..

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, Joan.

Joan încălecă și porniră amândoi, tăcuți, fiecare adâncit în gândurile lui și ținându-și calul trâns în frâu, la pas.

După primul impact al șocului, Joan se gândi la Edmond. Cât de mult o iubea pe Shelley? Fusese atât de sigur de dragostea ei încât exclusese posibilitatea ca

aceasta să găsească pe altcineva, mai prompt în a se angaja într-o relație? Cât de mult resimțea această lovitură dată dragostei, cât și mândriei lui?

Joan aruncă o privire rapidă spre el. Figura lui avea o expresie de nepătruns, doar linia albă din jurul gurii îi trăda mânia stăpânită.

— Îmi pare foarte rău, Joan, spuse el când intrară în curte.

Amândoi știau la ce se referise. Edmond credea că e foarte implicată sentimental în relația cu Ben. Remarca lui o făcu să se înroșească și își simți, în mod neașteptat, ochii plini de lacrimi. Nu avea cum să-i spună că nu fusese afectată în nici un fel și că numai el era cel ce suferea.

Când îi spusese că îi pare rău, părea să se fi relaxat. Acum, văzându-i ochii scăldați în lacrimi, redeveni la fel de încordat. Privirea i se întunecă din nou. Scutură din cap, ca într-un efort de a alunga mânia. Apoi se aplecă puțin și-și așeză mâna deasupra mâinii lui Joan, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, însă se răzgândi imediat.

— Poate că nu este decât un flirt.

— Nu cred, răspunse Joan pe un ton sec. A fost foarte concludent.

— Îmi pare foarte rău, Joan, repetă el cu voce blândă, pe un ton de regret sincer.

Nu-i putea răspunde. Își șterse doar lacrimile. Nu-i putea spune că și ei îi părea rău și că plângea doar gândindu-se că dragostea, imprevizibilă, juca feste nebănuite. De

fapt, Shelley era o fire energică și hotărâtă, iar Ben avea nevoie de cineva ca ea. Ben își dorea să aibă o fermă de creștere a vitelor, iar Shelley știa perfect ce trebuia făcut. Shelley vroia să se căsătorească… iar Ben era un bărbat chipeș și disponibil. În plus, era rudă cu doamna Brooks de la ferma Orphir. Ori, dacă era să găsească un mic defect soților Atherton, acesta era tocmai adulația lor ce friza snobismul, față de familia Brooks. Probabil că, astfel, unchiul și mătușa vor suporta mai ușor dezamăgirea că Shelley nu se va căsătorit cu Edmond Roderick.

Dar familia Brooks? Nu se așteptaseră ca Ben să se însoare cu banii casei Yelland?

Bietul Ben! Joan chiar suferea pentru el. Până la urmă, nimic din ce făcea nu ieșea bine. Inima lui, mult prea nestatornică, îi irosea toate șansele. De fapt, își dădu seama că asta era tot ce simțea pentru Ben: *milă* .

Nici nu-i trecu prin minte s-o învinovățească pe Shelley că, deși făcuse atât de mult caz pe tema legăturii dintre Ben și Joan, acum îi lua presupusul iubit, pe când ea, Joan, dusese o luptă spartană, chinuitoare, ca să nu se îndrăgostească de iubitul lui Shelley.

Ce nebunie generală, se gândi Joan. De când intraseră pe poartă, fusese atât de preocupată de propriile ei gânduri, încât nici nu-l observase privind-o de câteva ori, încruntat.

— Joan…, spuse Edmond înainte de a intra în casă, luând-o de braț.

Nu, nu putea suporta mila lui… fie și neîntemeiată.

— Te rog, lasă-mă, spuse ea dându-i mâna la o parte și fugind în casă.

Din fericire, dormitorul cel mare era gol, doamna Smart și Suzy fiind în living, lângă radio. Joan se aruncă pe pat, cu fața îngropată în mâini. Dacă ar fi putut să plângă, ar fi plâns pentru Contrabandist, nu pentru Ben. Acolo, pe vârful acelei stânci, într-o noapte neagră de nepătruns, fusese fericită, sprijinită de umărul lui… Își dăduse inima cuiva care iubea pe alta. Și-acum, bărbatul acela nu simțea pentru ea decât milă.

Păcat de atât de multă iubire irosită. Numai oameni ca Shelley și Ben știu imediat ce vor și acționau.

A doua zi dimineață, avionul sanitar blocat de atâtea zile la ferma Orphir, apăru deasupra casei doamnei Smart, încercând să găsească un loc potrivit de aterizare.

În cele din urmă, pilotul aduse avionul la sol, pe drumul ce trecea pe lângă casă, cu aceeași iscusință cu care ar fi făcut-o pe o pistă de aterizare.

Ieșiră toți să-l întâmpine. Doamna Smart, sprijinindu-se într-un baston, privea din prag.

— Bună, Edmond! Aveți vreo urgență?

— Doamna Smart a fost grav bolnavă, dar acum este aproape însănătoșită. Dar, sunt bine venite orice instrucțiuni de la doctorul Jarvis… Presupun că ai luat legătura cu el.

— Am scris instrucțiunile lui și am adus medicamentele pe care le-a prescris. Starea doamnei Smart e sub control acum?

— Da. Singurul pericol este o recidivă în caz că nu aplicăm tratamentul până la capăt. Ce-a prescris doctorul: tablete sau unguent?

— Amândouă. Doar îl știi pe doctorul Jarvis, nu riscă niciodată. Bună, domnișoară Shelley! spuse el zâmbind, când ajunseră la restul grupului. Ce faci?

— Bine.

Cum altfel? Fața lui Shelley, la fel ca și privirea ei, radiau de fericire. O fericire umbrită din când în când, la amintirea veștii neplăcute pe care ea și Ben trebuia s-o dea lui Joan.

Aproape că lui Joan îi părea rău de situația penibilă în care se aflau, era tentată chiar să rupă ea tăcerea.

Apoi, se gândi că poate lui Ben îi convenea deocamdată ca situația să nu fie lămurită, pentru a menține față de Tom Brooks iluzia că se va căsători cu ea, Joan.

Bietul Ben!

Joan îl privi din nou cu tristețe și din nou simți privirea lui Edmond ațintită asupra ei.

Îi era milă de ea și asta îi era imposibil de suportat.

— Aici, totul se află, spuse pilotul după ce s-au făcut prezentările. Când nu funcționează telefonul, apelăm la aparatul de emisie-recepție. Când nici acesta nu

funcționează, păsările cacadu cântă în cor mesaje morse. Și, în ultimă instanță, când acestea tac… făcu o pauză ca să-și aprindă țigara.

Joan și Edmond se priviră cu subînțeles.

—… atunci, nu mai rămân decât negrii care să ducă vestea.

— Principalul este că ai aflat, spuse Shelley. Joan a fost nemaipomenită… și mă bucur că acum știi acest lucru.

Cele două tinere se priviră și Joan zâmbi cea dintâi. În privirea lui Shelley se reaprinse speranța.

— Și tu ești Ben Arnolds, continuă pilotul. Te-am adus la Lantana înainte de ciclon și acum trebuie să te duc la Orphir.

— Da? întrebă Ben, surprins în mod plăcut. Cine-a spus?

— Însuși Tom Brooks. Trebuie să fac o escală la ferma Ajana cu medicamente pentru doamna Eliot. De acolo, voi merge la Orphir. Tom Brooks mi-a transmis un mesaj prin radio să te aduc acolo. Și pe tine, domnișoară Shelley.

— Și pe mine?

— Da. Spunea că are de discutat ceva cu amândoi.

Ben privea fascinat pilotul, ca și cum singurul lucru important pe lume era convocarea lui la „curtea regală" de la Orphir. Shelley își mută privirea de la Joan la Edmond..

— E-n regulă, Shelley, spuse Edmond liniștit. Joan știe. Și evident, și Tom Brooks… adăugă el.

— Ben i-a spus chiar în seara în care am venit. Stăteam pe verandă și doamnul Brooks l-a întrebat în legătură cu viața lui personală.

— Înțeleg, spuse Edmond. Așadar, Tom Brooks știe vă nu este vorba numai de Ben, ci de voi amândoi.

— Exact, spuse ea ridicându-și puțin bărbia. El nu mă va dezamăgi. Mă cunoaște de prea mult timp. Și pe unchiul și pe mătușa.

Joan o luă de mână pe Suzy și se-ndreptă spre casă.

— De ce te grăbești? întrebă Suzy.

— Cred că au de discutat, draga mea. Eu sunt o intrusă și de aceea e mai bine să-i las să discute liniștiți.

— Ce-i aia „intrus", Joan?

— Cineva care incomodează prin prezența sa, pentru că nu-și prea are rost locul lui acolo.

— Mama spune că este ca și cum ai aparține de familia noastră.

— Mi-ai spus un lucru minunat, Suzy.

La poartă, Joan se opri și privi în urmă.

Departe, pe poteca roșiatică, avionul sanitar semăna cu o libelulă ce se odihnea la soare.

Shelley și Edmond mergeau în față. Shelley, cu fața întoarsă spre Edmond, vorbea și gesticula, încercând să fie mai convingătoare. Ben, cu mâinile în buzunare, era absorbit în discuția cu pilotul.

Joan știa cum se explica brusca fascinație a pilotului față de Ben. Era în legătură cu vestea pe care Ben o aștepta de la Tom Brooks.

Shelley și Edmond aveau multe să-și spună. Doar fuseseră atât de apropiați unul de celălalt de atât de mult timp!

Da, doar ea și cu Suzy nu-și aveau locul printre ei. Deodată, se simți singură și, deși torid, soarele nu mai putea s-o încălzească.

Prânzul dură foarte puțin, pentru că pilotul era grăbit.

Se stabilise ca Shelley și Ben să plece cu avionul la Orphir. Edmond și Shelley urmau să se întoarcă la Lantana imediat ce soțul doamnei Smart va veni, foarte posibil chiar ziua următoare. Edmond montase sus, pe moara de vânt, o oglindă care, reflectând lumina soarelui, va fi vizibilă de la mare distanță pentru domnul Smart, jucând astfel rolul de semnal luminos care-l va face să se grăbească.

Edmond se duse să-i conducă la avion, când veni timpul ca Ben și Shelley să plece.

— Rămân aici cu doamna Smart, spuse Joan. Sunt o mulțime de vase de spălat.

— Îmi pare rău că va trebui să mai rămâi aici încă o zi, Joan, spuse Edmond. Avionul nu mai poate transporta încă un pasager și nu oprește la Lantana.

— Nu mă deranjează deloc, Edmond. Suzy a spus că ea și mama ei sunt de părere că aici sunt ca în familie. Ăsta este unul din cele mai frumoase lucruri care mi s-au spus vreodată

— Ești genul de fată căreia mulți i-ar spune acest lucru. Să nu uiți asta. Crede-mă, Joan, vei trece peste această durere. Timpul vindecă pe oricine de orice fel de rană. Și, te rog să mă ierți, dar Ben nu merită să suferi pentru el.

Apoi ieși.

Credea că-l iubește pe Ben!

Când veni clipa ca Edmond și Shelley să plece, Edmond nu insistă să vină și ea să-i conducă. Probabil că-și imagina că o doare prea mult să-i vadă împreună.

Dar el? Pesemne că bărbații trebuie să facă paradă de stoicism în astfel de situații.

Capitolul 9

După ce avionul a decolat, Edmond rămase afară. Se părea că sunt o mulțime de lucruri de făcut ba la grajd, ba la pompele de alimentare cu apă, astfel încât lipsi și de la ceaiul de după-amiază.

Veni abia târziu spre seară, când făcu un duș și participă la un joc de cărți cu gazda și Joan.

Din nou, Joan demonstră că este în stare să pregătească o cină bună, dar de data aceasta Edmond părea mult prea preocupat de altceva ca să observe. Era adevărat, însă, că doamna Smart îi dăduse o mulțime de sfaturi utile, dar Joan era gata să recunoască dacă el ar fi făcut vreun comentariu.

Se culcară toți devreme, doamna Smart cu Suzy în dormitorul mare, Joan în camera lui Suzy, iar Edmond pe canapeaua din living.

Fără să vrea, Joan se gândi că Edmond părea să nu doarmă două nopți la rând în același loc și că, probabil, acesta era un fapt obișnuit în contextul întâmplărilor neprevăzute de la o fermă de vite.

Edmond se trezise în zori și, când Joan îl întrebă la micul dejun dacă hrănise caii, răspunse:

— Nu, mă tem că vor sta nemâncați o oră sau două dacă apare Bill.

— Vei merge pe drumul format de albia râului, Edmond? întrebă doamna Smart. Poți merge pe-acolo dacă ești cu Joan? Va putea să călărească printre stânci?

— Vom vedea când vom ajunge acolo. Este drumul cel mai scurt spre casă și toți cei patru cai îl știu.

Joan nu înțelegea de ce trebuia să nu se dea mâncare cailor dacă mergeau spre casă pe drumul dinspre viroagă.

Se împăcase deja cu gândul că nu va mai trece niciodată pe acolo și chiar prefera așa. Era mai bine ca locul acela să rămână doar în fantezia ei, în ceața unui vis, deoarece ghicise că doamna Smart se referea la Drumul Contrabandistului.

Două ore mai târziu, Bill Smart se întoarse acasă. Cu o seară înainte, văzuse lumina soarelui reflectându-se în oglinda special montată și înțelesese că e chemat acasă.

Și el și caii erau epuizați, așa că își instalase tabăra și dormise trei ore pentru a avea puterea să parcurgă și ultimele mile până acasă, toată noaptea.

— N-am știut cât e de urgent, spuse el, dar mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Întotdeauna oglinda fixată pe moara de vânt înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Era un bărbat înalt și slab, un fel de copie a lui Arthur Reynolds, șeful personalului de la Lantana. Era scump la vorbă, dar când doamna Smart i-a povestit ce-a făcut Joan pentru ea, strângerea lui de mână a exprimat mai mult decât oricâte cuvinte pe care le-ar fi rostit.

Lui Joan i se părea că nu făcuse nimic deosebit. Acum, când totul trecuse, își spunea că a fost un fleac. Și totuși, simțea că era alta, că nu va mai putea fi niciodată fata care coborâse din avion pe pista de aterizare de la ferma Orphir, îmbrăcată cu rochia aceea albastră de in și purtând pălăria roșie.

Totul contribuise la această transformare: nu numai faptul că o-ngrijise pe doamna Smart, dar până și gătitul orezului și al fripturii… spălatul vaselor într-un lighean pe o masă de lemn…

Pantalonii croiți de ea i se păreau acum o realizare de mult trecută.

Înfățișarea ei va fi aceeași, va continua să rămână fata înaltă, zveltă și fragilă. Pe dinăuntru, însă, era altfel. Încă nu știa cât de mult se schimbase. Știa doar că nu va mai visa niciodată la un contrabandist întâlnit într-o noapte în care luna se ascunsese după un nor.

Mai avea de trecut o ultimă probă, să se întoarcă acasă tocmai pe acel drum al visurilor ei.

După o jumătate de oră, petrecuți de toți cei trei membri ai familiei Smart care-și fluturau mâinile în semn de rămas bun, pe verandă, Edmond, călare pe Satan și Joan, călare pe Sonia, ducând fiecare de frâu caii pe care veniseră Shelley și respectiv Ben, se îndepărtau pe drumul acoperit de pulberea roșiatică.

Călăreau în tăcere, pentru că nici nu puteau merge prea aproape unul de celălalt din cauza cailor pe care-i duceau cu ei.

La un moment dat Edmond, care era puțin mai în față, încetini și strigă spre Joan:

— Nu-i lăsa să mănânce iarbă pe drum. Vreau să fie cât se poate de flămânzi.

Joan încuviință din cap. Categoric, trebuia să existe un motiv pentru această ciudățenie. Edmond îi va explica la momentul cuvenit. Așa era el, acționa cum credea de cuviință și nu da explicații decât dacă era necesar sau dacă vroia.

Cu toate acestea, o durea sufletul de mila cailor. Își dădea seama după comportamentul lor, mai ales al Soniei, că sufereau.

În curând, văzu buturuga neagră, punctul de reper dat de domnul Atherton și în dreptul acesteia, o potecă îngustă spre dreapta.

— Trec eu primul, spuse Edmond. Poate că ți-e foame, dar te superi dacă mai aștepți până când trecem de viroagă?

Joan scutură din cap. Purta pălăria albă de in care aparținuse lui Shelley.

— Țip înainte să leșin de foame, glumi ea ca să mai înveselească puțin atmosfera.

Edmond zâmbi. Profită de pauza făcută pentru a-și scoate o țigară. O răsuci încet și o aprinse. Avea pălăria trasă pe frunte, ca să-l apere de soare. Tot așa purta și Joan pălăria acum, descoperind cât de practic era. Amintindu-și cum își pusese pălăria roșie în ziua în care venise, începu să râdă.

— De ce râzi, Joan?

— De pălăria roșie cu care am venit. Unul din caii care duceau bagajele a călcat pe ea, aproape că mi-a venit să plâng atunci…

— Era o pălărie frumoasă. Să-ți cumperi alta la fel când te-ntorci la Sydney. M-am gândit că… Tăcu și răsuci țigara între degete. Să mergem. Ne va lua toată ziua până ajungem acasă.

— De aceea o luăm pe scurtătură?

— Da.

Îl trase de hățuri pe Fox, calul pe care călărise Ben, și înaintă pe poteca în pantă. Joan îl urmă, trăgându-l după ea pe Tinker.

Au mers așa câtva timp, apoi drumul coborî brusc de la deal, în jurul unei suprafețe cu pietre de râu sparte.

Cu cât înaintau, cu atât se făcea mai răcoare și tufele de

mărăcini lăsau locul tufelor de iarbă. Drumul era mărginit de copaci și, în curând pământul se acoperi cu un covor de iarbă plină de rouă. Încă puțin și, după un deal stâncos, ajunseră în fața Făgașului. Dincolo de acesta se vedeau dealurile înverzite de la Blue Range, ținutul lui Edmond, pământul concesionat lui Edmond. Într-o bună zi, aici va fi casa lui.

Joan încercă să nu se lase copleșită de acest gând… să-și închipuie că se află în altă parte, în spatele altcuiva.

Poteca ducea printre doi pereți de stâncă și dădea spre o ridicătură stâncoasă, ca o muchie.

Joan auzea zgomotul unei ape prăvălindu-se undeva în apropiere. Cu siguranță că și caii simțiseră apa și era destul de greu să-i stăpânească și să-i împiedice să pască iarba.

— Așa, spuse Edmond întorcându-se spre ea. Ține-le capetele bine și nu-i lăsa să pască. Dacă încep să mănânce iarbă, va fi imposibil să-i facem să treacă dincolo de stânci.

Dincolo de stânci? Joan privi uluită. Nu mai aveau cum să treacă mai departe, decât dacă vreun cuvânt magic le deschidea o cale.

— Nu coborî încă, Joan! Până și el stăpânea caii cu greu. Rămâi unde ești.

Edmond descălecă și veni spre ea. Legă hățurile lui Fox și al lui Tinker unul de celălalt.

— Ține-l puțin pe Satan! spuse el, dându-i hățurile calului lui.

Stând între cei doi cai, Edmond începu să-i împingă, puțin câte puțin, înainte, pe muchia stâncoasă. La început, caii se arătară refractari și se dădură înapoi. Cu răbdare, Edmond îi împinse din nou. Copitele le alunecau. Apoi, Tinker găsi un punct de sprijin și se propti. Rămase nemișcat o clipă, după care începu să urce, ținându-și urechile ciulite și privind spre ceva ce Joan nu putea să vadă din poziția în care se afla. Încet, Tinker începu să urce pas cu pas, constant. Îl urmă Fox și, în curând, amândoi dispărură din raza vizuală, dincolo de culmea acelor bolovani imenși care înspăimântau privirea.

Edmond se întoarse și veni spre Joan.

— Au ajuns cu bine? îndrăzni Joan să întrebe.

— Da, pentru că și-au amintit drumul. Acum e rândul Soniei. Nu va fi greu pentru ea. E mai curajoasă decât ceilalți doi și, după cum privește, sunt sigur că-și amintește iarba de la poalele stâncilor și simte deja în nări apa.

— De aceea nu le-ai dat să mănânce sau să bea?

— Da. N-am mai fi putut să-i facem să traverseze stânca. Tinker și Sonia s-ar fi întors acasă, nu însă și Fox.

Joan coborî de pe Sonia.

— Noi trecem pe jos, Edmond, nu-i așa?

O privi amuzat.

— E o prăpastie adâncă și de-o parte și de cealaltă. Prefer să merg călare.

Sonia tatonă terenul, apoi, găsindu-și echilibrul, urcă și dispăru dincolo de stâncile dezgolite.

— Acum urmăm noi. Tu și cu mine. Călare pe Satan.

— Bine, dar…

– Doar nu ți-e frică, Joan! Nu te-aș lua dacă n-aș ști că suntem în siguranță pe Satan.

— Nu m-am gândit la asta. Mă gândeam că poate ar fi trebuit să trec călare pe Sonia.

— Poate. Dar n-am de gând să risc. Îi zâmbi din nou ca s-o liniștească. Te deranjează să călărești cu mine pe Satan?

O privi în ochi, apoi, după o lungă pauză, adăugă:

— Doar n-ar fi pentru prima dată, știi bine.

Joan închise ochii dar, când îi deschise din nou, Edmond încă o privea. Privirea lui, deși tandră, avea ceva trist.

— A fost amuzant atunci, nu-i așa?

— Da, răspunse Joan. A fost amuzant. Ai trișat, ai spus că ești contrabandist, dar mi-am dat seama cine ești.

— Cum?

— Indiciul a fost Satan. Nu se putea ca doi bărbați înalți să călărească pe doi cai la fel de mari, în același loc, în aceeași noapte.

— Ei bine… Să mergem.

Se aplecă spre ea și-o ridică în șa, așezând-o în fața lui.

— Stai bine?

— Da.

Era tot ce-i putea spune.

— Am să te țin strâns, pentru că urcușul e greu. Te deranjează?

Joan scutură din cap.

— Închide ochii, în felul acesta nu vei vedea pe unde urcă Satan și nu-ți va fi teamă.

— Nu-mi e teamă, spuse Joan, adăugând în sinea ei. „În nici un caz când sunt în brațele lui Edmond. Pentru nimic în lume nu m-aș teme. Aș vrea ca acest drum să nu se mai sfârșească niciodată."

— Dacă închizi ochii, repetă Edmond când Satan începu să urce, poți să-ți închipui că e o noapte fără lună și un contrabandist te duce înapoi la tabăra lui Shelley.

— Nu, nu la Shelley.

— Atunci, unde?

— Acasă, șopti ea cu buzele lipite de umărul lui.

Satan alunecă, apoi făcu nesigur câțiva pași, după care porni în urcușul lui printre bolovani.

Joan închise ochii. Edmond o ținea strâns, iar ea îl cuprinsese cu brațul stâng, aproape un singur trup în acea îmbrățișare.

Satan încetini ritmul până când se opri.

Încet, greu, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, Joan deschise ochii.

— Te iubesc, spuse Edmond simplu, privind-o.

Apoi se aplecă asupra ei și o sărută.

— Ferește-te de contrabandiști, Joan. Cam asta fac ei, chiar și în plină zi.

— Dar mi-a plăcut, șopti ea.

— L-ai uitat pe Ben atât de repede?

— Repede? Spuse Joan cu tristețe. L-am uitat din noaptea în care Contrabandistul m-a luat pe calul lui. Stelele… sunetul cornului… tu… Îmi pare rău pentru nestatornicia de care am dat dovadă.

Tăcură un timp, încă îmbrățișați.

— Inima omului e capricioasă, spuse el după câteva clipe. Cred că nici nu l-ai uitat. Fugeai de ceva. Am știut asta de când te-am văzut la fermă. Am fost răutăcios cu tine în noaptea aceea, petrecută sub acoperiș, dar încercam să aflu punctul dureros de dincolo de aparența poleită.

— Nu era vorba despre Ben, ci despre Shelley.

— De ce Shelley? întrebă el surprins, ridicându-i bărbia cu un deget.

— Credeam că vă iubiți. Mă îndrăgostisem de un contrabandist, dar el aparținea altcuiva.

Edmond râse.

— Draga de Shelley! Considera că totul îi aparține, ferma, casa… unchiul și mătușa…eu… Este foarte posesivă.

— Dar unchiul și mătușa credeau că vă veți căsători.

— Ar fi fost îngrozitor, râse el. Nu, Shelley are nevoie de cineva pe care să-l conducă. La urma urmei, Ben este persoana potrivită.

— Dar dacă se va supăra familia Atherton?

— În nici un caz, dacă Shelley va avea ferma Orphir. Tom Brooks știe foarte bine acest lucru. Acum, are trei ferme: Lantana, Orphir și noul pământ din nord. Ce mai vor, toți?

— Dar tu, Edmond, ce vei face?

— Încă nu te-ai uitat să-mi vezi pământul, acea vale. Acolo îmi voi construi o casă, cu țarcuri și pășuni pentru cai și pentru vite. Și îmi place să visez că în pragul casei mă așteaptă o fată cu părul castaniu. Tu ce vei face, Joan?

— Mă voi căsători cu un contrabandist, spuse ea timid.

— Ești sigură?

— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Îl iubesc de mult. De o săptămână întreagă.

— Când te-am văzut coborând din avion, cu pălăria aceea roșie, mi-am spus că ești cea mai minunată făptură pe care am văzut-o vreodată. Erai ireală, ca un vis. În clipa aceea, mi-am dorit să fii a mea. Asta se întâmpla acum o

săptămână. Știi, așa sunt contrabandiștii. Întotdeauna obțin ce-și doresc. Acum, ridică-ți capul, Cârlionț, spuse el după ce se sărutară îndelung, și privește.

La o sută de metri mai jos se întindea o vale ca un tărâm de vis, un pârâu șerpuind printre stânci, pâlcuri de copaci, ferigi cărora depărtarea le dădea o tentă albăstruie și, într-o parte, Drumul Contrabandistului.

— Și cum ajungem acolo? întrebă Joan cu ochii încețoșați de lacrimi și vocea tremurândă.

— Așa cum am urcat: tu îți lipești capul de inima mea, iar eu te strâng în brațe… așa. Și un cal mare, negru, ne va duce acasă.

Sfârșit